

ECLESIASTUL

Lecții biblice pentru copii

Grădiniță

Autori: Samuel Cristian, Timotei Miheț, Maria Miheț

Ilustrații: Alina Șuiugan

Jocuri: Delia Ursache, Lidia Cristian

Muzică: Monica Turtoi, Andrei Ormanji, Estera Harasemiuc, Ionatan Ștefănescu

Logo: Delia Ursache

Editare și Layout: Maria Miheț

Coperta: Petru Drăgan

Dragi părinți,

dacă ați fi întrebați ce carte din Biblie vreți să discutați cu copiii voștri, probabil cartea *Eclesiastul* nu ar fi prima voastră alegere, mai ales dacă sunt încă la o vârstă fragedă. Și totuși, spre finalul cărții, autorul ei rostește unele dintre cele mai cunoscute cuvinte adresate tinerilor:

*„Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi, dar să știi că, pentru toate acestea, te va chema Dumnezeu la judecată. Gonește orice necaz din inima ta și depărtează răul din trupul tău, căci tinerețea și zorile vieții sunt trecătoare. Dar **adu-ți aminte** de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii când vei zice: «Nu găsesc nicio plăcere în ei.»” (Eclesiastul 11:9-12:1)*

Este de subliniat îndemnul de „a-și aduce aminte”. Dar cum ar putea cineva să-și aducă aminte ceva ce nu a învățat vreodată? Cum ar putea un tânăr să-și aducă aminte de Creatorul său dacă nimeni nu i-a spus vreodată că are un Creator sau că are un Judecător? Dar când s-ar fi putut întâmpla acest proces al învățării? Pentru că cel căruia îi este adresat îndemnul este tânăr, există un singur răspuns posibil: când era copil. Doar dacă i-a vorbit cineva în copilărie de Creatorul său, despre ce este bine să facă, despre ce este valoros în viață, despre faptul că există viață după moarte și despre faptul că există o judecată dreaptă, doar așa ar putea el să-și amintească încă din anii tinereții de Creatorul său. Îngăduiți-mi să cred că înțelepciunea câștigată citind cărți precum *Eclesiastul* sau *Proverbe*, pot modela într-un mod hotărâtor mintea unor copii, viața lor și, în cele din urmă, destinul lor.

Orice părinte responsabil este preocupat de procesul formării copiilor săi. De aceea investim mult timp, energie și bani în educația copiilor. Căutăm cele mai bune școli cu cei mai buni profesori pentru ca ei să devină cât se poate de buni în ceea ce fac. Toată această investiție o facem pentru ceea ce numim o viață profesională împlinită care durează între 45,7 ani în Islanda și 32,2 ani în România¹. Dar oare cât de preocupați suntem de formarea lor sufletească? Dincolo de acumularea unor cunoștințe, cum va fi caracterul lor? Și, până la urmă, unde am dori să-și petreacă veșnicia? De aceea cred că pentru o viață veșnică împlinită, în prezența lui Dumnezeu, merită să punem timp deoparte și să parcurgem împreună cu ei cartea *Eclesiastul*.

Probabil că nu odată le-ați refuzat copiilor voștri anumite lucruri, convinși fiind că alegerea pe care ați făcut-o a fost spre binele lor. În ciuda acestei motivații, în ciuda faptului că poate ați încercat să le explicați și lor motivele refuzului vostru, ei s-au supărat pe voi. Supărarea lor vine din faptul că și-au dorit lucrul respectiv, au fost convinși că obținerea lui le-ar aduce bucurie, fericire și împlinire. Așa suntem și noi de multe ori în relație cu Dumnezeu. Nu suntem mulțumiți cu porunca Lui care ne spune să nu facem un anumit lucru. Noi am dori să-l facem pentru că în sinea noastră credem că el ne aduce bucurie, fericire și împlinire. În astfel de situații, *Eclesiastul* are un cuvânt greu de spus pentru că el a fost cel care și-a permis totul. El a avut puterea și resursele materiale pentru a-și împlini orice dorință și nu și-a refuzat nici o plăcere, nici o bucurie posibilă pe acest pământ. El a obținut tot ce și-a dorit. De aceea te-ai aștepta ca după o astfel de viață intensă, plină de realizări materiale și de plăceri să fie ceva mai optimist, nu-i așa? Puțini din această lume și-ar permite ceea ce și-a permis Solomon și nu sunt mulți cei care au avut atât de multe realizări câte a avut el. Și totuși concluzia și refrenul prelegerii lui este:

„O, deșertăciune a deșertăciunilor! [...] Totul este deșertăciune.” (Eclesiastul 1:2)

El este cel care a mers până la capăt pe drumul pe care noi doar ne-am dori să mergem dacă am putea și totuși a ajuns la această concluzie. Oare noi de ce credem că mergând pe același drum, făcând aceleași lucruri, am putea ajunge la o altă concluzie? Nu, nu vom ajunge la altă concluzie! Iar copiii noștri e bine să cunoască experiența de viață a *Eclesiastului*, pentru că nici ei nu vor ajunge la altă concluzie! Ar fi înțelept atât din partea noastră, cât și din partea copiilor noștri să învățăm din experiența de viață a lui Solomon și să nu ne credem mai înțelepți, pentru că nu suntem.

Din toate aceste motive și încă altele pe care le veți descoperi singuri parcurgând cartea împreună cu copiii voștri, merită ca împreună cu ei să facem parte din cei care audiază conferința ținută de *Eclesiastul* și transmisă tuturor generațiilor următoare.

¹ <https://economedia.ro/romania-pe-ultimele-locuri-in-ue-la-durata-vietii-profesionale-active-multe-categorii-de-angajati-se-pot-pensiona-la-50-de-ani.html>, accesat în 28.07.2024

Cum să folosiți acest caiet?

Fiecare lecție cuprinde câte trei imagini inspirate din textul biblic și sunt menite să îndrume înspre textul biblic asociat fiecărei lecții. Folosiți fiecare imagine pentru a-i deprinde pe copii să observe cât mai atent și cât mai mult din ceea ce este în imagine, urmărind identificarea personajelor (Cine?), a acțiunilor (Ce?), a elementelor de loc (Unde?), de timp (Când?), a modului în care se desfășoară acțiunea (Cum?), sau a cauzei/scopului desfășurării acțiunii (De ce?). Adăugați și alte întrebări acolo unde este cazul, așa încât „citirea” imaginilor să fie cât mai completă. Evitați presupunerile sau întrebările interpretative. Deprinderea observării atente a imaginilor va fi de mare ajutor în observarea și înțelegerea ulterioară a textului scris.

Versetul de memorat ales pentru fiecare lecție este menit să întipărească în mintea copiilor Cuvântul scris al lui Dumnezeu. În acest scop, melodiile compuse pentru o bună parte din versetele de memorat pot să fie de un real folos și să ajute întreaga familie, mari și mici, la închinare, încurajare, îndemnare, etc.

Povestea de la sfârșitul fiecărei lecții nu este gândită pentru a fi citită copiilor, ci mai degrabă povestită în interacțiune directă cu ei. De un real ajutor ar fi ca părintele să spună copiilor povestea lecției având Biblia în mână și citind pasaje scurte acolo unde este cazul. Scopul este acela de a-i expune pe copii cât mai mult Cuvântului scris al lui Dumnezeu, mai ales într-un context în care și ei, ca și noi, sunt asaltați de vocea asurzitoare a lumii.

Nu uitați rugăciunea! Ea este răspunsul nostru la vorbirea lui Dumnezeu, de aceea ajutați-i pe copii să deprindă rugăciunea, să-l vorbească Dumnezeului Creator care dorește părtășia cu fiecare dintre noi. Exersați împreună rugăciunea de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală, transformând versetul de memorat într-o rugăciune.

Cuprinsul Lecțiilor

Lecția 1 Eclesiastul 1:1-18	VM 1 – Eclesiastul 1:9 Ce a fost va mai fi și ce s-a făcut se va mai face; nu este nimic nou sub soare.
Lecția 2 Eclesiastul 2:1-26	VM 2 – Eclesiastul 2:13 Și am văzut că înțelepciunea este cu atât mai de folos decât nebunia, cu cât este mai de folos lumina decât întunericul.
Lecția 3 Eclesiastul 3:1-22	VM 3 – Eclesiastul 3:14 Am ajuns la cunoștința că tot ce face Dumnezeu dăinuie în veci, și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut, și că Dumnezeu face așa pentru ca lumea să se teamă de El.
Lecția 4 Eclesiastul 4:1-16	VM 4 – Eclesiastul 4:13 Mai bine un copil sărac și înțelept decât un împărat bătrân și fără minte, care nu înțelege că trebuie să se lase îndrumat.
Lecția 5 Eclesiastul 5:1-20	VM 5 – Eclesiastul 5:5 Mai bine să nu faci nicio juruință decât să faci o juruință și să n-o împlinești.
Lecția 6 Eclesiastul 6:1-12	VM 6 – Eclesiastul 6:10 Ce este omul se cunoaște după numele care i s-a dat demult: se știe că este din pământ și nu poate să se judece cu cel ce este mai tare decât el.
Lecția 7 Eclesiastul 7:1-29	VM 7 – Eclesiastul 7:8 Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui; mai bine cel bun la suflet decât cel îngâmfat.
Lecția 8 Eclesiastul 8:1-17	VM 8 – Eclesiastul 8:12 Totuși, măcar că păcătosul face de o sută de ori răul și stăruie multă vreme în el, eu știu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu și au frică de El.
Lecția 9 Eclesiastul 9:1-18	VM 9 – Eclesiastul 9:17 Cuvintele înțelepților, ascultate în liniște, sunt mai de preț decât strigătele unuia care stăpânește între nebuni.
Lecția 10 Eclesiastul 10:1-20	VM 10 – Eclesiastul 10:18 Când mâinile sunt leneșe, se lasă grinda, și când se lenevesc mâinile, plouă în casă.
Lecția 11 Eclesiastul 11:1-10	VM 11 – Eclesiastul 11:9 Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi, dar să știi că, pentru toate acestea, te va chema Dumnezeu la judecată.
Lecția 12 Eclesiastul 12:1-14	VM 12 – Eclesiastul 12:13-14 Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.

LECȚIA 1

ECLESIASTUL 1:1-18

MEMOREAZĂ¹

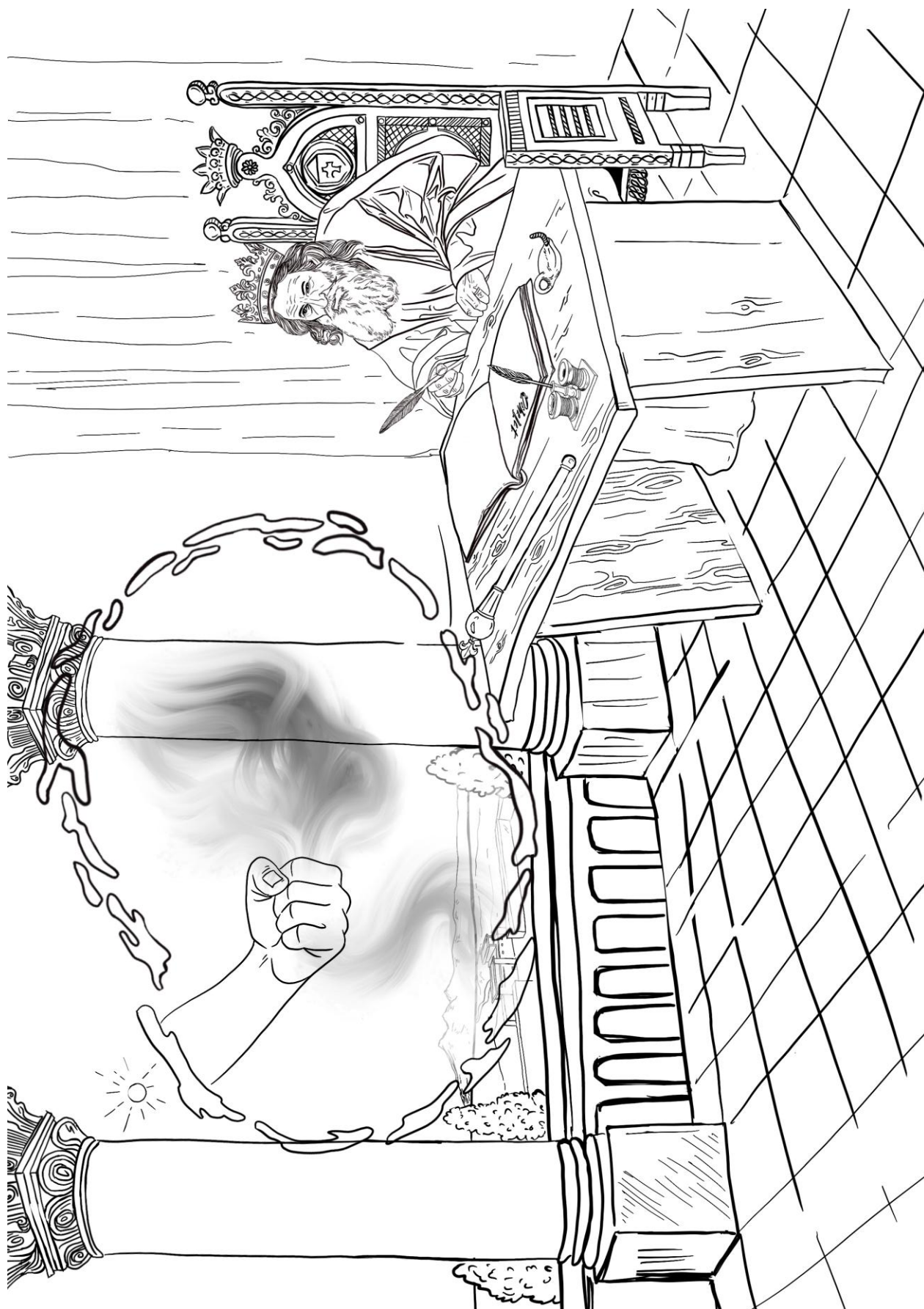
Eclesiastul 1:9

**Ce a fost va mai fi și ce
s-a făcut se va mai face;
nu este nimic nou sub
soare.**

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 1** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

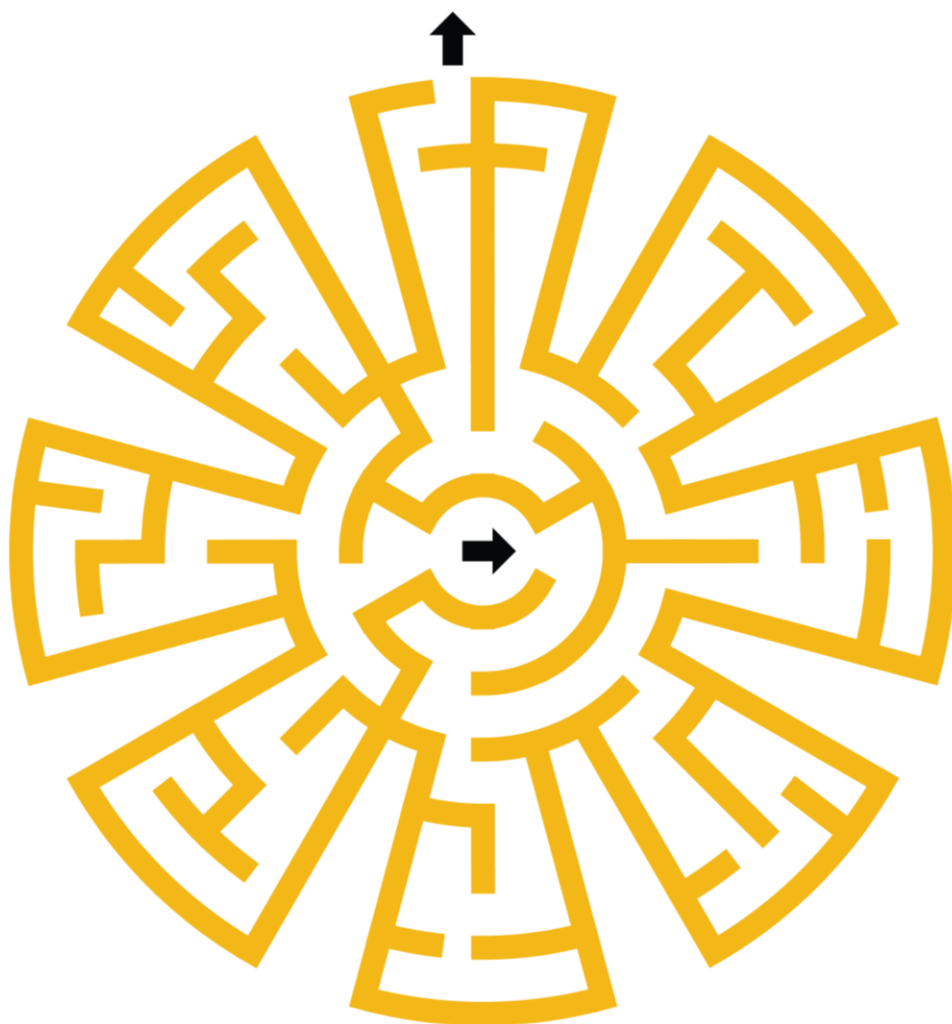

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Ce a fost va mai fi și ce s-a făcut se va mai face; nu este nimic nou sub soare. Găsești calea de ieșire?

Unește punctele!

POVESTEA Lecției 1

Eclesiastul 1:1-18

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic, captivant și interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 1

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Eclesiastul 1:9

Ce a fost va mai fi și ce s-a făcut se va mai face: nu este nimic nou sub soare.

cel ce are ceva de spus, oratorul, predicatorul. Așadar, „Eclesiastul” nu este numele unei persoane, ci se referă la cineva care vorbește unor oameni. Oare cine este în spatele acestui nume? Chiar în primul verset al cărții aflăm că urmează să ascultăm „cuvintele Eclesiastului, fiul lui David, împăratul Ierusalimului”. Uau! Cel ale cărui cuvinte le vom asculta nu a fost un om oarecare, ci a fost „fiul lui David” și „împăratul Ierusalimului”. Oare cine este el? David a fost a doilea împărat al lui Israel și El a făcut din cele 12 triburi o națiune unită. El a cucerit Ierusalimul și l-a transformat în capitala noului regat (2 Samuel 5:6-9). El a adus Chivotul Legământului Domnului la Ierusalim și a organizat închinarea de la Cortul lui Dumnezeu. Nici nu este de mirare că Ierusalimul se mai numește și cetatea lui David! Dar oare care dintre fiii lui David a ajuns împărat? Deși David era împărat, nu el a ales care din fiii lui va domni după el. Știți cine a făcut alegerea? Iată ce spune chiar David: „Domnul [...] a ales pe fiul meu Solomon, ca să-l pună pe scaunul de domnie al împărăției Domnului, peste Israel” (1 Cronici 28:1-10). Ținând cont de toate acestea, înțelegem că în spatele acestui titlu se află chiar Solomon, fiul lui David, împăratul lui Israel, care a domnit la Ierusalim. Regele Solomon este cel care vorbește adunării, el este oratorul și el este autorul cărții Eclesiastul. Dar oare de ce a fost Solomon un rege atât de important? Ei bine, Solomon a domnit 40 de ani (cca. 971-931 î.Hr.) la Ierusalim (1 Împărați 11:42), era fiul Bat-Shebei, iar după nașterea lui, „David l-a încredințat în mâinile prorocului Natan, și Natan i-a pus numele Iedidia (Iubitul Domnului), pentru Domnul” (2 Samuel 12:25). Conform tradiției iudaice, Solomon este cel care a scris cărțile Proverbe, Eclesiastul și Cântarea Cântărilor. Cercetătorii Scripturilor cred că Eclesiastul a fost scris spre finalul domniei regelui Solomon (cca. 935 î.Hr.). De asemenea, știm că Solomon a ajuns un om foarte înțelept, nu doar din cauza educației primite, ci mai ales datorită faptului că atunci când Dumnezeu i s-a arătat și l-a provocat să ceară ce și-ar dori să primească de la El, Solomon a spus: „dă, deci, robului Tău o inimă pricepută, ca să judece pe poporul Tău, să deosebească binele de rău!” (1 Împărați 3:9a). Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și „a dat lui Solomon înțelepciune, foarte mare pricepere, și cunoștințe multe ca nisipul de pe țărmul mării. Înțelepciunea lui Solomon întrecea înțelepciunea tuturor fiilor Răsăritului și toată înțelepciunea Egiptenilor” (1 Împărați 4:29-30). A fost așa de înțelept încât citim despre el că i-a întrecut pe toți în înțelepciune (1 Împărați 4:29-34). Pare că Solomon a avut tot ceea ce-și putea dori: era inteligent, era rege, se bucura de ocrotirea și binecuvântarea lui Dumnezeu. Cine nu și-ar dori toate acestea? Cu toate acestea, atunci când, bătrân fiind, s-a uitat în urmă la viața lui, el a tras o concluzie neașteptată: „O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Eclesiastul, o, deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune” (Eclesiastul 1:2). Voi știți ce înseamnă „deșertăciune”? Înseamnă ceva nefolositor, inutil, de nimic, lipsit de valoare și importanță, zadarnic. S-ar putea asemana cu aburul care iese pe gură, cu dâra de fum care se ridică când s-a stins un chibrit sau cu ceea ce rămâne atunci când balonul de săpun s-a spart. Nimic! Poate cineva să prindă aburul, sau fumul cu mâna? Solomon spune că tot ceea ce a reușit să facă de-a lungul vieții și domniei sale se aseamănă cu o dâră de fum, cu un abur firav, așa că se întreabă plin de supărare: „Ce folos are omul din toată truda pe care și-o dă sub soare?” (Eclesiastul 1:3).

Gânditor, Eclesiastul privește la generațiile de oameni care vin unele după altele fără întrerupere și observă că „*un neam trece, altul vine și pământul rămâne veșnic în picioare*” (Eclesiastul 1:4). Un copil se naște, apoi crește și începe să umble de-a bușilea, apoi se deprinde să meargă în picioare, se trudește apoi ca să învețe cât mai mult, adult fiind, muncește din greu toată viața și apoi... moare. Și tot așa, povestea se repetă: generație după generație, se naște, crește, lucrează, iar în final moare. Toți suntem doar în trecere. Doar pământul pe care trăim „*rămâne veșnic în picioare*”. Hm! Apoi Eclesiastul privește spre natură și vede că și ea este într-o continuă trecere: „*Soarele răsare, apune și aleargă spre locul de unde răsare din nou. Vântul suflă spre miazăzi și se întoarce spre miazănoapte; apoi iarăși se întoarce și începe din nou aceleași rotituri. Toate râurile se varsă în mare, și marea tot nu se umple: ele aleargă necurmat spre locul de unde pornesc, ca iarăși să pornească de acolo.*” (Eclesiastul 1:5-7). În fiecare dimineață este un răsărit și în fiecare seară este un apus, apoi iarăși răsărit, și iarăși apus și tot așa, zi după zi, totul se repetă. La fel, „*vântul suflă spre miazăzi și se întoarce spre miazănoapte; apoi iarăși se întoarce și începe din nou aceleași rotituri*” (Eclesiastul 1:6). Ba mai mult, și apa este într-o continuă alergare, iar noi vorbim astăzi despre circuitul apei în natură. Vedem cum toate râurile izvorăsc din pământ și se varsă în mare și, oricât de multe râuri s-ar vărsa în mare, marea tot nu se umple, pentru că apa se evaporă, vaporii formează nori, apoi norii se adună și varsă apa pe pământ prin ploaie. Apa din ploi ajunge în pământ de unde izvorăște din nou și se adună în râuri, iar râurile se varsă din nou în mare și tot așa, marea nu se umple, iar râurile nu se usucă. Eclesiastul avea dreptate, „*toate lucrurile sunt într-o necurmată frământare, așa cum nu se poate spune*” (Eclesiastul 1:8a). Ba mai mult, și omul face mereu aceleași lucruri pentru că „*ochiul nu se mai satură privind și urechea nu obosește auzind*” (Eclesiastul 1:8b). Este ceva nou în toate acestea? Eclesiastul spunea că „*ce a fost va mai fi și ce s-a făcut se va mai face; nu este nimic nou sub soare. Dacă este vreun lucru despre care s-ar putea spune: „lată ceva nou!”, de mult lucrul acela era și în veacurile dinaintea noastră*” (Eclesiastul 1:9-10). Eclesiastul este cuprins de un sentiment de tristețe pentru că tot ce a făcut el de-a lungul vieții pare fără sens. Ce a făcut el, au mai făcut și alții, iar generațiile viitoare nu-și vor aminti de ceea ce a făcut el. Totul pare fără rost, asemănător cu un hamster care aleargă pe roată fără să ajungă nicăieri. Deși așa aleargă toate generațiile, lucrul acesta nu schimbă viața generației următoare, care la rândul ei va alerga. Și astfel totul pare fără nici un scop.

Eclesiastul, „*fiul lui David*”, rememorează de unde vine, își aduce aminte cine a fost: „*Eu, Eclesiastul, am fost împărat peste Israel, în Ierusalim*” (Eclesiastul 1:12). Hm... „*am fost*”. Apoi adaugă: „*Mi-am pus inima să cercetez și să adâncesc cu înțelepciune tot ce se întâmplă sub ceruri: iată o îndeletnicire plină de trudă, la care supune Dumnezeu pe fiii oamenilor*” (Eclesiastul 1:13). Privind doar la ceea ce se putea vedea pe pământ, doar la ceea ce putea cerceta și cunoaște cu propria înțelepciune, el scria: „*Am văzut tot ce se face sub soare; și iată că totul este deșertăciune și goană după vânt!*” (Eclesiastul 1:14). Doar un fum pe care nu îl poți prinde în pumni. Lumea i se pare precum un puzzle, unde piesele sunt puse una lângă alta după anumite reguli. Iar Eclesiastul realizează că în acest puzzle „*ce este strâmb nu se poate îndrepta și ce lipsește nu poate fi trecut la număr*” (Eclesiastul 1:15). În ciuda faptului că a fost rege și că a fost un om foarte înțelept, Eclesiastul a constatat că dacă lipsește o piesă, el nu poate reface imaginea puzzle-ului. De aceea el spune: „*«lată că am sporit și am întrecut în înțelepciune pe toți cei ce au stăpânit înaintea mea peste Ierusalim și mintea mea a văzut multă înțelepciune și știință.» Mi-am pus inima să cunosc înțelepciunea și să cunosc prostia și nebunia. Dar am înțeles că și aceasta este goană după vânt*” (Eclesiastul 1:16-17). În plus în tot acest proces el a mai aflat că „*unde este multă înțelepciune, este și mult necaz, și cine știe multe are și multă durere*” (Eclesiastul 1:18).

APLICAȚIE

Dar oare ce, sau cine lipsește din tabloul descris de Eclesiastul? Poate ați observat că deși a fost ales împărat al lui Israel de către Dumnezeu și tot El i-a dat înțelepciune atunci când a cerut-o, Solomon nu spune aproape nimic despre Dumnezeu. El privește doar la ceea ce este „sub soare” și „sub ceruri” și constată că „nu este nimic nou”, că totul se repetă după aceleași legi pe care oamenii nu le pot schimba și că tot ceea ce a realizat prin munca și înțelepciunea sa nu schimbă în mod decisiv mersul vieții pe pământ și deci nu valorează mare lucru. Există totuși cineva care este capabil să facă lucruri noi, doar că El nu locuiește „sub ceruri”, ci „în ceruri”: Dumnezeu Însuși (Psalmul 103:19). El spune că va face lucruri noi. El vorbește despre „o naștere din nou”, despre „un om nou”, despre o „inimă nouă”, despre „un cer nou și un pământ nou”. Dumnezeu a făcut un lucru nemaiauzit și nemaivăzut, cu totul nou: a trimis în lume pe Singurul lui Fiu, pe Domnul Isus Cristos. Și toți cei care-L primesc în inima lor devin ceva cu totul nou: copii ai lui Dumnezeu. Aceasta este ceva nou, ceva ce nici un om, indiferent de cât de puternic sau înțelept ar fi, nu putea face. Așa ceva doar Dumnezeu putea face!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 2

ECLESIASTUL 2:1-26

MEMOREAZĂ¹

Eclesiastul 2:13

**Și am văzut că
înțelepciunea este cu atât
mai de folos decât nebunia,
cu cât este mai de folos
lumina decât întunericul.**

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 2** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

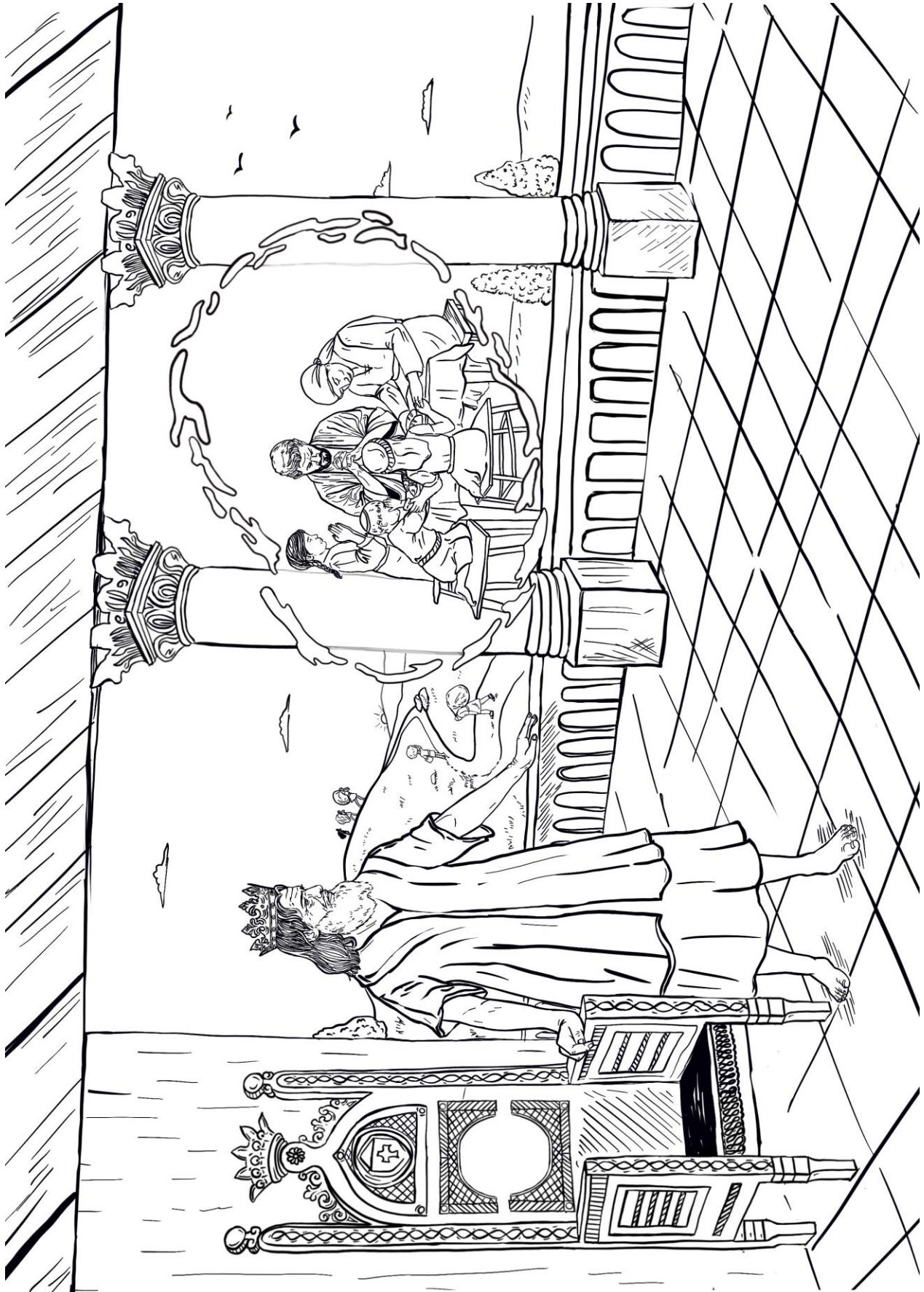

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

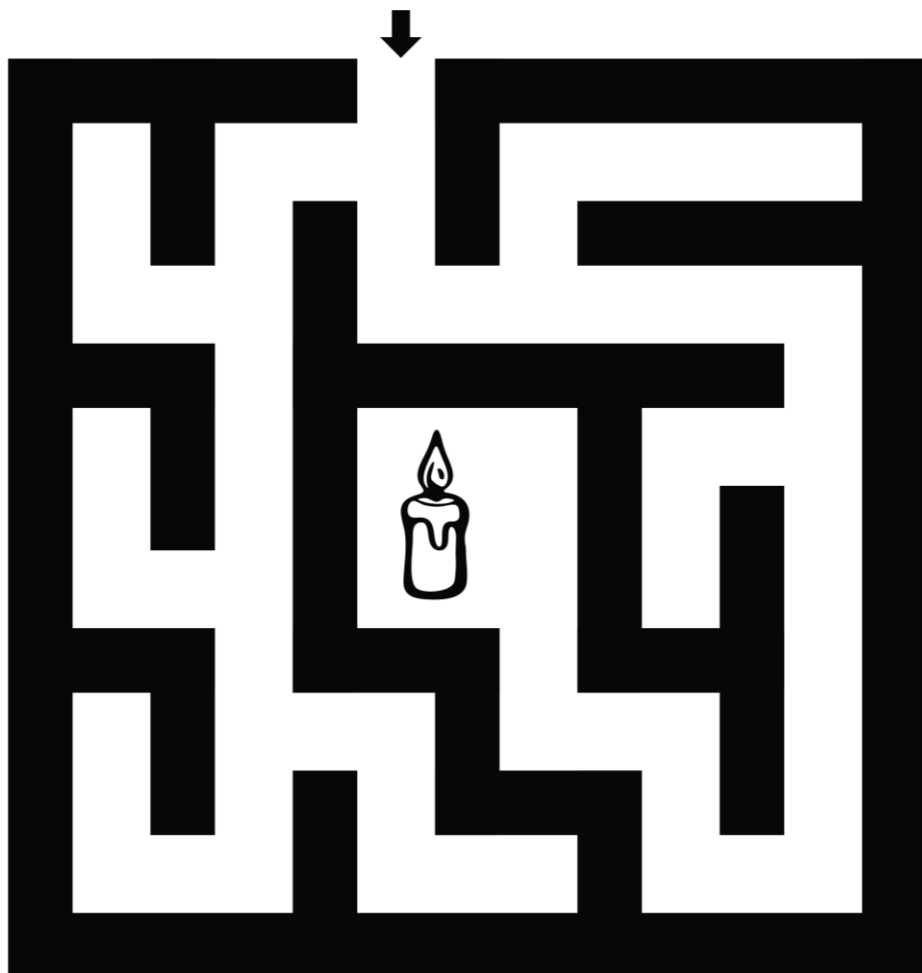

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

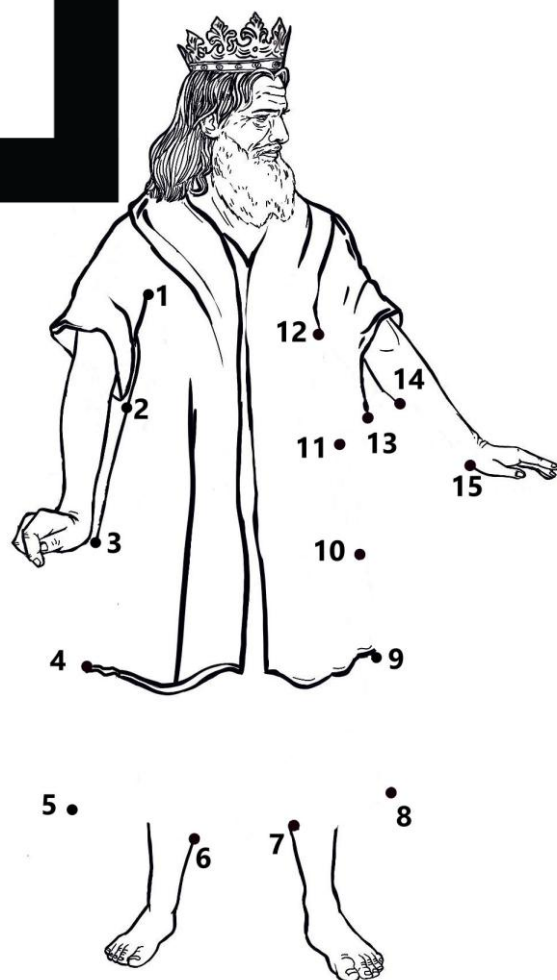

Tu poți găsi drumul spre lumină?

Unește punctele!

POVESTEA Lecției 2

Eclesiastul 2:1-26

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic*, *captivant* și *interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 2

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Eclesiastul 2:13

Și am văzut că înțelepciunea este cu atât mai de folos decât nebunia, cu cât este mai de folos lumina decât întunericul.

și bogat, așa că nimic nu l-a oprit să facă tot ce și-a dorit. Ce viață fericită, am spune noi! Și totuși, meditănd la viața lui, ajunge să spună ceva ce ar trebui să dea de gândit tuturor: „O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Eclesiastul, o, deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune” (Eclesiastul 1:2-3). Mai știți ce înseamnă „deșertăciune”? Exact, ceva fără rost, inutil, zadarnic, lipsit de importanță și valoare. Ceva asemănător cu aburul care iese pe gură, cu dăra de fum care se ridică când s-a stins un chibrit sau cu ceea ce rămâne atunci când s-a spart balonul de săpun. Poate cineva să prindă aburul, sau fumul cu mâna?

Spre sfârșitul vieții sale, Solomon a spus că totul este deșertăciune. Dar iată cum a gândit când era mai tânăr: „Am zis inimii mele: «Haide! Vreau să te încerc cu veselie și gustă fericirea»” (Eclesiastul 2:1a). Și după ce a gustat din veselia pe care a dorit-o și după ce s-a înfruptat din fericirea după care a alergat, a tras o concluzie neașteptată: „Dar iată că și aceasta este o deșertăciune. „Am zis râsului: «Ești o nebunie!» și veseliei: «Ce te înșeli degeaba?»” (Eclesiastul 2:1b-2). Văzând că veselia nu-l satisface, Solomon face o nouă alegere: „am hotărât în inima mea să-mi veselesc trupul cu vin, în timp ce inima mă va cârmui cu înțelepciune, și să stăruiesc astfel în nebunie până voi vedea ce este bine să facă fiii oamenilor sub ceruri, în tot timpul vieții lor” (Eclesiastul 2:3b). A ales să se distreze fără nici o restricție. Dar se pare că nici aceasta nu i-a adus împlinire. Așa că s-a hotărât să facă lucruri mari: „mi-am zidit caz, mi-am sădit vii, mi-am făcut grădini și livezi de pomi și am sădit în ele tot felul de pomi roditori. Mi-am făcut iazuri ca să ud dumbrava unde cresc copacii. Am cumpărat robi și roabe și am avut copii de casă; am avut cirezi de boi și turme de oi mai mult decât toți cei ce fuseseră înainte de mine în Ierusalim. Mi-am strâns argint și aur, și bogății ca de împărați și țări. Mi-am adus cântăreți și cântărețe și desfătarea fiilor oamenilor: o mulțime de femei” (Eclesiastul 2:4-8). Toate acestea i s-au părut tânărului Solomon de dorit, așa că pe toate le-a strâns **pentru el**: și-a zidit, și-a făcut, și-a sădit, și-a cumpărat, și-a strâns, și-a adus și a avut... (Ce vezi din toate acestea în prima imagine?) Cu alte cuvinte prosperitate, distracție, realizări și bogăție la maxim! Ce viață împlinită, am fi tentați să spunem noi, cuprinși de invidie, nu-i așa?! Și el recunoaște cu o anumită satisfacție zicând: „Am ajuns mare, mai mare decât toți cei ce erau înaintea mea în Ierusalim. Mi-am păstrat chiar înțelepciunea. Tot ce mi-au poftit ochii le-am dat; nu mi-am oprit inima de la nicio veselie, ci am lăsat-o să se bucure de toată truda mea și aceasta mi-a fost partea din toată osteneala mea” (Eclesiastul 2:9-10).

Dar a venit și vremea ca după ce împăratul Solomon a făcut tot ce și-a dorit, să se oprească și să se gândească îndelung și să spună: „Apoi, când m-am uitat cu băgare de seamă la toate lucrările pe care le făcusem cu mâinile mele și la truda cu care le făcusem în toate este numai deșertăciune și goană după vânt și că nu este nimic trainic sub soare” (Eclesiastul 2:11). Deșertăciune (hebel) și goană după vânt, adică mândrie, ambiție fără rost, dorință de a face impresie. Poți munci din greu pentru realizarea planurilor tale, dar oricât de mult ai încerca,

În final tot ce vei avea va fi o mână plină cu vânt, fără nimic valoros. Și este fără valoare pentru că nimic nu e trainic, spune Solomon. Din tot ce a adunat pentru sine, la urmă nu s-a ales cu nimic pentru că nimic nu durează și nu poate fi păstrat veșnic. Dar există totuși ceva folositor și valoros? Sigur există, iar Eclesiastul adaugă: „*Atunci mi-am întors privirile spre înțelepciune, prostie și nebunie. [...] Am văzut că înțelepciunea este cu atât mai de folos decât nebunia, cu cât este mai de folos lumina decât întunericul*” (Eclesiastul 2:12-13). Adică un sfeșnic mic, din lut cu un fitil care arde și face lumină este mult mai folositor decât un sfeșnic mare, din aur, dar cu fitilul stins, abia fumegând. Lumina este mai de folos decât întunericul, iar înțelepciunea este mai de folos decât nebunia. Deși lucrul acesta este adevărat, totuși Solomon a observat că nici înțeleptul și nici nebunul nu trăiesc veșnic. Privind la pietrele funerare dintr-un cimitir și la ceea ce era scris pe ele, Eclesiastul vede că acolo era îngropat *înțeleptul*, adică un om chibzuit, cu judecată, deștept, priceput, iscusit, dibaci, abil, care înțelege și judecă drept. (Ce simbol al înțelepciunii omenești observi?) Dar tot acolo este îngropat și *nebunul*, adică omul nesocotit, necugetat, nechibzuit, lipsit de judecată dreaptă, de rațiune. (Ce simboluri ale nebuliei omenești vezi lângă acest mormânt?) În același cimitir, Eclesiastul a văzut mormântul unui om obișnuit, al unui om oarecare (adam). (Ce simbol al aducerii aminte omenești observi lângă mormântul acestuia?) Și, nu în ultimul rând, mormântul unui om uitat. (Ce elemente simbolizează că acest om a fost uitat, că nimeni nu-și mai aduce aminte de el?) Toți aceștia au murit și între ei nu mai este nici o diferență. De aceea Eclesiastul continuă: „*Înțeleptul își are ochii în cap, iar nebunul umblă în întuneric. Dar am băgat de seamă că și unul, și altul au aceeași soartă*” (Eclesiastul 2:14). Toți cei care se nasc, vor muri indiferent dacă sunt înțelepți, nebuni, oameni simpli sau oameni uitați de ceilalți. Dezamăgit de această realitate, Eclesiastul și-a zis în inima lui: „*Dacă și eu voi avea aceeași soartă ca nebunul, atunci pentru ce am fost mai înțelept?*» Și am zis în inima mea: „*Și aceasta este o deșertăciune.*» Căci pomenirea înțeleptului nu este mai veșnică decât a nebunului: *chiar în zilele următoare, totul este uitat. Și apoi și înțeleptul moare, și nebunul!*” (Eclesiastul 2:15-16). Cuprins de amărăciune, Eclesiastul recunoaște: „*Atunci am urât viața, căci nu mi-a plăcut ce se face sub soare: totul este deșertăciune și goană după vânt*” (Eclesiastul 2:17).

Să ajungi să urăști viața? Apoi Eclesiastul adaugă: „*Mi-am urât până și toată munca pe care am făcut-o sub soare, muncă pe care o las omului care vine după mine, ca să se bucure de ea*” (Eclesiastul 2:18). Să urăști tot, absolut tot ce ai făcut? Ce trist! Supărarea din inima Eclesiastului era din ce în ce mai mare: „*Am ajuns până acolo că m-a apucat o mare deznădejde de toată munca pe care am făcut-o sub soare*” (Eclesiastul 2:20). La finalul vieții, Eclesiastul își dă seama că a depus un mare efort pentru a avea multe lucruri, dar de toate acestea se vor bucura alții în cele din urmă, oameni care n-au depus nici un efort pentru a le avea. Iar Eclesiastului nu i se pare corect lucrul acesta. Și avea dreptate, nu e! Cuprins de deznădejde pentru că nu vedea cum ar putea rezolva această nedreptate, el spune: „*Căci, drept vorbind, ce folos are omul din toată munca lui și din toată străduința inimii lui, cu care se trudește sub soare? Toate zilele lui sunt pline de durere, și truda lui nu este decât necaz: nici măcar noaptea n-are odihnă inima lui*” (Eclesiastul 2:22-23). Așa că el ajunge la concluzia că „*nu este altă fericire pentru om decât să mănânce și să bea și să-și înveselească sufletul cu ce este bun din agoniseala lui!*” (Eclesiastul 2:24a). Dar nici măcar acest lucru omul nu-l poate avea prin propria putere și înțelepciune, ci Eclesiastul spune că „*am văzut că și aceasta vine din mâna lui Dumnezeu*” (Eclesiastul 2:24b). Cu alte cuvinte, a te bucura de tot ceea ce ai reușit să faci muncind nu este ceva ce poți obține prin propria putere, prin propriile eforturi, ci este un dar de la Dumnezeu, pentru că „*cine, în adevăr, poate să mănânce și să se bucure fără El?*” (Eclesiastul 2:25). A spune „mulțumesc pentru mâncare” este o dovadă de bună creștere, dar a spune „Slăvit să fie Domnul pentru mâncare pe care ne-a dat-o!” este o dovadă de înțelepciune venită de sus. În plus, Eclesiastul spune că Dumnezeu „*dă omului plăcut Lui înțelepciune, știință și bucurie dar celui păcătos îi dă grija să strângă și s-adune, ca să dea celui plăcut lui Dumnezeu!*” (Eclesiastul 2:26). Cel care înțelege că totul vine din Mâna lui Dumnezeu și nu uită să-L laude pentru faptul că se poate bucura de rezultatele muncii sale este un om plăcut lui Dumnezeu!

APLICAȚIE

De cele mai multe ori, noi oamenii, mai ales atunci când suntem copii și tineri, avem impresia că dacă avem un anume lucru, o anume jucărie, un telefon special sau cine știe ce alte dorințe putem avea, atunci suntem cu adevărat fericiți și împliniți. Dar ceea ce ne spune Eclesiastul este că, din experiența lui, dobândirea acestor lucruri nu ne va face mai fericiți. Din contră, vom descoperi că după ce am depus mult efort pentru a le avea, ele nu ne mai bucură sau ne aduc o foarte mică bucurie. Și atunci, la fel ca Solomon, alergăm după altceva și apoi după altceva și tot așa fără să ajungem la acea bucurie pe care ne-o dorim. Ce lucruri ai și te bucuri de ele? Care sunt persoanele a căror prezență îți aduce bucurie? Mulțumește lui Dumnezeu pentru tot ce ai primit și nu uita că însăși bucuria pe care o ai vine tot de la El. Gândește-te că până și mâncarea pe care o primești și care poate nu-ți place de fiecare dată, tot Dumnezeu ți-o dă, iar faptul că-i poți simți gustul este tot un dar de la El. Cine gândește așa este un om înțelept și plăcut lui Dumnezeu.

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 3

ECLESIASTUL 3:1-22

MEMOREAZĂ¹

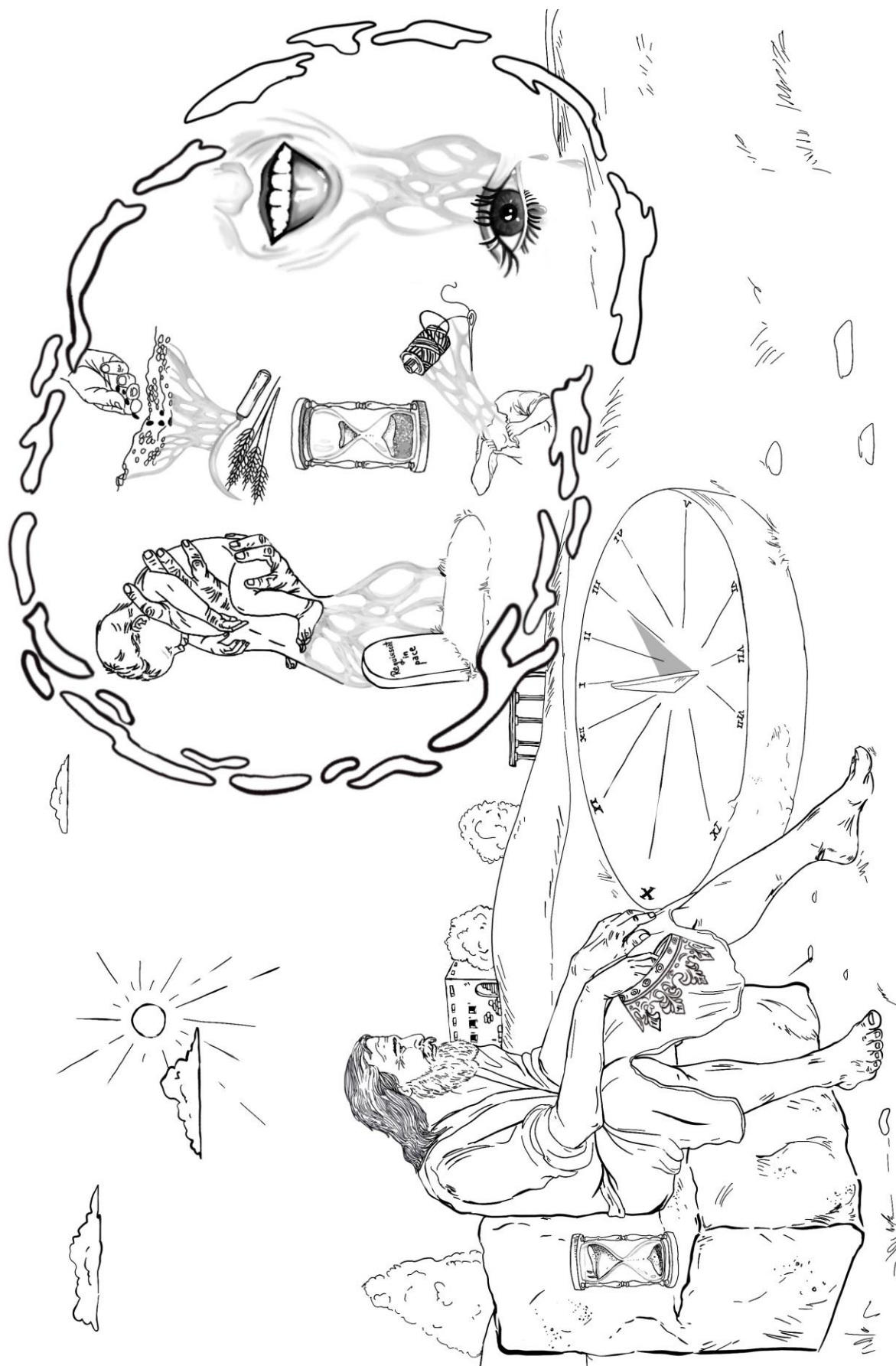
Eclesiastul 3:14

**Am ajuns la cunoștința că tot ce
face Dumnezeu dăinuie în veci,
și la ceea ce face El nu mai este
nimic de adăugat și nimic de
scăzut,
și că Dumnezeu face așa pentru
ca lumea să se teamă de El.**

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 3** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

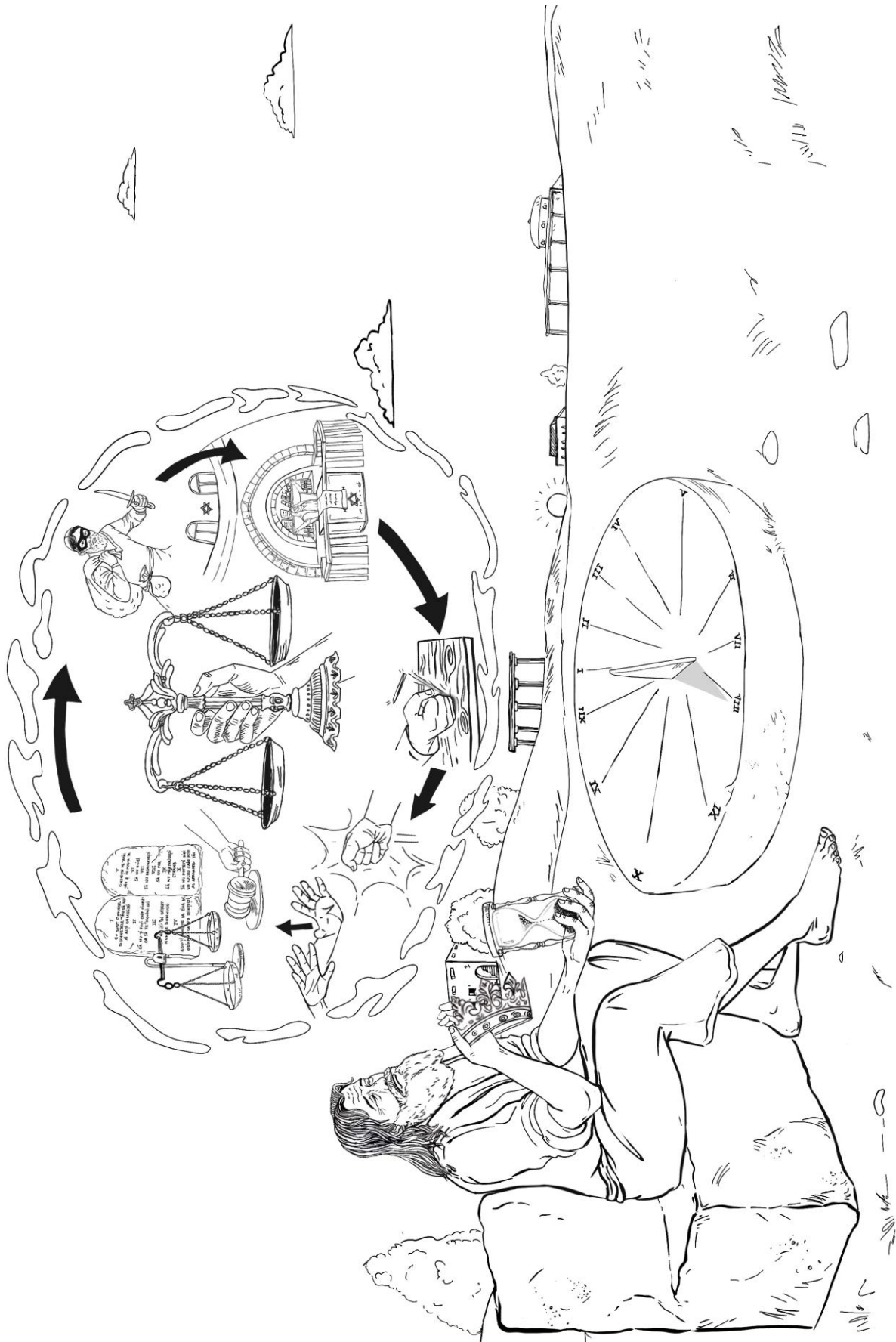

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

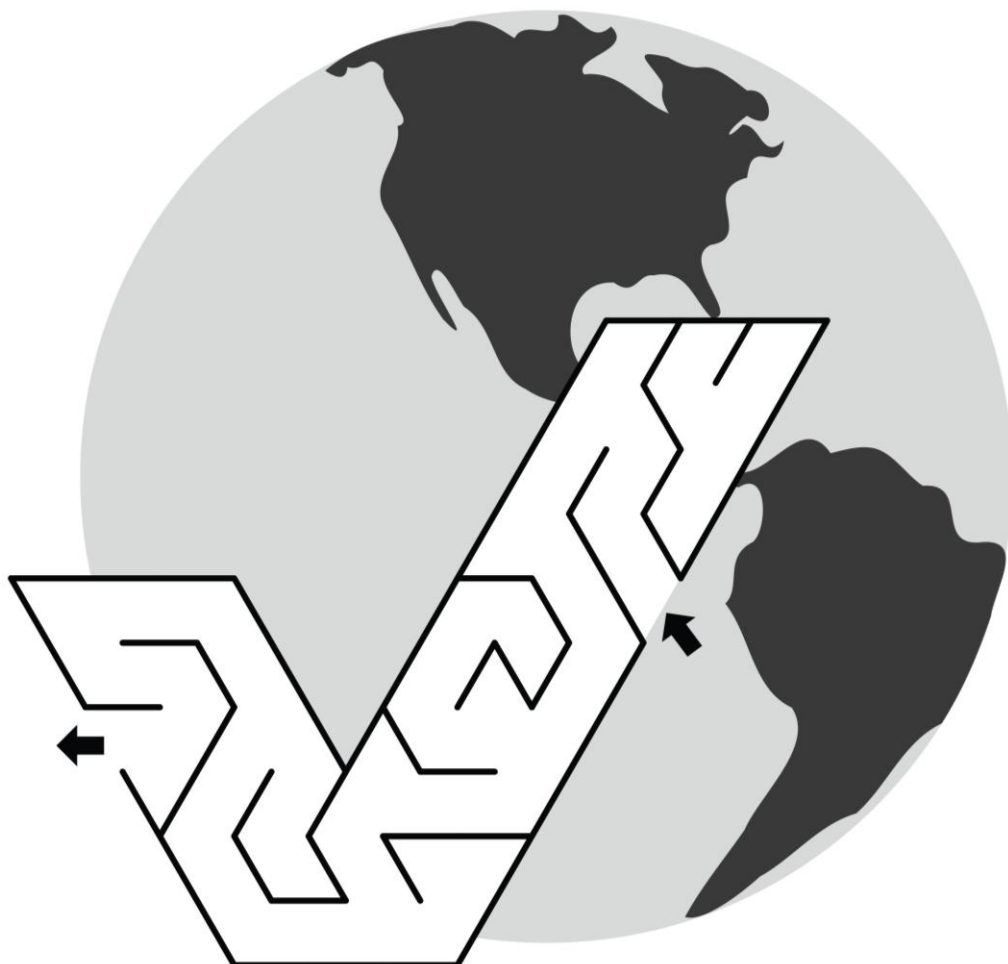

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

La ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut.
Găsește drumul!

Unește punctele!

POVESTEA Lecției 3

Eclesiastul 3:1-22

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic, captivant și interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 3

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Eclesiastul 3:14

Am ajuns la cunoștința că tot ce face
Dumnezeu dăinuie în veci,
și la ceea ce face El nu mai este nimic de
adăugat și nimic de scăzut,
și că Dumnezeu face așa pentru ca lumea
să se teamă de El.

(Eclesiastul 1:2-3). Continuând să vorbească celor care doresc să-l asculte, bătrânul împărat Solomon, spune că „Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui” (Eclesiastul 3:1). Hm! Totul are un timp al său, un ceas al lui! Fiecare oră din zi își are umbra ei pe cadranul ceasului solar care indică și măsoară trecerea timpului. Dar Eclesiastul a observat mai mult de atât. El a văzut că fiecare lucru din viață, chiar și cel mai mărunț, își are timpul lui. Mai întâi el spune că „nașterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei” (Eclesiastul 3:2a), iar apoi că „săditul își are vremea lui, și smulgerea celor sădite își are vremea ei” (Eclesiastul 3:2b). Interesant că și „plânsul își are vremea lui, și râsul își are vremea lui” (Eclesiastul 3:4a), dar și „ruptul își are vremea lui, și cusutul își are vremea lui” (Eclesiastul 3:7a). Hm! Toate își au vremea lor. Ne putem imagina că Eclesiastul a început fiecare propoziție și cei care-l ascultau au continuat-o. Haideți să vedem dacă noi putem face asta! Cum ai continua cuvintele lui Solomon: „dărâmarea își are vremea ei, și” oare ce „își are vremea ei”? (Eclesiastul 3:3b) Dar pe următoarele: „tăcerea își are vremea ei, și” ce „își are vremea ei”? (Eclesiastul 3:7b) Dar pe aceasta: „războiul își are vremea lui, și” ce „își are vremea ei”? (Eclesiastul 3:8b) Hm! Pentru ce este vremea acum când ești copil? Ce poți face acum cel mai bine și nu mai poți face mai târziu? Ar trebui să-i întrebi pe părinții sau pe bunicii tăi 😊.

După ce a constatat că fiecare lucru își are timpul lui, Eclesiastul spune că a „văzut la ce îndeletnicire supune Dumnezeu pe fiii oamenilor” (Eclesiastul 3:10). Care să fie îndeletnicirea obositoare primită de om? Nu omul și-a luat-o, ci Dumnezeu i-a dat-o. La începutul cărții, el spunea: „Mi-am pus inima să cercetez și să adâncesc cu înțelepciune tot ce se întâmplă sub ceruri: iată o îndeletnicire plină de trudă, la care supune Dumnezeu pe fiii oamenilor” (Eclesiastul 1:13). Dumnezeu i-a dat omului sarcina să cerceteze și să înțeleagă tot ce se întâmplă sub soare, iar lucrul acesta nu este totdeauna ușor. Pentru a cerceta și a înțelege, de cele mai multe ori este nevoie de efort și disciplină. Exact lucrul acesta îl face Eclesiastul, iar el continuă să împărtășească cu noi concluziile sale spunând: „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui” (Eclesiastul 3:11a). El cercetează și înțelege că Dumnezeu nu doar face lucrurile, ci el face ca orice lucru să fie frumos la vremea lui. În cele din urmă, Eclesiastul a ajuns la concluzia „că tot ce face Dumnezeu dăinuie în veci, și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut, și că Dumnezeu face așa pentru ca lumea să se teamă de El.” (Eclesiastul 3:14).

El înțelege că Dumnezeu însuși a creat ceea ce vedem sub soare și că totul funcționează după legile așezate de El, la timpul hotărât de El. Dumnezeu are grijă ca lucrurile să funcționeze așa cum le-a organizat El. Asemeni unui

olar care ia o bucată de lut și după ce a frământat-o, o modelează și apoi o arde în foc, tot așa și Dumnezeu, prin Cuvântul Lui, a luat una din miliardele de planete, a frământat-o și a modelat-o pentru a arăta așa cum o vedem noi azi. Toate acestea El le-a făcut la timpul hotărât de El. Și, nu-i așa? Pământul este o planetă așa de frumoasă! Dar uneori se întâmplă ca vasul de lut să se spargă, nu-i așa? Oare voi ați spart vreodată ceva? Ați mai putut repara vasul pe care l-ați spart? Probabil că nu, dar un olar priceput poate lua cioburile vasului spart, să le lipească, să refacă vasul și să-l picteze frumos așa încât nimeni să nu mai știe că vasul a fost odată spart. Așa este și cu Pământul creat de Dumnezeu. Noi îl stricăm pentru că nu avem grijă de el și uneori nu mai putem repara ceea ce am stricat. Dar Dumnezeu are grijă de creația Sa, el poate repara ceea ce am stricat noi așa încât natura se poate reface, se regenerează și primește vindecare din mâna Creatorului ei. Toate acestea sunt legi pe care Dumnezeu le-a așezat și ele funcționează așa cum le-a gândit El și la timpul hotărât de El. El este Creatorul și El face ca toate lucrurile să fie frumoase la timpul potrivit. Vă amintiți ce spune Dumnezeu cu privire la Creația Lui? „*Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune*” (Geneza 1:31a). El a făcut și face toate lucrurile perfect, așa că nu mai este nimic de scăzut și nimic de adăugat. Dar Eclesiastul mai înțelege că toate acestea Dumnezeu le face „*pentru ca lumea să se teamă de El*”. A te teme înseamnă a avea frică, dar și a arăta respect, a da onoare, cinste, venerație, a avea un sentiment de înaltă prețuire. Acest fel de frică este ceva sănătos, este un sentiment normal pe care orice om îl are în prezența cuiva care este infinit superior lui. Eclesiastul înțelege că oricât de mare și de puternic ar fi el, omul este într-un total dependent de Dumnezeu căci, spune el: „*Am ajuns să cunosc că nu este altă fericire pentru ei decât să se bucure și să trăiască bine în viața lor; dar și faptul că un om mănâncă și bea și duce un trai bun în mijlocul întregii lui munci este un dar de la Dumnezeu*” (Eclesiastul 3:12-13). Omul, oricât de mare și de puternic ar fi, nu se poate bucura de munca lui decât dacă lucrul acesta îi este dăruit de Dumnezeu.

Apoi, cercetând cu atenție toate cele de „*sub soare*” și căutând să le înțeleagă, Eclesiastul a observat ceva: „*Am mai văzut sub soare că, în locul rânduitor pentru judecată, domnește nelegiuirea și că în locul rânduitor pentru dreptate este răutate*” (Eclesiastul 3:16). Ce trist! Acolo unde ar fi trebuit să se facă dreptate, acolo unde ar fi trebuit să fie pedepsit răul, acolo, din contră, domnește nedreptatea, nelegiuirea și răutatea. (Ce simboluri ale locului de judecată vezi în imagine? Ce simbol al nelegiurii și răutății observi?) Toate par să fie stricate, toate par să fie cu susul în jos. Supărat, Eclesiastul continuă: „*Atunci am zis în inima mea: «Dumnezeu va judeca și pe cel bun, și pe cel rău, căci El a sorocit o vreme pentru orice lucru și pentru orice faptă»*” (Eclesiastul 3:17). Dacă judecătorii de pe pământ nu fac dreptate, va veni o vreme când Dumnezeu Însuși va judeca și va face dreptate. El va restabili ordinea și dreptatea. Iar această judecată va fi pentru toți pentru că Dumnezeu „*a sorocit¹ o vreme pentru orice lucru și pentru orice faptă*”. (Ce simbol al judecății lui Dumnezeu observi?). În Psalmul 96 găsim următoarele afirmații: „*Spuneți printre neamuri: «Domnul împărățește! De aceea lumea este tare, și nu se clatină.» Domnul judecă popoarele cu dreptate. Să se bucure cerurile, și să se veselească pământul; să mugească marea cu tot ce cuprinde ea! Să tresalte câmpia, cu tot ce e pe ea, toți copacii pădurii să strige de bucurie înaintea Domnului! Căci El vine, vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate, și popoarele după credințioșia Lui*” (Psalmul 96:10-13). Dumnezeu nu doar a creat lumea și pe oameni, El are grijă de creația Sa, fixând fiecărui lucru o vreme a lui și făcându-l frumos la vremea lui. Dar El a fixat și un timp când va judeca cu dreptate pe orice om. Dumnezeu este Creatorul, El este Susținătorul și tot El este și Judecătorul.

APLICAȚIE

V-ați gândit vreodată că Dumnezeu este Cel care v-a creat pe fiecare dintre voi? Dumnezeu v-a dat viață și a hotărât când să vă nașteți, cine să vă fie părinții, frații, surorile, bunicii! El v-a dat un trup care atunci când vă loviți se vindecă, se repară. Gândiți-vă cum ar arăta fețele, mâinile și picioarele noastre dacă nu ar exista vindecare! Faptul că Dumnezeu a creat trupul fiecărui om cu capacitatea de vindecare este felul în care Dumnezeu continuă să aibă grijă de noi, de toți.

Dumnezeu este Creatorul tău și de aceea tu ești prețios în ochii Lui și te iubește. Și pentru că te iubește, El îți spune că este și Judecătorul tău! Când vorbești frumos sau când vorbești urât, când lovești sau când mângâi pe cineva, El știe. Când dăruiești sau când furi, când spui adevărul sau minți, când te joci corect sau când trișezi, El știe. Când gândești, spui sau faci binele El vede și te va răsplăti. Când gândești, spui sau faci ceva rău, El știe și te va pedepsi. Dumnezeu este un Judecător drept! Așa că nu uita: Dumnezeu este Creatorul, dar și Judecătorul tău!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

¹ A soroci – a fixa termenul la care se va desfășura un lucru, a decide, a fixa, a hotărâ.

LECȚIA 4

ECLESIASTUL 4:1-16

MEMOREAZĂ¹

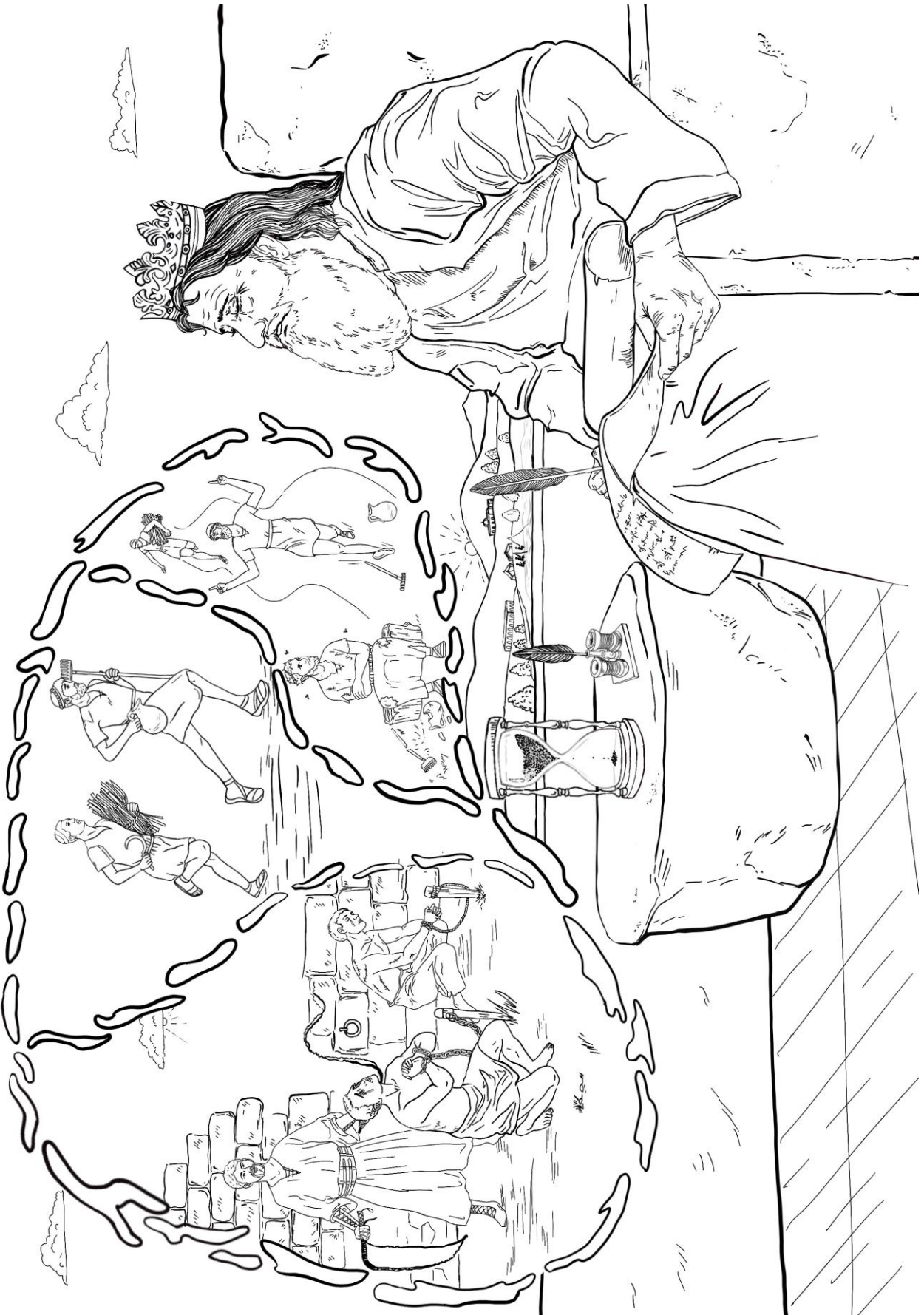
Eclesiastul 4:13

**Mai bine un copil sărac și
înțelept decât un împărat
bătrân și fără minte, care nu
înțelege că trebuie să se
lase îndrumat.**

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 4** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

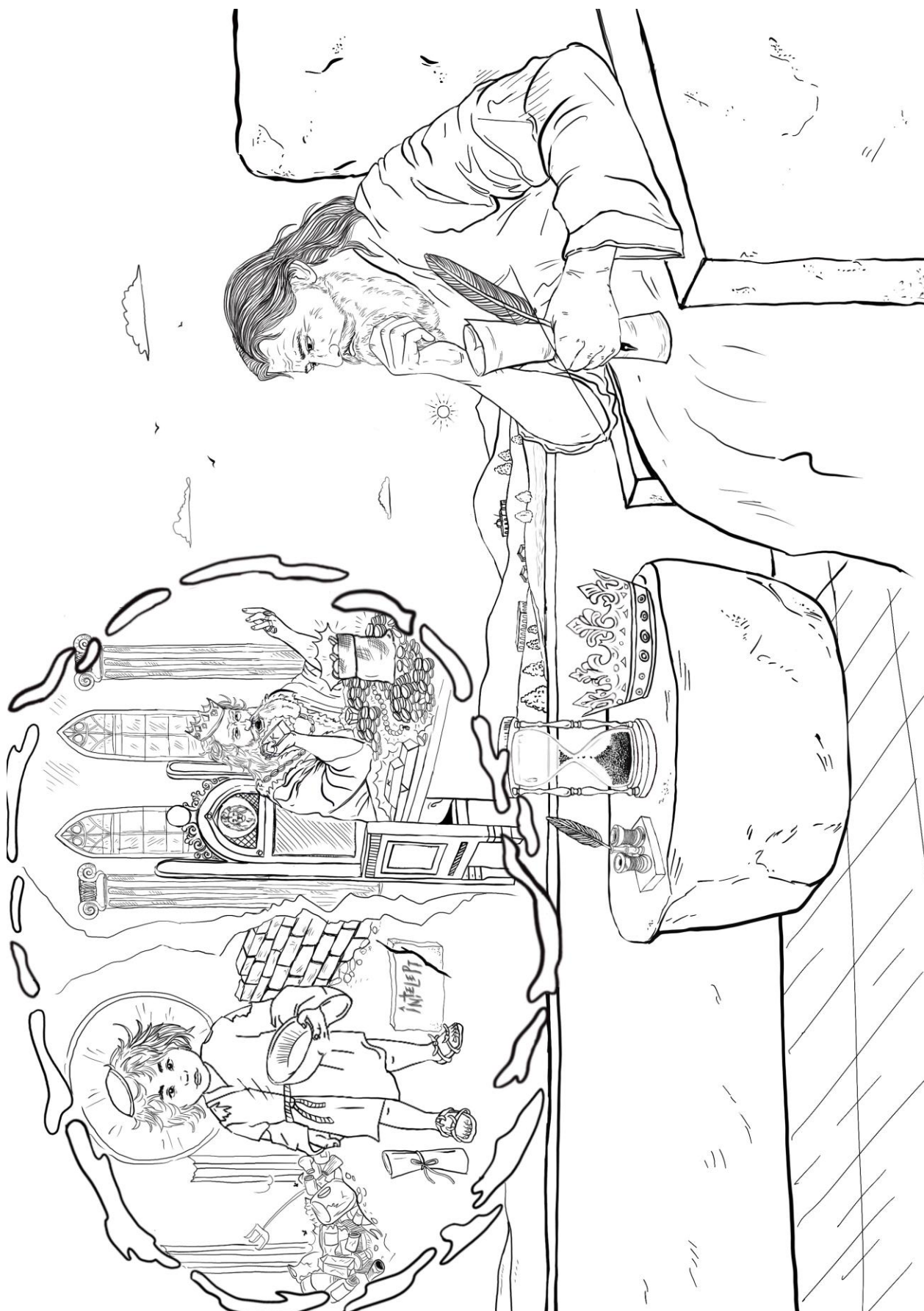

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Nu coroana îți oferă înțelepciunea! Găsește drumul spre o inimă ascultătoare!

Unește punctele!

POVESTEA Lecției 4

Eclesiastul 4:1-16

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic, captivant și interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 4

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Eclesiastul 4:13

Mai bine un copil sărac și înțelept decât un împărat bătrân și fără minte, care nu înțelege că trebuie să se lase îndrumat.

Suntem în cartea numită „Eclesiastul”, cuvânt care provine din limba greacă „ekklesiastes”, dar care la origine este din limba ebraică „qôheleth”/„kôheleth” care înseamnă cel ce vorbește adunării, sau cum am spune noi azi, predicatorul. În această carte, Eclesiastul are o predică despre viața sa ca împărat al Ierusalimului, despre lucrurile care l-au preocupat, despre ceea ce a considerat că este valoros și și-a dorit cu orice preț, despre lucrurile care au fost dragi inimii lui și pe care ochii lui le-au poftit. Având în vedere toate acestea, ne-am aștepta ca ceea ce are de spus să fie entuziasmant, iar concluzia sa personală, după o astfel de viață, să fie una optimistă și plină de încântare. Dar, surprinzător, nu este așa! La sfârșitul vieții și domniei lui, Solomon trage o concluzie tristă și care are darul de ne pune pe gânduri chiar și pe noi cei ce trăim astăzi: „O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Eclesiastul, o, deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune” (Eclesiastul 1:2-3). Predicatorul folosește cuvântul deșertăciune, adică ceva nefolositor, zadarnic. Oare poate cineva prinde fumul în pumnii lui? Îl vezi, încerci să-l prinzi, dar oricât ai încerca, în palme nu-ți rămâne nimic. Totul este ca un abur, totul este doar fum, zice predicatorul. Oare poate aduna cineva fumul în visteriile lui? Oare este de folos cuiva să alerge să prindă și să adune fumul? Autorul cărții, bătrânul împărat Solomon, spunea în predica sa: „M-am uitat apoi la toate asuprașurile care se fac sub soare; iată că cei apăsați varsă lacrimi și nu este nimeni să-i mângâie! Ei sunt pradă silniciei asuprașurilor lor și n-are cine să-i mângâie!” (Eclesiastul 4:1). Sub soare, de-a lungul istoriei, au existat tot timpul oameni asuprași, oprimați, care au ajuns robi, pedepsiți dur și pe nedrept, care au suferit lucruri greu de suportat. Și, în plus, nici nu au avut pe nimeni să-i mângâie, să le spună o vorbă bună și să le dea o îmbrățișare. Plin de empatie, față de o situație atât de tristă și dureroasă, el scrie că: „am găsit că morții care au murit mai înainte sunt mai fericiți decât cei vii, care sunt încă în viață. Dar mai fericit decât amândoi, am găsit pe cel ce nu s-a născut încă, fiindcă n-a văzut toate relele care se petrec sub soare” (Eclesiastul 4:2-3).

Eclesiastul a privit apoi cu atenție în jurul lui constatând că „orice muncă și orice iscusință la lucru își are temeiul numai în pizma unuia asupra altuia” (Eclesiastul 4:4a). Oamenii sunt harnici și creativi și astfel ajung deosebit de pricepuți. Sunt foarte îndemânatici în ceea ce fac, dar mereu și mereu doresc mai bun, mai mult, mai frumos, mai special decât alții, decât toți ceilalți. Iar motivația acestei competiții este „pizma unuia asupra altuia”, adică invidia sau gelozia. Dar când vor ajunge la sfârșit, vor constata că toată concurența asta „este o deșertăciune și goană după vânt” (Eclesiastul 4:4b), fără de folos, doar fum. La polul opus celor care aleargă și muncesc din greu mânați de invidie, Predicatorul îl vede pe cel nebun care este complet dezinteresat de muncă: leneșul. Lui nu-i pasă că uneltele lui sunt rupte, că ulciorul de apă este spart: „Nebunul își încrucișează mâinile și își mănâncă însăși carnea lui” (Eclesiastul 4:5). Stă degeaba, cu mâinile încrucișate, nu face nimic, nu ostenește deloc și habar nu are că „sărăcia vine pe neașteptate, ca un hoț, și lipsa, ca un om înarmat” (Proverbe 24:34).

Concluzia predicatorului atât cu privire la cel care muncește motivat de invidie, cât și cu privire la cel leneș este că „mai bine o mână plină de odihnă, decât amândoi pumnii plini de trudă și goană după vânt” (Eclesiastul 4:6). Odihna adevărată este cea care vine după ce ai muncit cu hărnicie, nu după ce ai lenevit. Pe de altă parte, să lucrezi zi și noapte, fără oprire, fără să te odihnești, este rău și până la urmă este doar „goană după vânt”.

Dar, pe măsură ce treci prin viață, ajungi să vezi tot felul de situații. La fel a pățit și Eclesiastul care spune: „Am mai văzut o altă deșertăciune sub soare” (Eclesiastul 4:7). Ce altă deșertăciune, ce alt „hebel”, ce alt fum? El a văzut că „un om este singur-singurel, n-are nici fiu, nici frate, și totuși munca lui n-are sfârșit, ochii nu i se satură niciodată de bogății și nu se gândește: «Pentru cine muncesc eu și-mi lipsesc sufletul de plăceri?»” (Eclesiastul 4:8a). Interesant lucru, de obicei oamenii muncesc pentru familia lor, pentru soțul, soția, copiii sau prietenii lor, dar acesta este „singur-singurel”. În plus, lucrează atât de mult încât nu mai are nici energie și nici timp să se bucure nici de munca lui și nici de ceea ce a câștigat prin muncă. El doar lucrează ca să lucreze și adună bogății de care nici el și nici alții nu se bucură. Nu este de mirare că Predicatorul exclamă: „și aceasta este o deșertăciune și un lucru rău” (Eclesiastul 4:8b). Privind la această deșertăciune, El își continuă predica fiind deplin convins că este „mai bine doi decât unul” (Eclesiastul 4:9a). Da, este mai bine să muncești împreună cu cineva orice ai avea de făcut, decât de unul singur. Când trebuie să escaladezi o stâncă, este mai bine și mai sigur să fii împreună cu cineva decât „singur singurel”. Da, este mai bine să treci prin viață alături de cineva, decât singur cuc. Mai știi și alte situații în care este mai bine doi decât unul singur? Câteva din ele ni le spune chiar Solomon în continuare: „Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul. Dar vai de cine este singur și cade fără să aibă pe altul care să-l ridice! Tot așa, dacă se culcă doi împreună, se încălzesc unul pe altul, dar cum are să se încălzească dacă e singur? Și dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să-i stea împotriva” (Eclesiastul 4:9-12a). Și el avea mare dreptate! În final Eclesiastul adaugă: „funia împletită în trei nu se rupe ușor” (Eclesiastul 4:12b). Nu un fir singur singurel, nu doar două fire, ci trei. Oare pe cine reprezintă cele trei fire care pot și trebuie împletite? Cum pot trei fire să devină o funie? Știi cum se împletesc trei fire?

Predicatorul a trecut apoi la o altă situație pe care a observat-o atent și apoi s-a gândit la ea. El a văzut un copil care nu avea părinți cu posibilități, nu avea o situație materială și socială specială, ci era un copil sărac. Privind mai atent spre acest copil sărac a mai constatat că era unul care avea o aplecare spre a citi din sulul din preajma lui și a scrie cu o bucată de crenguță pe o tăbliță de lângă el. Era un copil sărac, dar care dorea să învețe, să devină din ce în ce mai înțelept. Ce imagine! În contrast cu aceasta, el și-a amintit de o alta. De data aceasta era vorba de un împărat bătrân, care trecuse prin multe lucruri în viață fără să învețe mare lucru din ele și fără să asculte sfaturile înțelepte ale sfetnicilor lui. Era un împărat fără minte, în ciuda vârstei sale, care nu voia să se lase îndrumat și sfătuit de alții. Privind la cele două imagini, Eclesiastul a tras următoarea învățătură: „Mai bine un copil sărac și înțelept decât un împărat bătrân și fără minte, care nu înțelege că trebuie să se lase îndrumat; căci el poate să iasă din temniță ca să domnească, măcar că poate chiar să se fi născut sărac în împărăția celui din urmă” (Eclesiastul 4:13-14). Care să fie lucrul cel mai de preț: cea mai înaltă poziție socială, multele bogății adunate sau înțelepciunea? Care este problema mai mare: să fii pe treapta cea mai de jos a societății și fără posibilități financiare, sau lipsa de minte? Concluzia Eclesiastului era simplă și clară: „mai bine un copil sărac și înțelept decât un împărat bătrân și fără minte”. Dar cum să ajungă să fie înțelept un copil chiar sărac? Și cum poate ajunge un împărat bătrân să sfârșească ca unul nebun?

APLICAȚIE

Solomon a observat o mulțime de situații din viață și s-a gândit la ele încercând să învețe și să le înțeleagă. Pentru a le înțelege și noi mai bine, el le-a pus în perechi: muncă – odihnă, muncă – lene, muncă făcută cu chibzuință – muncă fără rost, muncă în echipă – muncă de unul singur, înțelepciune – poziție socială și bogăție. A fi înțelept înseamnă să alegi să faci întotdeauna ce este cel mai bine. Oare ce este mai important pentru tine: să ai lucruri, muulte jucării, sau să fii înțelept? Dar cum poți deveni mai înțelept? Solomon ne spune că cel care se lasă îndrumat, cel care ascultă un sfat înțelept, are mai multe șanse să devină înțelept. Tu ascultă sfaturile părinților? Dar ale profesorilor sau educatorilor? Cum poți ști dacă un sfat este bun sau nu? Nu uita: cel care ascultă sfaturile celor mai înțelepți decât el, va deveni el însuși mai înțelept! Ascultarea este calea spre înțelepciune!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 5

ECLESIASTUL 5:1-20

MEMOREAZĂ¹

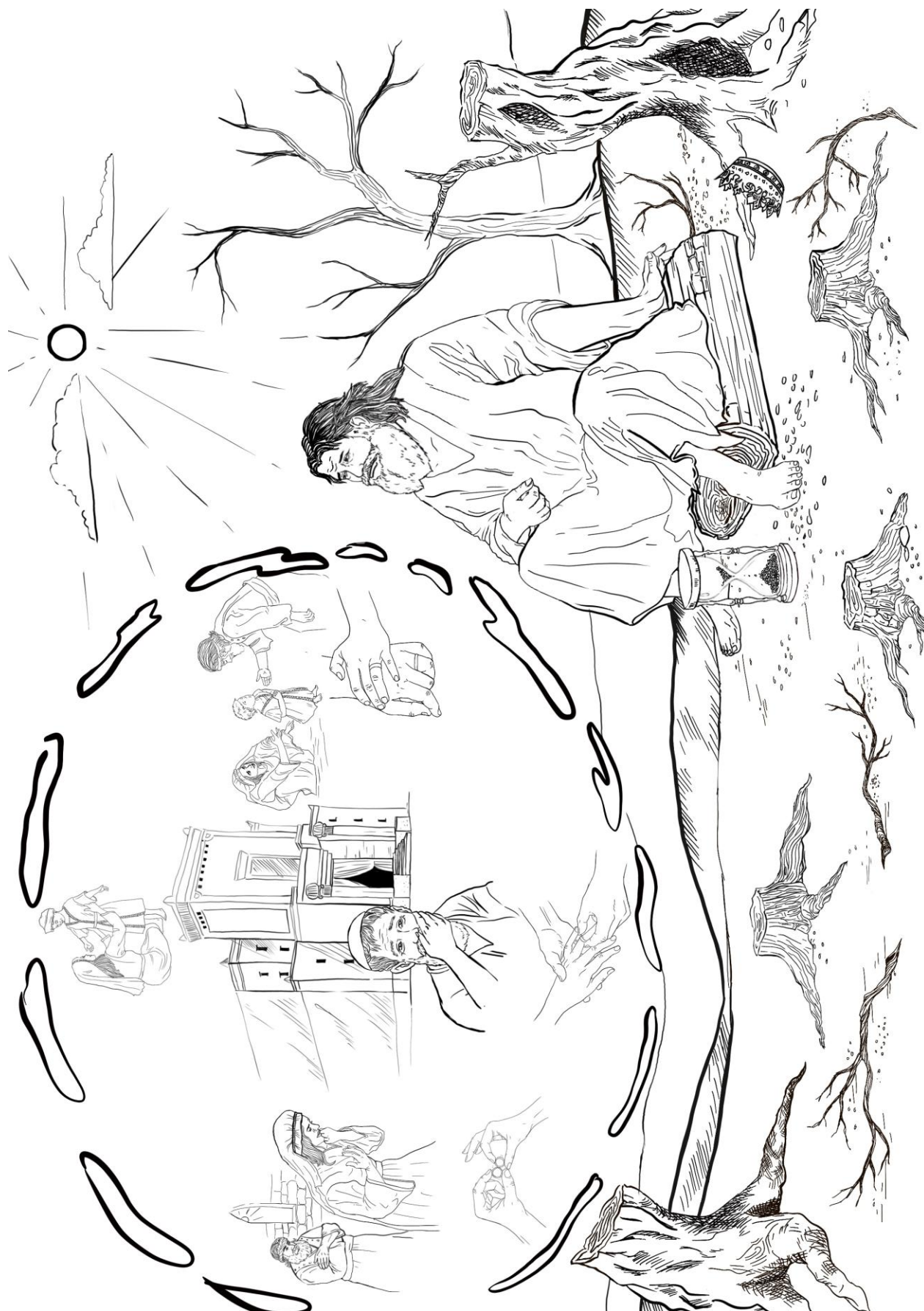
Eclesiastul 5:5

**Mai bine să nu faci nicio
juruință decât să faci o
juruință și să n-o
împlinești.**

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 5** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

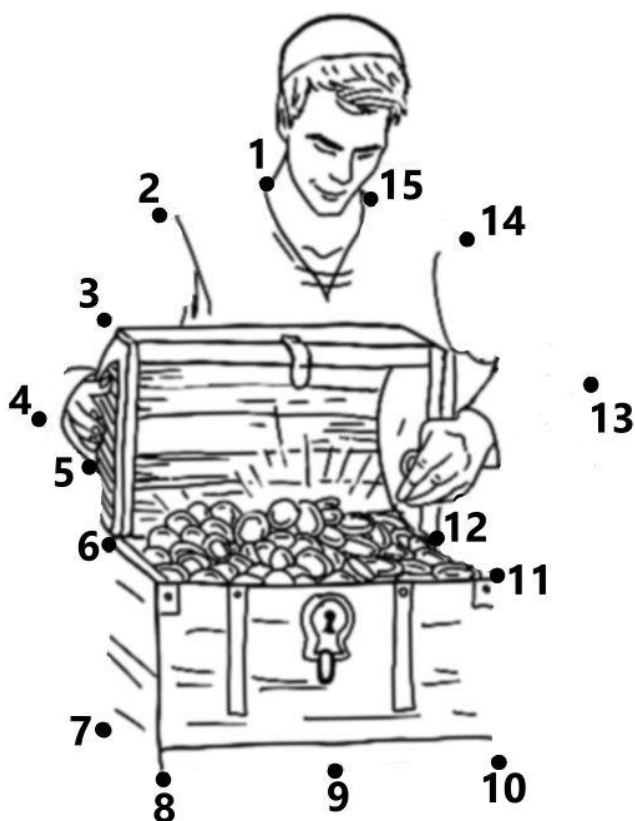
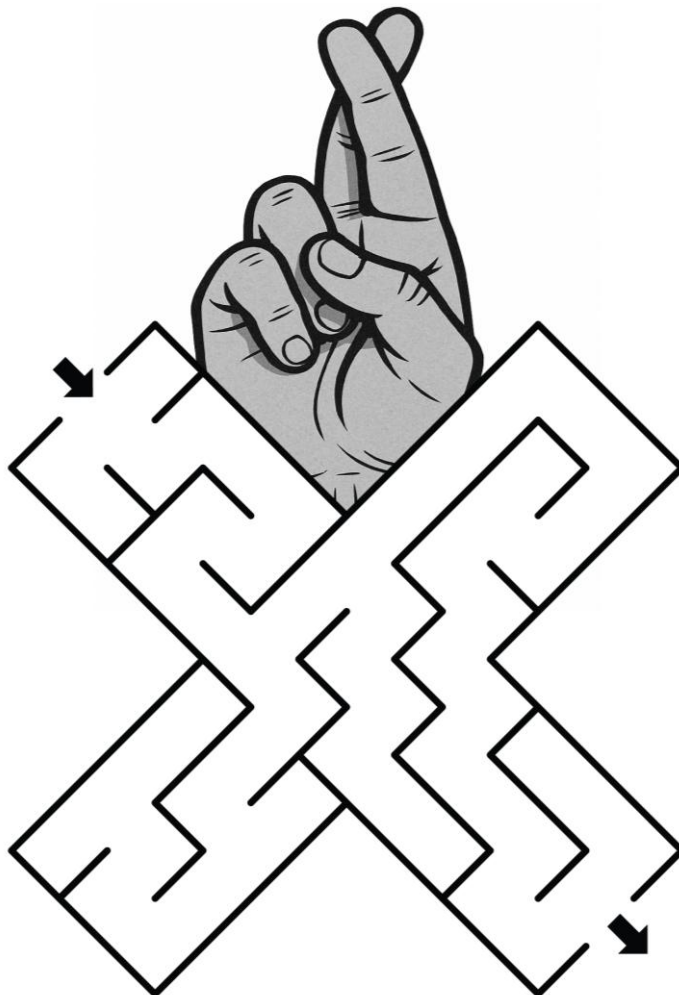

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Să nu îți ții promisiunea nu e un lucru bun! Găsește calea de ieșire!

Unește punctele!

POVESTEA Lecției 5

Eclesiastul 5:1-20

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic, captivant și interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 5

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Eclesiastul 5:5

Mai bine să nu faci nicio juruință decât să faci o juruință și să n-o împlinești.

am văzut cu ochii mei. Și iată că nu mi s-a istorisit nici jumătate din mărirea și înțelepciunea ta. [...] Ferice de oamenii tăi, ferice de slujitorii tăi, care sunt pururea înaintea ta și care aud înțelepciunea ta! (2 Cronici 9:5-7). Așa că dacă vrem să fim fericiți, am face bine să ascultăm ce are el de spus în continuare.

De data aceasta el privește cu atenție spre locul unde oamenii mergeau să se închine. El a observat că la Templu veneau să se închine tot felul de oameni cu tot felul de probleme și care făceau tot felul de rugăciuni de cerere. Iar pentru că lor li se părea că dacă promit ceva lui Dumnezeu rugăciunea lor va fi ascultată, ei îi făceau tot felul de promisiuni. Predicatorul le dă un sfat tuturor acestora, sfat la care am face bine să luăm și noi aminte: „Nu te grăbi să deschizi gura și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este în cer, și tu, pe pământ; de aceea să nu spui vorbe multe” (Eclesiastul 5:1-2). Iar dacă crezi că rugăciunea ta va fi ascultată pentru că are multe cuvinte, atunci iarăși greșești, căci spune el: „dacă visele se nasc din mulțimea grijiilor, prostia nebunului se cunoaște din mulțimea cuvintelor” (Eclesiastul 5:3). Problema este că atunci când avem un necaz, îi promitem lui Dumnezeu pentru a-L convinge să ne scape din el, iar dacă El ne ascultă, este foarte posibil să uităm să facem ceea ce am promis. Acestor oameni care nu-și țin promisiunile, Eclesiastul le spune: „Dacă ai făcut o juruință lui Dumnezeu, nu zăbovi s-o împlinești, căci Lui nu-l plac cei fără minte; de aceea împlinește juruința pe care ai făcut-o. Mai bine să nu faci nicio juruință decât să faci o juruință și să n-o împlinești. Nu lăsa gura să te bage în păcat și nu zice înaintea trimisului lui Dumnezeu: «M-am pripit.» Pentru ce să Se mânie Dumnezeu din pricina cuvintelor tale și să nimicească lucrarea mâinilor tale?” (Eclesiastul 5:4-6). Uau, lucrurile sunt foarte serioase, de vreme ce Dumnezeu se mânie dacă noi nu facem ceea ce am promis. Oare voi știți pe cineva, care având o mare durere, a promis ceva lui Dumnezeu și s-a ținut de promisiune? Oare știți cine a fost Ana? Ea a fost mama lui Samuel și una din soțiile lui Elcana, tatăl lui Samuel. Ea și soțul ei mergeau în fiecare an la Cortul Întâlnirii să se închine lui Dumnezeu și, cu această ocazie, cealaltă soție a lui Elcana, Penina, o necăjea pe Ana pentru că ea nu putea avea copii. Supărată fiind, ea s-a dus să se roage și i-a făcut lui Dumnezeu o promisiune: „Doamne, Dumnezeul oștirilor! Dacă vei binevoi să cauți spre întristarea roabei Tale, dacă-ți vei aduce aminte de mine și nu vei uita pe roaba Ta și dacă vei da roabei Tale un copil de parte bărbătească, îl voi închina Domnului pentru toate zilele vieții lui și brici nu va trece peste capul lui” (1 Samuel 1:11). Domnul i-a ascultat rugăciunea și: „când i s-au împlinit zilele, Ana a rămas însărcinată și a născut un fiu, căruia i-a pus numele Samuel (Dumnezeu a ascultat), «căci», a zis ea, «de la Domnul l-am cerut»” (1 Samuel 1:20). Acum era rândul Anei. Oare ce va face ea? Știți, este ușor să promiți ceva când ai o supărare, dar oare și-a ținut Ana promisiunea? Da, ea a făcut întocmai cum spusese și, când a mers din nou la Cortul Întâlnirii, i l-a dat pe micuțul Samuel Marelui Preot Eli și i-a spus: „vreau să-l dau

Domnului: toată viața lui să fie dat Domnului” (1 Samuel 1:28). Oamenii fac multe promisiuni și una dintre cele mai importate este cea făcută la căsătorie, când cei doi își promit unul altuia că vor fi credincioși unul altuia până la moarte. De altfel, să știți că Domnul Isus a spus că orice promisiune este importantă și trebuie ținută.

Dar oare de ce nu-și țin oamenii promisiunile? Un răspuns ar putea fi acela că pur și simplu uită ceea ce au promis. Iar uitarea s-ar putea datora faptului că ei nu mai sunt preocupați de a fi plăcuți lui Dumnezeu, ci devin preocupați de bogățiile lor. Iar aici, predicatorul, ca unul care știa despre ce vorbește pentru că el însuși a fost foarte bogat, are ceva important și neplăcut de spus: *„Cine iubește argintul nu se satură niciodată de argint și cine iubește bogăția multă nu trage folos din ea. Și aceasta este o deșertăciune!”* (Eclesiastul 5:10). Dar cum se poate ca și aceasta să fie tot ceva asemănător unui abur sau unui fum? Păi, continuă el, am aflat din proprie experiență că atunci: *„când se înmulțesc bunătățile, se înmulțesc și cei ce le papă. Și ce folos mai are din ele stăpânul lor decât că le vede cu ochii?”* (Eclesiastul 5:11). Așa cum ați văzut în imagine, banii din cufăr s-au împuținat. Și vă rog să-l credeți pe Solomon pentru că el chiar știe ce spune! E pățit! A învățat lecția aceasta pe propria piele! Mai bine muncă cinstită urmată de odihnă bună, binemeritată, decât o mare bogăție, pare să spună el în continuare, căci: *„Dulce este somnul lucrătorului, fie că a mâncat mult, fie că a mâncat puțin; dar pe cel bogat nu-l lasă îmbuibarea să doarmă”* (Eclesiastul 5:12). Stomacul prea plin și somnul dulce se pare că nu se prea împacă. Iar aceasta s-ar putea s-o știți și voi din experiența voastră. Dacă cumva ați mâncat prea mult seara, noaptea n-ați prea putut dormi, iar dimineața v-ați trezit obosiți și fără chef. Așa că țineți minte că a munci cu hărnicie și a dormi bine merg bine împreună, dar a mânca fără măsură și a dormi bine nu se împacă deloc!

In plus, își continuă Eclesiastul predica, mai *„este un mare rău pe care l-am văzut sub soare: avuții păstrate spre nefericirea stăpânului lor”* (Eclesiastul 5:13). Dar de ce să fie nefericit cel ce le are? Pentru că deși le are, le poate pierde într-o clipă și, deși a muncit mult, se poate întâmpla să rămână fără nimic. Ia gândiți-vă! Se poate întâmpla ca un fulger să lovească o casă, aceasta ia foc, focul se extinde apoi și în împrejurimi și ce mai rămâne? Un morman de dărâmături negre, arse de foc. Tot ce a avut acel om s-a dus în câteva ore. Sau imaginați-vă că vine o tornadă, un vânt puternic ca un vârtej. Acesta ia pe sus acoperișul casei, și toate obiectele din casă și din curte și le împrășteie care pe unde, de nu mai știe nimeni unde să le caute. Și ce rămâne în urma furtunii? O casă dărâmată și tot ce a avut acel om este împrăștiat pe o distanță de câțiva kilometri. Și ce rămâne familiei și copiilor lui? Nimic! De aceea Predicatorul spunea: *„Dacă se pierd aceste bogății prin vreo întâmplare nenorocită, și el are un fiu, fiului nu-i rămâne nimic în mâini. Cum a ieșit de gol din pânțele mamei sale, din care a venit, așa se întoarce și nu poate să ia nimic în mână din toată osteneala lui. Și acesta este un mare rău, anume că se duce cum venise. Și ce folos are el că s-a trudit în vânt? Ba încă toată viața lui a mai trebuit să mănânce cu necaz și a avut multă durere, grijă și supărare”* (Eclesiastul 5:14-17). Așa că deși omul se crede stăpân pe viața lui și pe bogățiile lui, el nu este. El poate alerga, poate munci, poate strânge cu mare trudă lucruri, avuții și bani, dar pot veni situații în care el să piardă tot și să nu se poată bucura de tot ce a adunat. Dar dacă nu el este stăpân, cine este? Eclesiastul are grijă să răspundă la această întrebare spunând că: *„dacă a dat Dumnezeu cuiva avere și bogății și i-a îngăduit să mănânce din ele, să-și ia partea lui din ele și să se bucure în mijlocul muncii lui: acesta este un dar de la Dumnezeu. Căci nu se mai gândește mult la scurtimea zilelor vieții lui, de vreme ce Dumnezeu îi umple inima de bucurie”* (Eclesiastul 5:18-20). Da, Dumnezeu este Stăpânul și faptul că cineva se poate bucura de lucrurile de sub soare (mâncare, băutură, jucării, etc.) este un dar din partea Lui pentru acea persoană. Așa că fii mulțumitor!

APLICAȚIE

Putem învăța multe de la înțeleptul Solomon, dar astăzi ne vom opri la vorbire. Ce mare lucru să putem vorbi unii cu alții! Prin cuvintele noastre putem să încurajăm sau să rănim, putem stârni un conflict sau îl putem rezolva, putem spune adevărul sau putem minți, putem fi sinceri sau putem fi niște falși. Prin cuvintele noastre gândite sau rostite putem face toate aceste lucruri, atât în relație cu oamenii, cât și în relație cu Dumnezeu. De aceea este important ca întotdeauna să faci ceea ce ai spus că vei face. Trebuie să-ți ții promisiunile atât față de oameni, cât și față de Dumnezeu. Domnul Isus a spus: *„Felul vostru de vorbire să fie: ‘Da, da; nu, nu’; ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău”* (Matei 5:37). Iar mai târziu El adaugă: *„vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit”* (Matei 12:34-37). O promisiune neîmplinită este un cuvânt nefolositor, fără nici un rost, este o minciună. De aceea nu te pripi cu vorbele, ci gândește-te înainte de a vorbi dacă și poți face ceea ce te gândești să spui. Pentru că vorbele odată spuse, ele trebuie urmate de fapte. Altfel ești doar un mincinos între atâția alții și lui Dumnezeu nu-i plac minciunile!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 6

ECLESIASTUL 6:1-12

MEMOREAZĂ¹

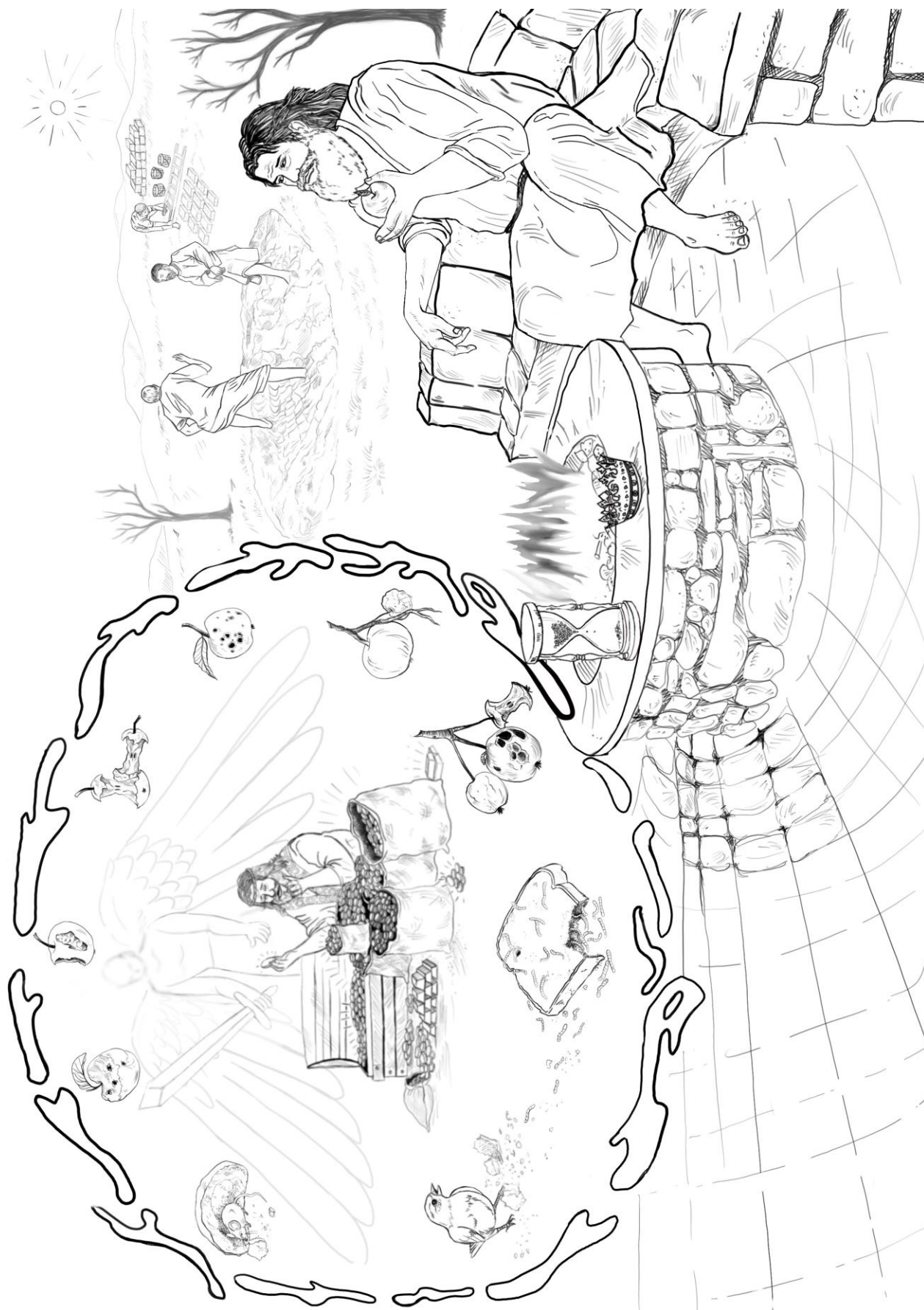
Eclesiastul 6:10

**Ce este omul se cunoaște
după numele care i s-a dat
demult: se știe că este din
pământ și nu poate să se
judece cu cel ce este mai
tare decât el.**

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 6** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

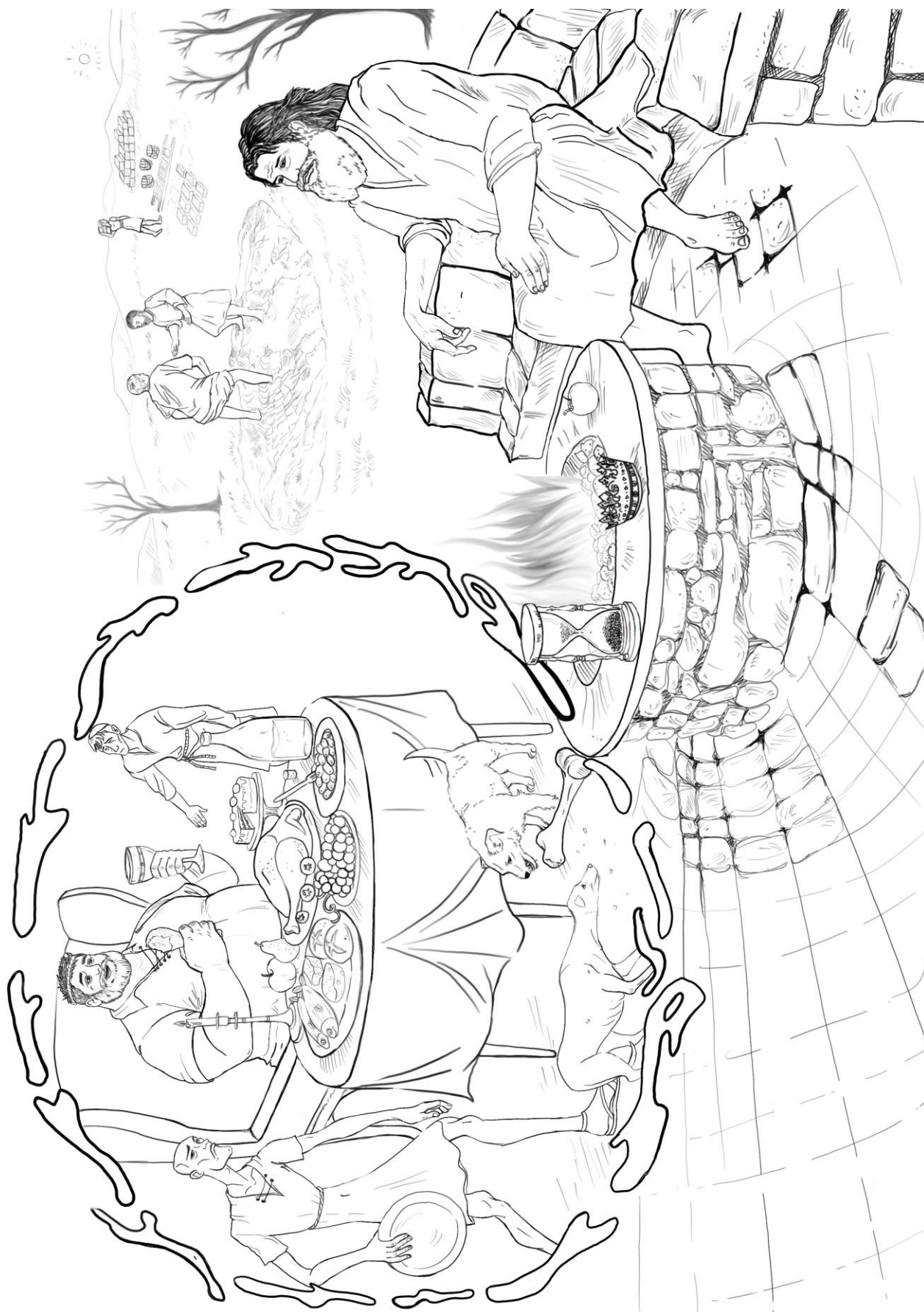

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

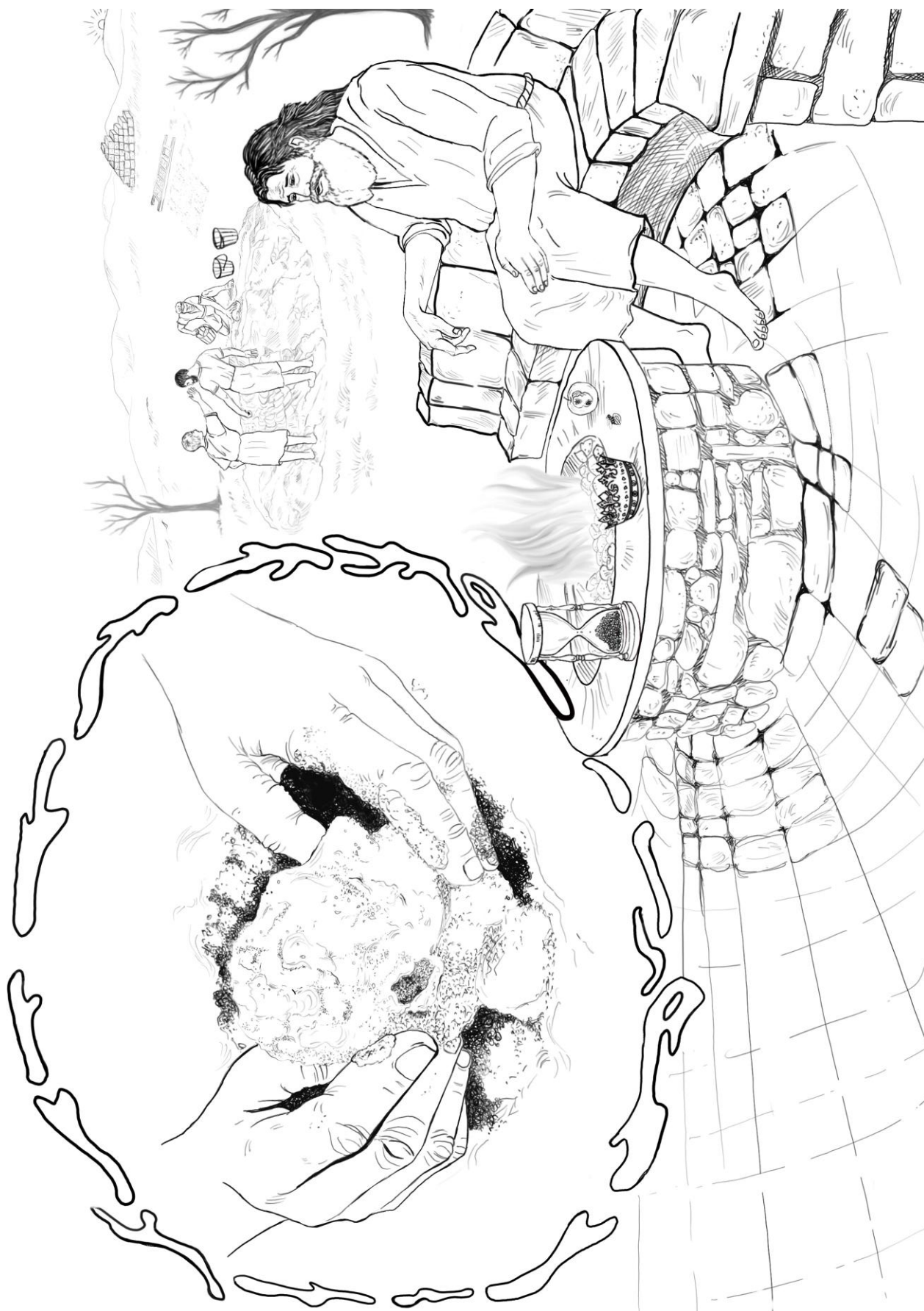

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

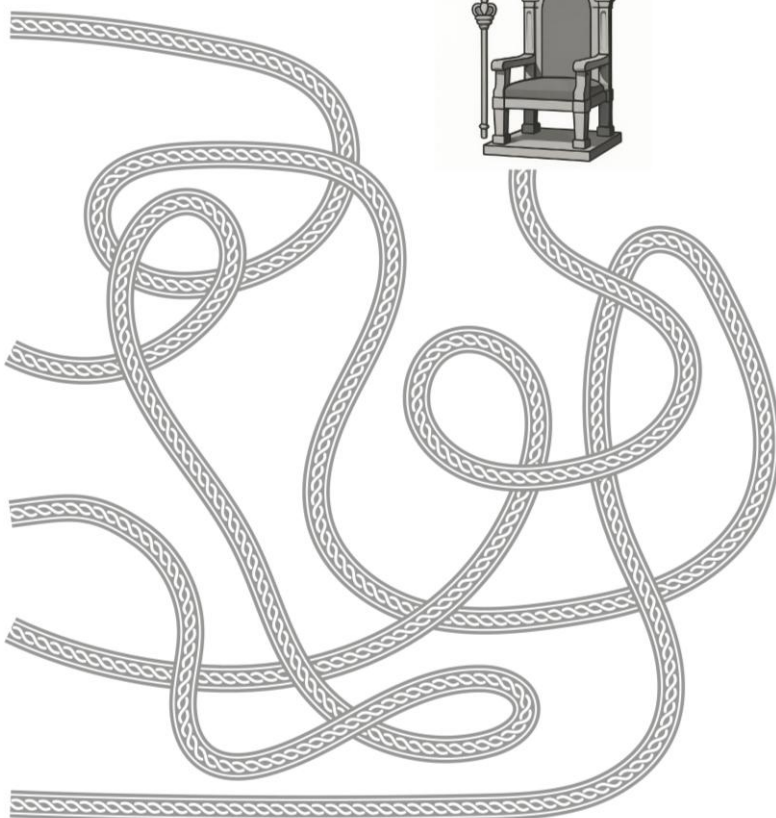
OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Găsește drumul spre Cel mai puternic!

1.

2.

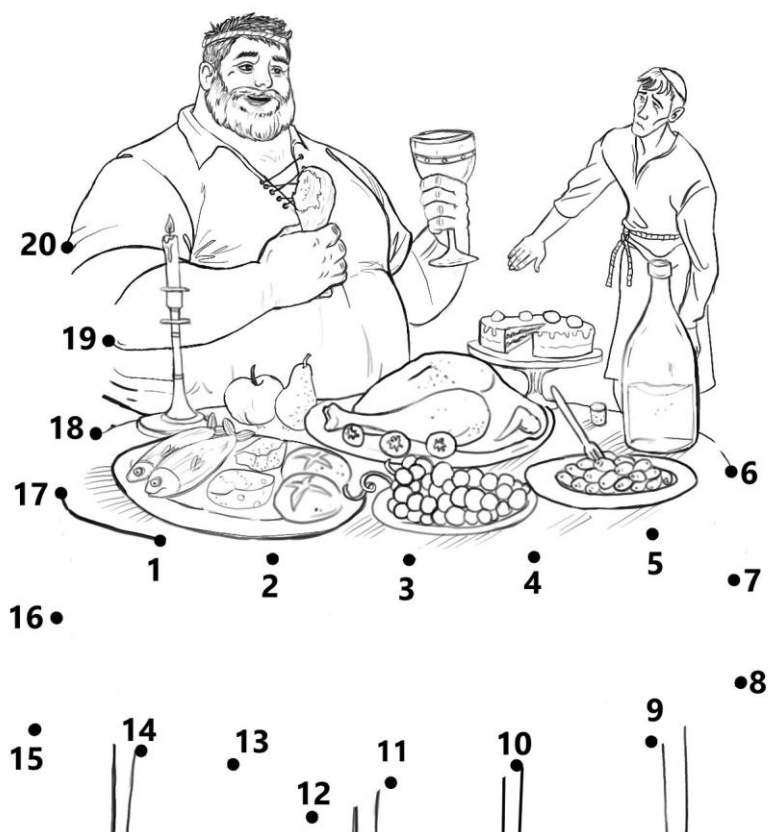
3.

4.

5.

Unește punctele!

POVESTEA Lecției 6

Ecclésiastul 6:1-12

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic, captivant și interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 6

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Ecclésiastul 6:10

Ce este omul se cunoaște după numele care i s-a dat demult: se știe că este din pământ și nu poate să se judece cu cel ce este mai tare decât el.

Când Ecclésiastul a ținut predica și a scris cartea, era un om în vârstă și, de aceea, experiențele pe care le-a avut de-a lungul trecerii lui prin viață sunt foarte multe. El s-a străduit să învețe din toate câte ceva, așa că mai are încă multe de spus celor mai tineri decât el. Astăzi ne va vorbi despre faptul că omul este trecător și viața lui este scurtă.

El și-a amintit că a văzut o altă situație tristă: „Este, de pildă, un om căruia i-a dat Dumnezeu avere, bogății și slavă, așa că nu-i lipsește nimic din ce-i dorește sufletul, dar Dumnezeu nu-l lasă să se bucure de ele, ci un străin se bucură de ele: aceasta este o deșertăciune și un rău mare” (Ecclésiastul 6:1-2). După cum vedeți și auziți, Predicatorul pare foarte interesat de tema bogățiilor. Și așa cum ne-a spus și data trecută, acestea se câștigă greu, cu multă muncă și oboseală și se pot pierde foarte ușor. Un fulger sau o tornadă și totul este spulberat! Dar situația pe care tocmai a pomenit-o este și mai grea, deoarece omul bogat poate muri în mijlocul bogățiilor lui și nu se mai poate bucura de ele. Dumnezeu i-a dat bogățiile, ne spune Ecclésiastul, și tot Dumnezeu este Cel care „nu-l lasă să se bucure de ele” și astfel ele ajung să fie motiv de bucurie pentru un străin. Până la urmă toți oamenii vor muri. Poți avea lăzi pline cu bani, butoaie pline cu aur, palate strălucitoare, haine de la cele mai tari firme, în fața morții ele nu contează. În fața morții nu este nici o diferență între omul bogat și omul sărac. Și unul și altul sunt trecători. Viața și a unuia și a celuilalt este la fel de scurtă. Ce poate fi mai trist decât să ajungi bogat, iar apoi să nu te poți bucura de ceea ce ai? Și Solomon deplânge situația unui astfel de om spunând: „chiar dacă un om ar avea o sută de copii și ar trăi mulți ani, oricât de mult i s-ar mări numărul zilelor anilor lui, dar dacă nu i se satură sufletul de bunătățile agonisite de el și dacă nici de înmormântare n-are parte, eu zic că o stârpitură este mai fericită decât el” (Ecclésiastul 6:3). În plus, nu doar omul este trecător, ci și lucrurile pe care le are se strică după un anumit timp. Gândiți-vă! Cumpărați mere și ele arată foarte bine la început și sunt foarte bune. Dar după un timp se zbârcesc, miezul se înmoaie, la unele apar pete negre, apoi se strică și nu mai pot fi mâncate. Asta ca să nu mai vorbim că unele mere pot fi mâncate de viermi. Sau gândiți-vă la pâine. Ce se întâmplă cu pâinea dacă o păstrezi mult timp? În primul rând ea se mucegăiește, iar dacă cumva ai uitat-o undeva afară, o vor mânca fie viermii sau furnicile, fie păsările, sau șoriceii. Orice lucru pe care-l avem este trecător, la un moment dat se strică și trebuie înlocuit. Telefonul și ceasul se pot strica, mașina se poate defecta, casa trebuie zugrăvită și reparată ca să nu se strice și tot așa este cu toate lucrurile de sub soare. Nici unul nu este veșnic, tot așa cum nici omul nu trăiește veșnic pe acest pământ. Toate sunt trecătoare! Iar Vorbitorul continuă: „și de ar trăi chiar de două ori o mie de ani un astfel de om, fără să se bucure de fericire” (Ecclésiastul 6:6) ce rost ar avea?

El își continuă predica spunând ceva care la prima vedere pare ciudat și anume că: „toată truda omului este pentru gura lui, și totuși poftele nu i se împlinesc niciodată” (Ecclésiastul 6:7). Cum arată un om a cărui ocupație principală este să mănânce? Precum cel din imagine, nu-i așa? Un astfel de om trăiește pentru a

mânca și nu mănâncă pentru a trăi. În plus, cel mai probabil, un astfel de om nici nu împarte cu nimeni nimic, oricât de slabi ar fi servitorii care-l servesc la masă. Ei sunt precum „nenorocitul care știe să se poarte înaintea celor vii” (Eclesiastul 6:8b) și nu are nici un folos din aceasta, așa cum spune Eclesiastul. În schimb, cel ce stă la masă este precum un cățel care tocmai a primit un os și care mârâie și își arată colții dacă apare un alt cățel prin preajmă. Și totuși Solomon spune că „*poftele nu i se împlinesc niciodată*”. Cum adică? De ce nu se satură niciodată? Nici nu împarte și nici el nu se satură?! Acum probabil că de mâncare orice om se satură la un moment dat și chiar Eclesiastul recunoaște că: „*mai bine ce vezi cu ochii decât frământare de poftă neîmplinite*”, chiar dacă „*și aceasta este o deșertăciune și goană după vânt*” (Eclesiastul 6:9). Și totuși, chiar dacă un om ar reuși să-și îplinească toate poftele tot ar rămâne cu o anumită insatisfacție, pentru că este ceva în om, o anumită dorință, un anumit dor, o anumită nevoie pe care mâncarea, băutura, bogățiile, puterea și nimic din ceea ce este sub soare nu o poate împlini. Această dorință nimic nu o poate alina, nimic din ce este sub soare nu o poate satisface. Și omul are acest dor în ciuda faptului că este o ființă trecătoare pe acest pământ ca și toate plantele și animalele. Predicatorul știa și ne-a spus și nouă că Dumnezeu a pus în inima omului „*chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu*” (Eclesiastul 3:11). Iar acest gând al veșniciei nu poate fi mulțumit cu nimic din ceea ce este trecător. El are nevoie de ceva mai mult, pentru că mâncarea din fiecare zi nu satură foamea sufletului. Sufletul omului are nevoie de o altfel de mâncare. Despre ea a vorbit atât Moise, cât și Domnul Isus când a spus: „*Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu*” (Matei 4:4).

Si gândindu-se la om, la cât de scurtă este viața lui și cât de trecător este pe acest pământ, Solomon și-a amintit din ce este făcut omul. Mai ales că din locul în care era, putea vedea câțiva oameni care frământau cu picioarele pământul pe care-l amestecau cu apă și cu paie, iar apoi acest amestec, numit chirpici, îl așezau în forme dreptunghiulare și-l lăsa să se usuce la soare. Astfel ei făceau cărămizi din pământ care apoi erau folosite la construirea caselor. Văzându-i, Solomon și-a amintit că-n prima carte a lui Moise scrie că: „*Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu*” (Geneza 2:7). Iar primul om a fost numit Adam, care în limba ebraică, limba în care a vorbit și a scris Solomon, provine de la cuvântul pământ. Dacă ar fi să fim un pic creativi, am putea spune că Dumnezeu l-a făcut pe om din pământ și l-a numit ... Pământos! 😊 Da, numele primului om, Adam, spunea din ce este el făcut: din pământ, adică din ceva care este trecător. Și de aceea și omul, trupul omului, este trecător: trăiește câțiva ani și apoi moare. Probabil că acest lucru Solomon l-a învățat la rândul lui de la altcineva, pentru că într-un psalm care a fost scris de Moise găsim următoarele cuvinte: „*Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani; și lucrul cu care se mândrește omul în timpul lor nu este decât trudă și durere, căci trec iute, și noi zburăm*” (Psalmul 90:10). Așadar omul, animalele, plantele și lucrurile care sunt sub soare sunt toate trecătoare. În ciuda acestui lucru omul tânjește să trăiască veșnic și acest lucru i se datorează lui Dumnezeu care a pus în el „*gândul veșniciei*”. Sufletul omului tânjește după ceva veșnic și nu se va satura niciodată cu ceva trecător. Pentru că viața pe care omul o are nu vine din pământ, ci de la Dumnezeu care „*i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu*”.

APLICAȚIE

Eclesiastul ne-a spus că toate sunt trecătoare. Mărul se strică, pâinea se mucegăiește, mașina și telefonul se pot defecta, locuințele de uzează, se degradează și se pot prăbuși, hainele și pantofii se rup și oamenii vor muri indiferent dacă sunt bogați sau săraci, nebuni sau înțelepți. Dar încă din cele mai vechi timpuri, oamenii s-au luptat să aibă uneltele care să reziste mai mult, case care să reziste mai bine la furtuni, fructe și legume care să fie mai rezistente la boli și paraziți și, nu în ultimul rând, și-au dorit ca ei să trăiască veșnic pe acest pământ. Multe basme, povestiri și filme au în centrul acțiunii lor eroi nemuritori. Până astăzi, noi oamenii suntem în căutarea a ceva care să ne ajute să devenim nemuritori. Omul este făcut din pământ și trupul lui se va întoarce în pământ, dar în ciuda acestei realități, omul are în el „*gândul veșniciei*” care nu-i dă pace, care nu poate fi împlinit de nimic din ce este pe acest pământ și care a fost pus în el de Creatorul Său, de Dumnezeu. El ne-a creat să trăim veșnic împreună cu El și de aceea, într-o zi, la Cuvântul Lui, toți vom învia „*unii pentru viața veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică*” (Daniel 12:2). Pentru a trăi împreună cu El atunci, caută-L pe Dumnezeu și trăiește cu El încă de acum, din timpul acestei vieți trecătoare!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 7

ECLESIASTUL 7:1-29

MEMOREAZĂ¹

Eclesiastul 7:8

**Mai bun este sfârșitul
unui lucru
decât începutul lui;
mai bine cel bun la suflet
decât cel îngâmfat.**

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 7** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

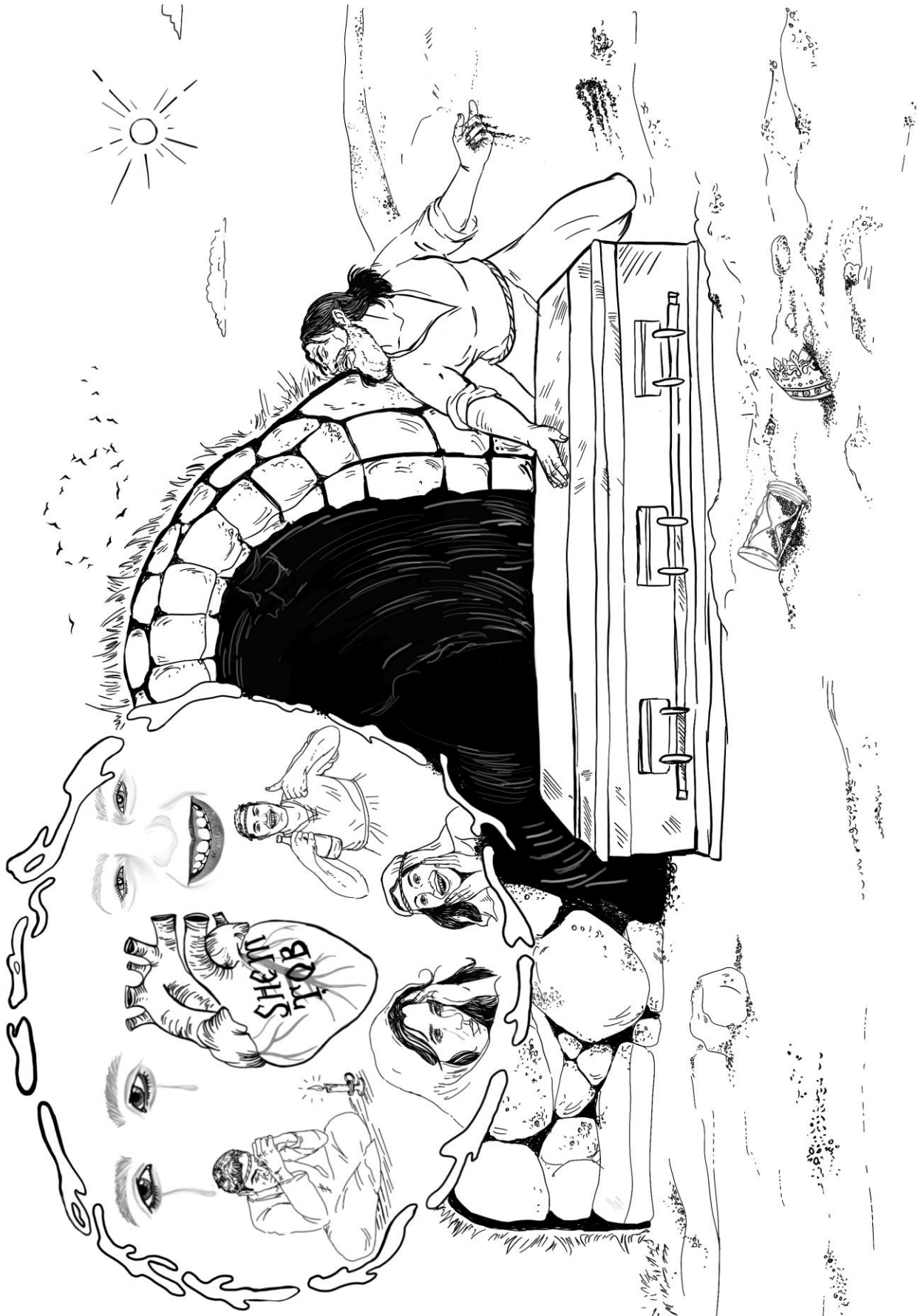

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

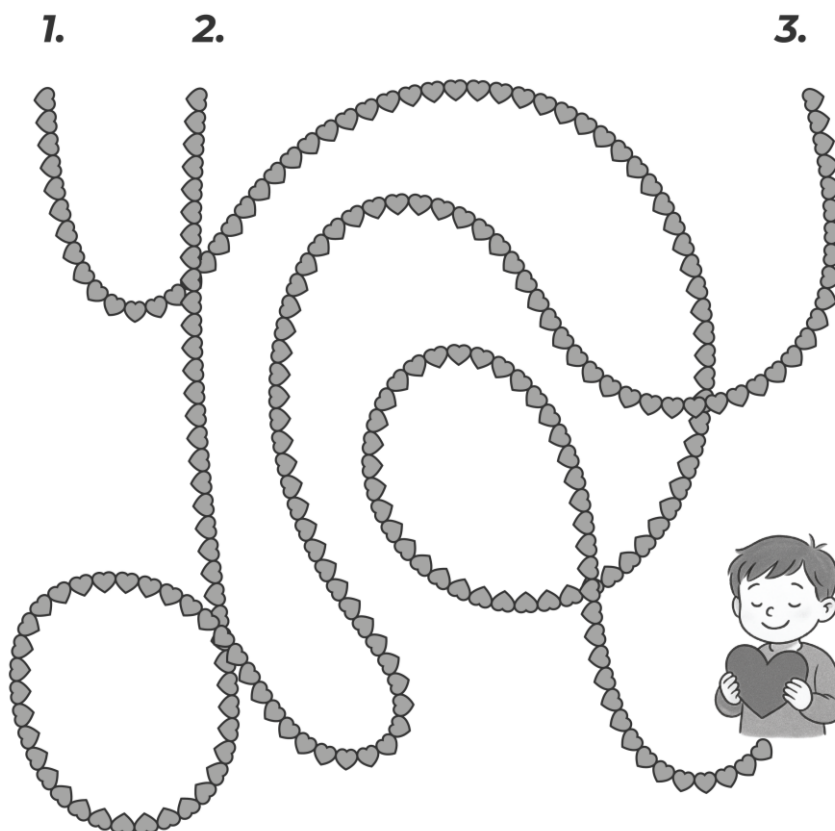

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

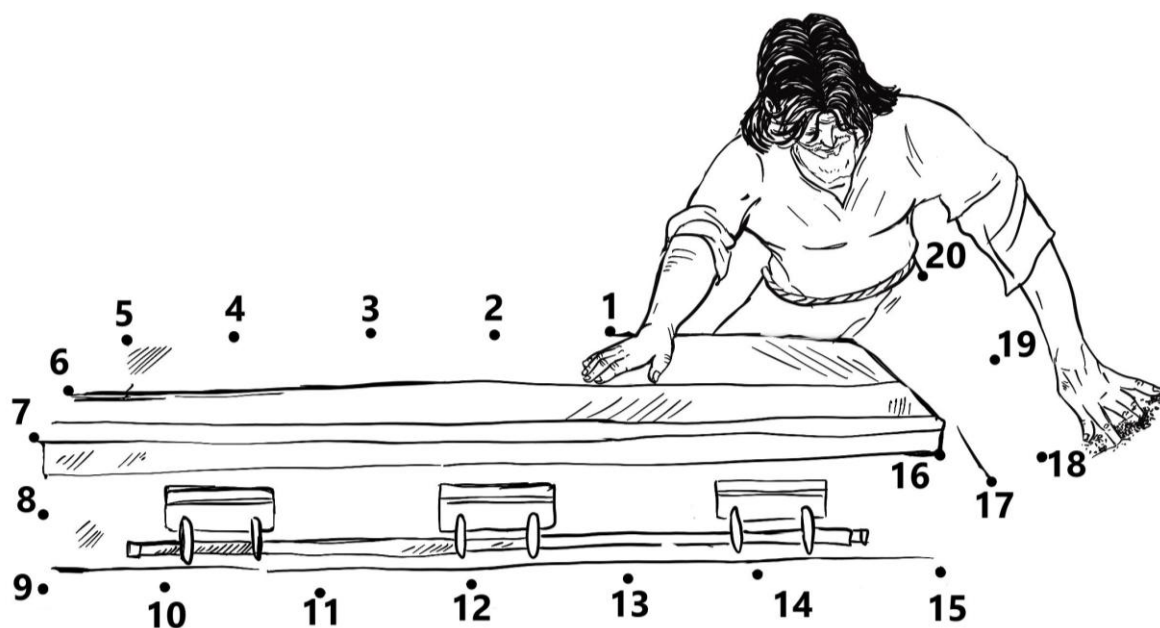

Care drum duce la copilul bun la suflet?

Unește punctele!

POVESTEA Lecției 7

Eclesiastul 7:1-29

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic*, *captivant* și *interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 7

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Eclesiastul 7:8

Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui; mai bine cel bun la suflet decât cel îngâmfat.

Autorul cărții Eclesiastul continuă să ne spună ce a învățat din întâmplările pe care le-a trăit sau le-a văzut, la care s-a gândit și din care a tras anumite concluzii pe care este gata să ni le spună și nouă. Ascultându-l avem ocazia să devenim și noi mai înțelepți. Iar astăzi el ne va spune ce a învățat din situațiile triste prin care a trecut el sau alții.

Încă de la început el afirmă că „mai mult face un nume bun decât untdelemnul mirositor” (Eclesiastul 7:1a). Un om cu un nume bun este un om care este el însuși bun, care are o inimă bună, nu doar pozează ca și cum ar fi bun. Pe un astfel de om majoritatea celor care ajung să îl cunoască îl apreciază și îl iau ca model. Așa că un nume bun nu înseamnă să te dai cu parfumuri de firmă care miros bine, ci înseamnă să fii cu adevărat bun, în inima ta. Apoi Eclesiastul continuă cu ceva ce pare să nu aibă nici o legătură cu ce a spus mai înainte: „Mai mult face [...] ziua morții decât ziua nașterii” (Eclesiastul 7:1b). Oare de ce spune el un astfel de lucru, pentru că la nașterea unui om toată familia se bucură, pe când la moartea unui om toată familia se întristează? Oare nu cumva s-a încurcat în vorbe? Am putea crede că s-a încurcat dacă nu ar continua în același fel: „Mai bine să te duci într-o casă de jale decât să te duci într-o casă de petrecere” (Eclesiastul 7:2a). Oare ce vrea Solomon să spună? Noi facem mai degrabă invers decât ne sfătuiește el! De ce este mai bună casa de jale? Iar răspunsul îl aflăm imediat: „căci acolo îți aduci aminte de sfârșitul oricărui om, și cine trăiește își pune la inimă lucrul acesta” (Eclesiastul 7:2b). Aha, așa se face inima mai bună! Când cineva își aduce aminte că este trecător și cât de scurtă este viața lui, atunci inima lui se face mai bună, pentru că își dă seama care sunt lucrurile cu adevărat valoroase în această viață trăită „sub soare”, pentru care din ele merită să lupte pentru a le avea și pentru care nu merită. Iar cel mai potrivit loc unde cineva își poate aduce aminte cât este de trecător este casa de jale. O inimă bună prețuiește mai mult decât tot felul de mirosuri precum untdelemnul făcut din măslina de cea mai bună calitate, sau cele cu miros puternic de scorțișoară sau cele cu miros de tămâie. O inimă bună prețuiește mai mult decât un cufăr mare cu bani pe care cineva l-a descoperit întâmplător în grădina sa. Dar pe parcursul vieții este posibil să credem că alte lucruri sunt mai valoroase decât o inimă bună și, în loc să luptăm să câștigăm o inimă bună, luptăm să câștigăm bogăție, distracție și confort. Abia când ajungem într-o casă de jale ne dăm seama că în fața morții, toate acestea nu contează. Nu contează ce am adunat în exterior pentru că oricum pe toate le vom lăsa aici. În schimb contează ce am adunat în interior, în inima noastră. Desigur poți să nu-l crezi pe Eclesiastul și să nu înveți de la el. Atunci nu-ți mai rămâne decât să înveți singur, din propria ta experiență.

Continuându-și predica în aceeași notă, el spune că „mai bună este întristarea decât râsul, căci, prin întristarea feței, inima se face mai bună” (Eclesiastul 7:3). Pare că pentru el scopul principal nu este acela de a se simți bine, de a fi tot timpul bucuros și de a râde tot timpul cu gura până la urechi, ci de a câștiga o inimă bună. Mă tem că nici eu și nici voi nu ne-am gândit la cât de bună a fost inima noastră în săptămâna care a trecut. Sau greșesc? El nu spune că trebuie să fim tot timpul triști, ci doar că atunci când ni se întâmplă lucruri

care ne întristează să nu disperăm pentru că putem câștiga cel mai valoros lucru: o inimă bună. Eclesiastul ne spune că cel care nu evită situațiile triste este un om înțelept pentru că „*inima înțelepților este în casa de jale, iar inima celor fără minte este în casa petrecerii*” (Eclesiastul 7:4). Se pare că înțeleptul Solomon vede din nou lucrurile cu totul altfel decât le vedem noi. Noi îi considerăm deștepți și îi învidiem pe cei care se distrează, iar pe cei loviți de întristare îi evităm. Dar el spune că cei care caută înțelepciunea o vor găsi într-o casă de jale și nicidecum într-una de petrecere. Așadar, prin întristare nu doar inima se face mai bună, ci și mintea devine mai înțeleaptă. Și devine cu atât mai înțeleaptă cu cât este „*mai bine să ascuți mustrea înțeleptului decât să ascuți la cântecul celor fără minte. Căci râsul celor fără minte este ca pârlitul spinilor sub căldare. Și aceasta este o deșertăciune*” (Eclesiastul 7:5-6). A fi mustrat, a fi certat nu produce nimănui plăcere. Dar cel care ascultă mustrea este câștigat deoarece învață ca pe viitor să ia decizii mai bune. Desigur, cântecul prostesc al unor oameni fără minte poate fi distractiv, dar este complet nefolositor, așa cum sunt spinii care ard sub un vas mare, sub o căldare. Spinii când ard fac mult zgomot, pocnesc și uneori sar și scânteii, dar nu dau căldură. Arderea lor este spectaculoasă, distractivă, dar nu aduce nici un folos pentru că vasul nu se va încălzi niciodată. Așa că ai grijă ce ascuți! Nu întotdeauna ceea ce îți place este și bine pentru mintea și inima ta! Să știi că de cele mai multe ori lucrurile obținute ușor nu sunt valoroase. Însă niciodată lucrurile cu adevărat valoroase nu pot fi câștigate fără efort, fără muncă și fără perseverență – toate lucruri mai puțin plăcute.

Eclesiastul continuă șirul expresiilor care încep cu „*mai mult...*”, „*mai bine...*” sau „*mai bun...*”, tocmai pentru a ne ajuta să alegem între lucrurile cu adevărat valoroase și cele care doar par valoroase, dar sunt fără valoare. El spune că „*mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui; mai bine cel bun la suflet decât cel îngâmfat*” (Eclesiastul 7:8). Gândiți-vă ce este mai important: încolțirea grâului semănat într-un ogor sau secerarea lui? Eu zic că secerișul este mai important decât semănatul pentru că atunci oamenii află dacă vor avea sau nu pâine în anul următor. Sau ce este mai important: să începi să sculpezi ceva în lemn sau să termini de sculptat ceea ce ți-ai propus? Desigur, să termini este mai important pentru că în lucrarea finală se vede talentul sculptorului. Sau ce este mai important: ca rodiul să fie înflorit sau ca rodiile să fie coapte? Cu siguranță este mai de dorit ca rodiile să fie coapte pentru că atunci ele pot fi culese și mâncate. Ce este mai folositor: să începi să construiești o casă sau să finalizezi casa și să te muți în ea? Este clar că finalul este mai important pentru că nimeni nu poate locui într-o casă fără acoperiș. Sau gândiți-vă, noi îl apreciem pe Michelangelo pentru blocul de piatră din care a sculptat statuia lui David sau pentru statuia însăși? Evident pentru statuie, pentru proporțiile și frumusețea ei. Niciunul din noi nu are habar cum arăta blocul de marmură din care a fost făcută statuia. La fel este și cu omul! Finalul vieții lui spune tuturor celor care încă mai trăiesc cum a fost viața lui, care au fost lucrurile pentru care a luptat și pe care le-a câștigat. Sunt lucruri exterioare care rămân aici atunci când murim? Sau sunt lucruri interioare pe care le-am adunat în inima noastră și cu care mergem înaintea lui Dumnezeu? Putem aduna bani, haine, case, mașini, jucării și mii de alte lucruri, dar când murim le lăsăm pe toate altora. Sau putem aduna în inima noastră: dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe și înfrânarea poftelor și pe toate acestea să le luăm cu noi în prezența lui Dumnezeu și ele să devină bogăția noastră veșnică.

APLICAȚIE

Deși Eclesiastul afirmă adeseori că totul este deșertăciune, totuși el descoperă în mijlocul acestui peisaj trist că unele lucruri sunt mai valoroase decât altele. Și, indirect, el pare să spună că cel care este atent la ele, le caută și le cercetează, cel care se străduiește să trăiască pe baza lor, are o viață mai bună decât cei cărora nu le pasă de ele. Despre aceste lucruri noi spunem că sunt valoroase sau că sunt valori pentru noi. Iată câteva din cele pomenite de Solomon: prezența într-o casă de jale, întristarea, mustrea unui înțelept, sfârșitul unui lucru, bunătatea sufletului, înțelepciunea, etc. Hai să ne gândim doar la una dintre ele și anume la faptul că „*mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui*”. Ți s-a întâmplat să începi ceva și să nu termini? Pe parcurs pur și simplu ți-ai pierdut cheful sau te-ai plictisit, sau pur și simplu ai găsit ceva mai interesant și mai relaxant de făcut. Pare un lucru mic, dar neterminând ceea ce ai început, tu însuși ai pierdut ceva mult mai important: obiceiul de a fi perseverent. Știi, nouă oamenilor, nu ne plac oamenii care nu-și termină treaba începută. Cum ar fi dacă părinții tăi nu ar termina de făcut mâncarea ta preferată? Ai fi bucuros? Sau dacă ei niciodată nu te-ar duce cu mașina până la destinație, ci te-ar lăsa undeva pe drum ca de acolo să te descurci singur? Nu cred că ți-ar plăcea și să știi că nimănui nu i-ar plăcea. Nici lui Dumnezeu nu-i place! Dumnezeu Însuși ferește și spune că-l apreciază pe cel care „*tot ce începe duce la bun sfârșit*” (Psalmul 1:3b).

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 8

ECLESIASTUL 8:1-17

MEMOREAZĂ¹

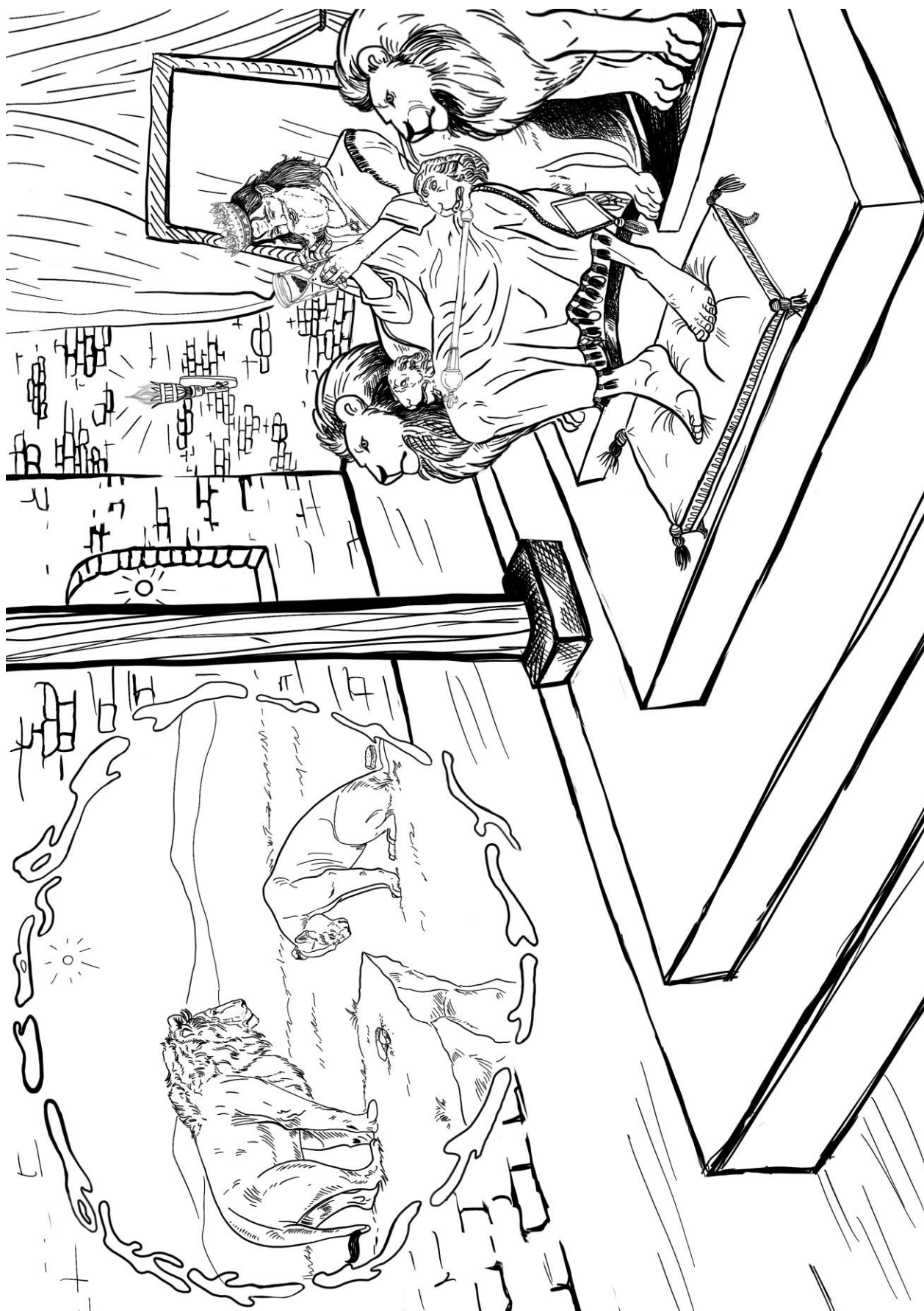
Eclesiastul 8:12

**Totuși, măcar că păcătosul
face de o sută de ori răul și
stăruie multă vreme în el,
eu știu că fericirea este
pentru cei ce se tem de
Dumnezeu și au frică de El.**

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 8** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

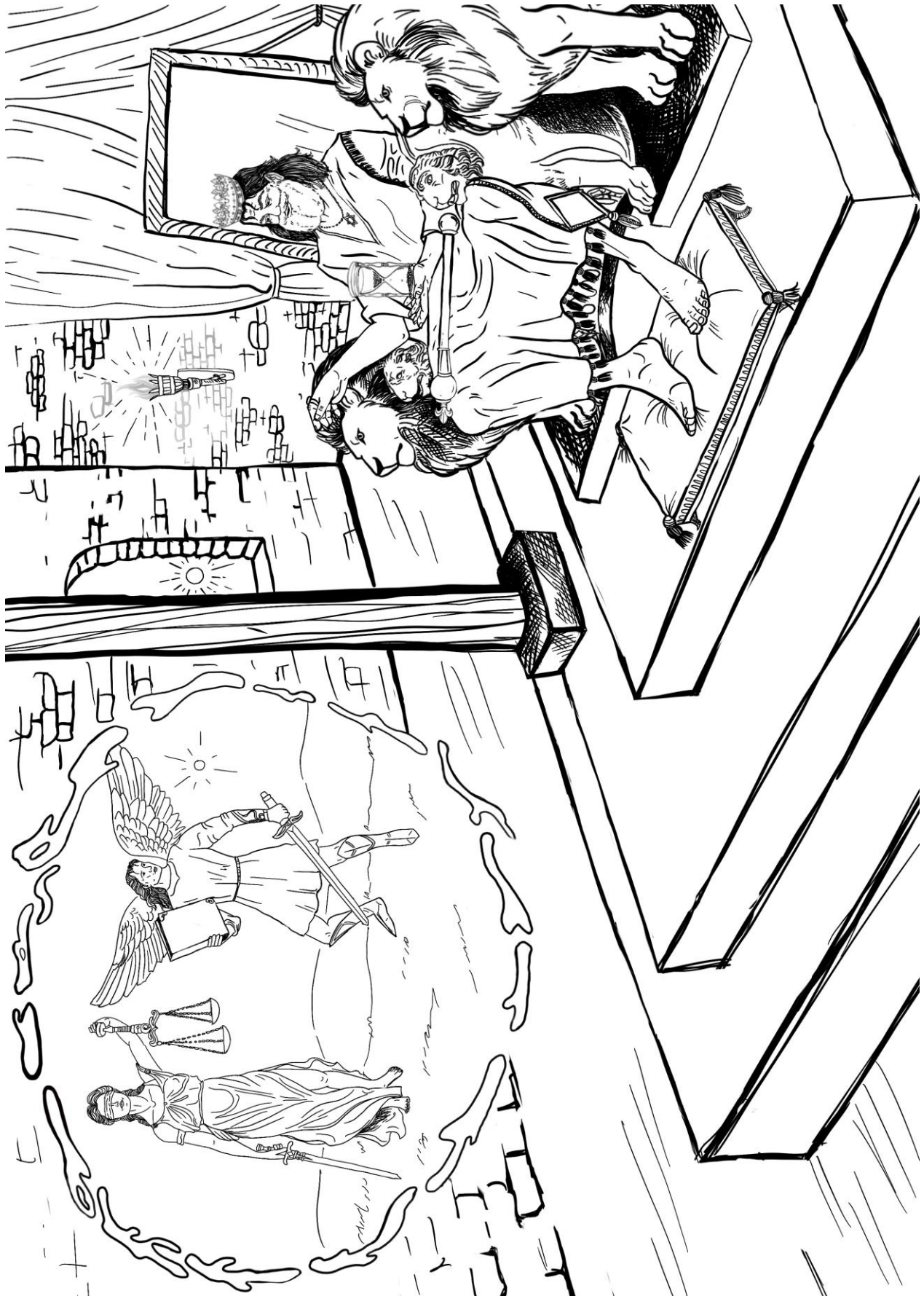

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

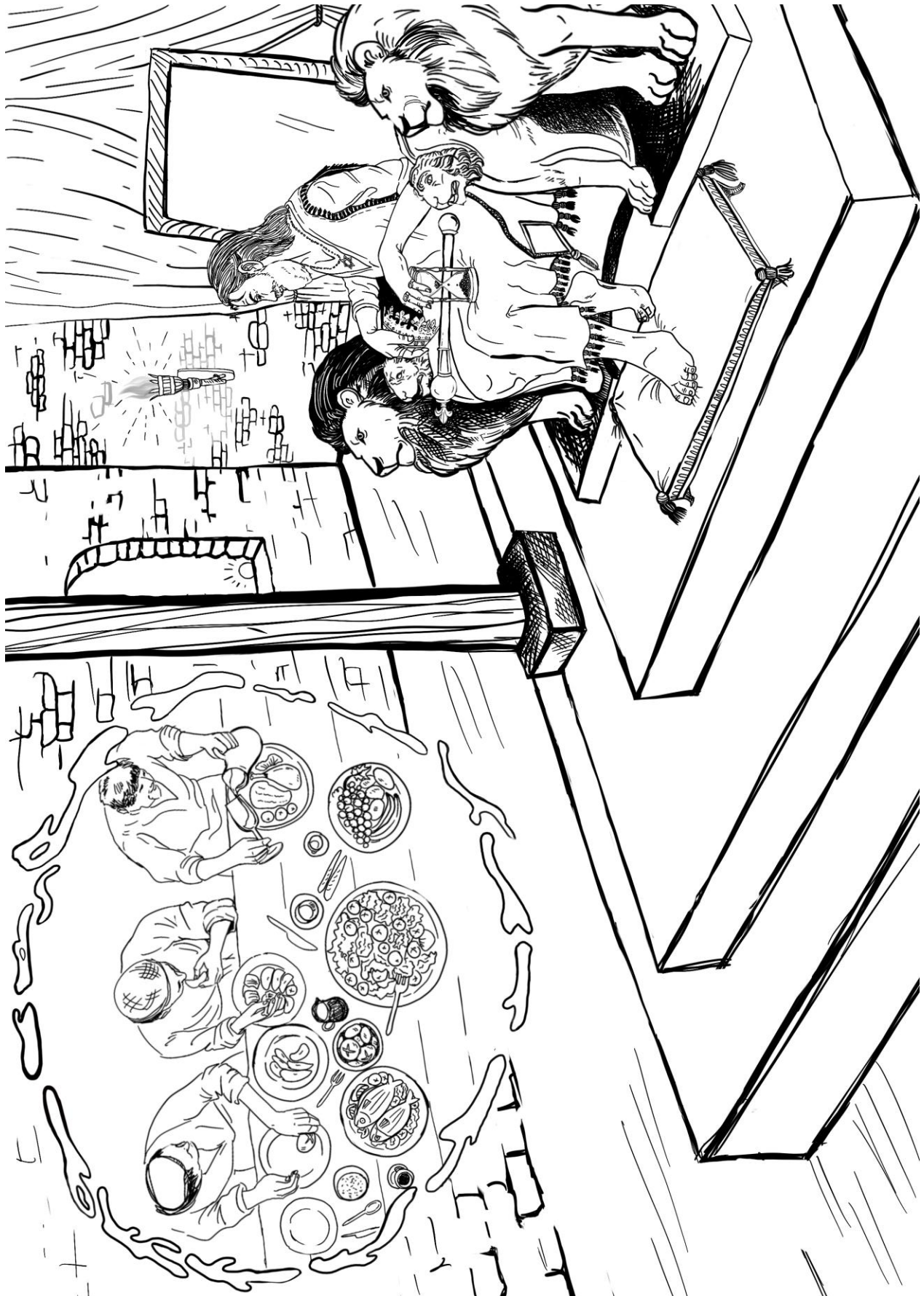

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

POVESTEA Lecției 8

Eclesiastul 8:1-17

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic, captivant și interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 8

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Eclesiastul 8:12

Totuși, măcar că păcătosul face de o sută de ori răul și stăruie multă vreme în el, eu știu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu și au frică de El.

continua să mediteze la rostul a tot ceea ce se întâmplă sub soare. Privindu-și clepsidra în care nisipul cădea, fir după fir, măsurând trecerea vieții, el se întreba când trecuseră mai bine de 30 de ani de domnie. Fuseseră ani de prosperitate, atât pentru el cât și pentru popor. Cât de binecuvântat a fost de Dumnezeu care-i dăduse înțelepciune încă din tinerețe căci: „*Cine este ca cel înțelept și cine pricepe rostul lucrurilor? Înțelepciunea omului îi luminează fața, și asprimea feței i se schimbă*” (Eclesiastul 8:1). Probabil lucrul acesta i se întâmplase și lui, iar curtenii îl remarcaseră. Chiar dacă îmbătrânise, fața îi rămăsese luminoasă. Înțelepciunea primită de la Dumnezeu îi fusese sprijin atunci când a trebuit să împartă dreptatea și să dea porunci pentru a guverna țara. Ce lucru interesant se întâmplă „*sub soare*”! Un om, un conducător poruncește și ceilalți îl ascultă. Uneori poruncile lui sunt spre binele poporului, dar alteori sunt spre răul lui. Totuși zice el: „*Păzește poruncile împăratului din pricina jurământului făcut înaintea lui Dumnezeu*” (Eclesiastul 8:2). În altă parte în Biblie, apostolul Pavel le scria romanilor: „*Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu*” (Romani 13:1). Dumnezeu stabilește cine ajunge să conducă și tot El va judeca: pe el pentru felul în care a condus și pe noi pentru felul cum ne-am supus și l-am ascultat. În plus, orice împărat al lui Israel trebuia să știe că peste el era un împărat mai mare, Domnul Oștirilor, care stăpânește și judecă cu dreptate. Cei ce conduc vremelnice pe pământ sunt „*în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău*” (Romani 13:4b). Solomon a spus același lucru, dar cu alte cuvinte: „*Nu te grăbi să pleci dinaintea lui și nu stăruie într-un lucru rău, căci el poate face tot ce vrea, pentru că vorba împăratului are putere. Cine poate zice: «Ce faci?»*” (Eclesiastul 8:3-4). Rolul regelui era să pedepsească pe cei ce fac răul, iar deciziile lui puteau avea consecințe dramatice. Nu degeaba, pe fiecare treaptă a tronului lui Solomon era câte un leu, iar de-o parte și de alta a tronului erau turnați alți doi lei. Noi îi spunem leului „regele animalelor”, pentru că prin răgetul său și prin puterea sa își impune autoritatea. Leiul de lângă tronul lui Solomon era un simbol al puterii lui și aveau menirea de a transmite tuturor celor care veneau înaintea lui că trebuie să i se supună, să-l asculte și să se teamă de el, căci „*frica pe care o insufflă împăratul este ca răcnetul unui leu, cine îl supără, păcătuiește împotriva sa însuși*” (Proverbe 20:2).

Cuvintele Regelui Solomon se înșiră mai departe: „*Pe cine păzește porunca, nu-l va atinge nicio nenorocire, dar inima înțeleptului cunoaște și vremea, și judecata. Căci pentru orice lucru este o vreme și o judecată și nenorocirea paște pe om*” (Eclesiastul 8:5-6). Cu alte cuvinte, cel ce ascultă poruncile și se supune legilor

țării trăiește liniștit. Desigur, poate ajunge fără voia lui în nenorocire, pentru că nici „*el nu știe ce și cum se va întâmpla, căci n-are nici cine-i spune*” (Eclesiastul 8:7). Ba mai mult, atât cei care ascultă, cât și cei răi vor muri deopotrivă, căci „*omul nu este stăpân pe suflarea lui, ca s-o poată opri, și n-are nicio putere peste ziua morții; în lupta aceasta nu este izbăvire, și răutatea nu poate scăpa pe cei răi*” (Eclesiastul 8:8). Solomon a văzut că „*este o vreme când un om stăpânește peste alt om, ca să-l facă nenorocit*” (Eclesiastul 8:9b) și în astfel de ocazii a văzut „*pe cei răi îngropați și ducându-se la odihna lor, iar pe cei ce lucraseră cu neprihănire depărtându-se de locul sfânt și uitați în cetate*” (Eclesiastul 8:10). Astfel de situații îl descumpănesc și-l fac să exclame cu năduf: „*Și aceasta este o deșertăciune!*” (Eclesiastul 8:10b). Nu este drept ca toți, fie buni, fie răi, să îndure aceleași suferințe și să moară toți la fel. Apoi Eclesiastul subliniază una din cele mai importante cauze ale răutății constante a omului: „*Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău*” (Eclesiastul 8:11). Uneori faptele rele nu sunt pedepsite pentru că judecătorii au fost mituiți, au fost cumpărați cu bani sau daruri ca să dea o hotărâre nedreaptă. Atunci balanța dreptății nu mai stă în echilibru și în „*locul rânduit pentru judecată, domnește nelegiuirea [...], în locul rânduit pentru dreptate este răutate*” (Eclesiastul 3:11). Alteori pur și simplu cel care face răul scapă neprins și nimeni nu-l pedepsește. În ciuda acestei realități descurajante, Eclesiastul a înțeles că „*măcar că păcătosul face de o sută de ori răul și stăruie multă vreme în el, eu știu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu și au frică de El*” (Eclesiastul 8:12). Cei răi continuă să facă răul și, pentru că nu sunt pedepsiți, simt că au totul sub control, dar, spune Vorbitorul, „*cel rău nu este fericit și nu-și va lungi zilele, întocmai ca umbra, pentru că n-are frică de Dumnezeu*” (Eclesiastul 8:13). Interesant lucru, el leagă fericirea omului de teama de Dumnezeu care-l face să păzească poruncile Marelui Împărat. Așa că, dacă vrei să fii fericit, ascultă-L pe Dumnezeu și nu vei regreta, căci este o zi a Judecății divine, când vor fi deschise cărțile în care sunt scrise toate faptelor oamenilor, fie bune, fie rele, fie văzute, fie ascunse și Însuși Marele Judecător va judeca după dreptate (Apocalipsa 20:12). Atunci orice nedreptate va fi înlăturată.

Însă până atunci, realitatea de „*sub soare*” poate fi derutantă și înșelătoare căci, spune Eclesiastul: „*Este o deșertăciune care se petrece pe pământ: și anume sunt oameni neprihăniți cărora le merge ca și celor răi, care fac fapte rele, și sunt răi cărora le merge ca și celor neprihăniți, care fac fapte bune. Eu zic că și aceasta este o deșertăciune*” (Eclesiastul 8:14). Este derutantă pentru că ne-am aștepta ca Dumnezeu să intervină imediat și să pedepsească pe cei răi și să răsplătească pe cei buni. Dar El nu face așa. El are îndelungă răbdare cu ei răi, oferindu-le timp de pocăință, iar pe cei buni îi pune la încercare pentru a-i face și mai buni. Așa că până una-alta, zice Solomon: „*Am lăudat dar petrecerea, pentru că nu este altă fericire pentru om sub soare decât să mănânce și să bea și să se veselească; iată ce trebuie să-l însoțească în mijlocul muncii lui, în zilele vieții pe care i le dă Dumnezeu sub soare*” (Eclesiastul 8:15). Când te uiți doar la ceea ce se întâmplă „*sub soare*”, fără să te gândești la Cel ce este în ceruri, atunci a-ți umple stomacul este fericirea supremă. Iar dacă ai și prieteni de petrecere, atunci e raiul pe pământ, iar Predicatorul recunoaște că pentru om, în timpul puținelor lui zile de pe acest pământ, a mânca, a bea, a petrece împreună cu prietenii și a se distra este cea mai mare fericire. În fața acestei realități Solomon își recunoaște neștiința spunând: „*Când mi-am pus inima să cunosc înțelepciunea și să mă uit cu băgare de seamă la truda pe care și-o dă omul pe pământ [...], am văzut atunci toată lucrarea lui Dumnezeu, am văzut că omul nu poate să pătrundă ce se face sub soare; oricât s-ar trudi el să cerceteze, tot nu va putea afla și, chiar dacă înțeleptul ar zice că a ajuns să înțeleagă, tot nu poate să găsească*” (Eclesiastul 8:16-17). El recunoaște că deși s-a străduit să înțeleagă, este ceva ce pare să-i scape mereu, ceva ce nu se lasă găsit, ceva ce pe când te gândești că l-ai prins, îți scapă printre degete ca-ntru-un joc de-a prinselea, ademenindu-te spre ceva ce este dincolo de soare.

APLICAȚIE

Toți oamenii își doresc să fie fericiți, dar căile prin care încearcă să atingă fericirea sunt diferite. Majoritatea cred că dacă fac numai ce vor ei, când vor ei și cum vor ei, manipulându-i, obligându-i și chiar abuzându-i pe alții, atunci vor fi fericiți. Și lucrul ciudat, observat și de Eclesiastul, este acela că le și reușește: pentru o vreme le merge bine, sunt fericiți, sau cel puțin așa par, au succes și mulți îi invidiază. Alții aleg să se distreze, să se simtă bine, să mănânce, să bea și să petreacă și, spune Solomon, aceasta este fericirea supremă pe acest pământ. Nu poți obține mai mult. Dar este și o minoritate care alege un drum ce pare neobișnuit și pentru a fi fericiți aleg să se teamă și să asculte de Dumnezeu. Și, lucru ciudat, acestora le merge uneori atât de rău, că oamenii au impresia că sigur fac ei ceva greșit. Totuși, după multă cercetare, Eclesiastul afirmă că ei sunt singurii cu adevărat fericiți. Tu ce cale alegi pentru a fi fericit? Alege să te temi de Dumnezeu! Este singurul drum care duce la fericire, deși nu pare așa la prima vedere.

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 9

ECLESIASTUL 9:1-18

MEMOREAZĂ¹

Eclesiastul 9:17

**Cuvintele înțelepților,
ascultate în liniște,
sunt mai de preț decât
strigătele unuia care
stăpânește între nebuni.**

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 9** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

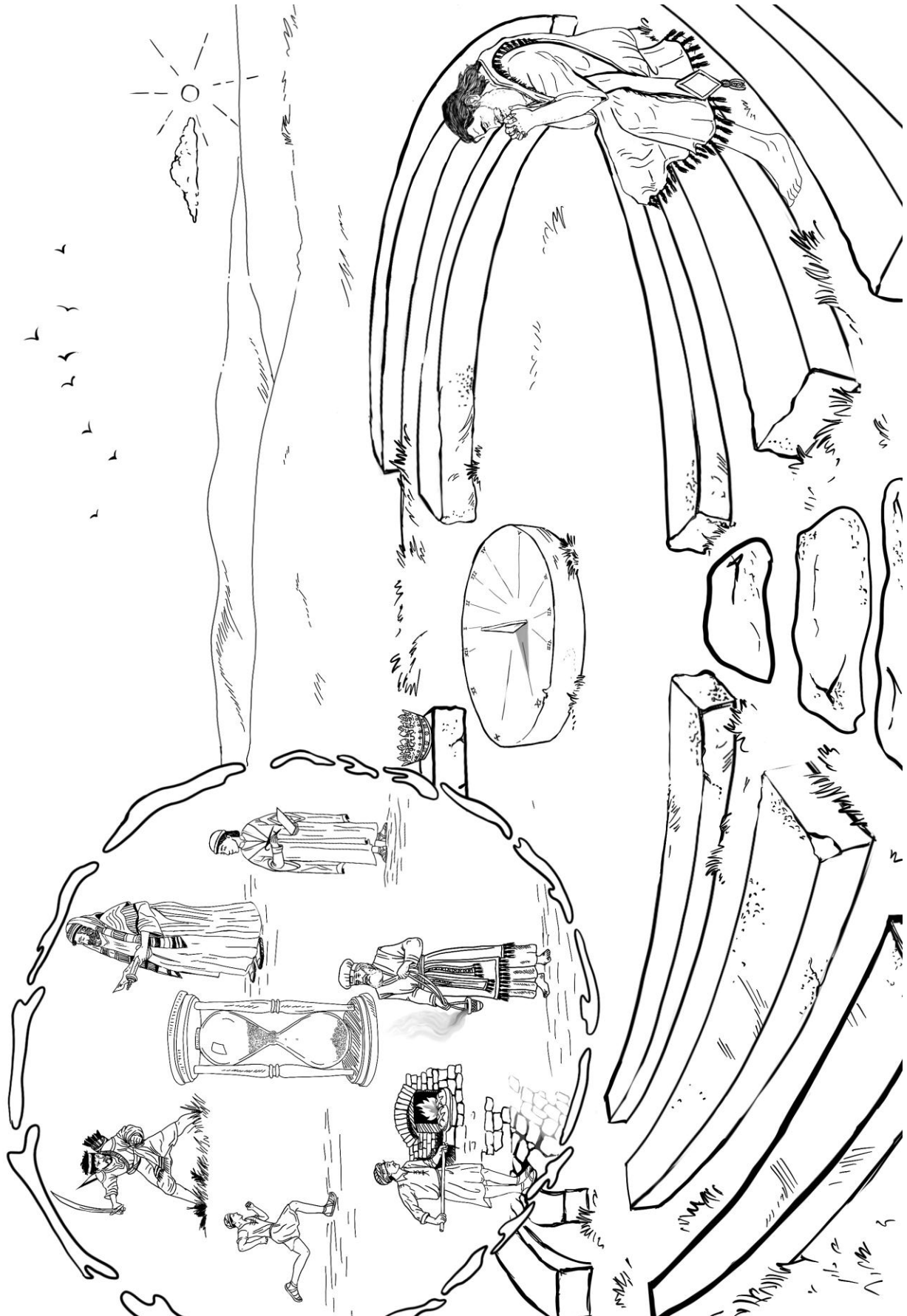

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

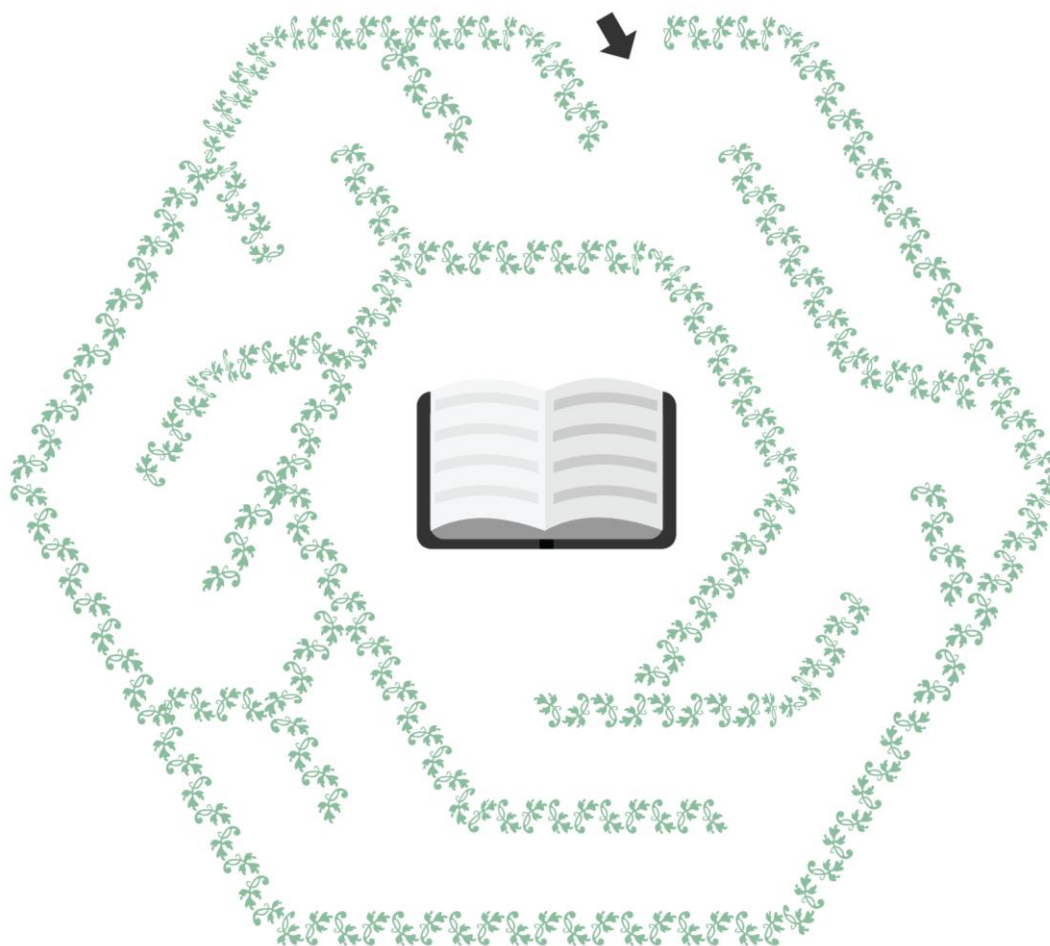

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

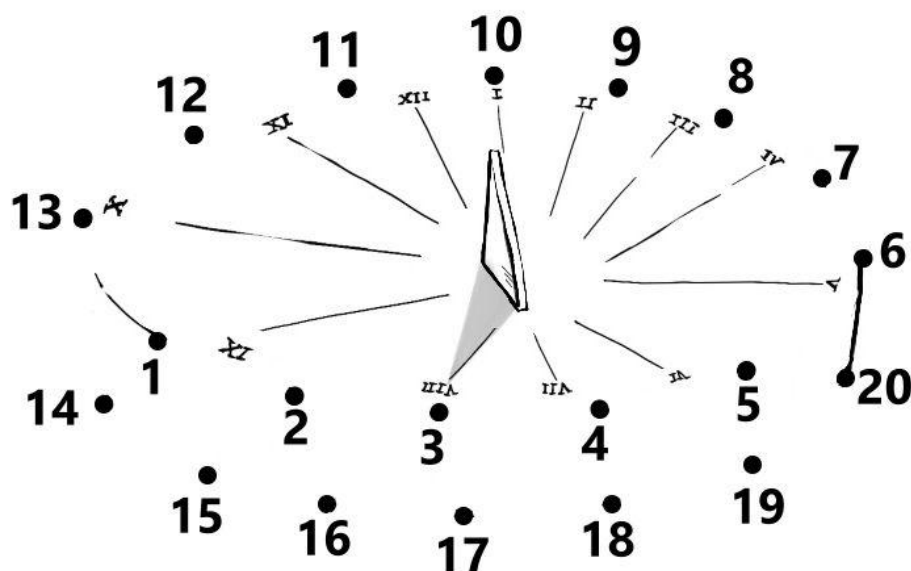

Găsește drumul spre înțelepciune!

Unește punctele!

POVESTEA Lecției 9

Eclesiastul 9:1-18

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic, captivant și interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 9

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Eclesiastul 9:17

Cuvintele înțelepților, ascultate în liniște, sunt mai de preț decât strigătele unuia care stăpânește între nebuni.

rămâne adevărată afirmația că „oamenii nu știu nimic mai dinainte; totul este înaintea lor în viitor” (Eclesiastul 9:1b). Cunoștințele celor înțelepți sunt de folos, dar sunt limitate. Ei nu pot prezice viitorul, ci pot doar să privească în trecut pentru a învăța lecții valoroase pentru viitor. Dar viitorul rămâne doar în mâna lui Dumnezeu. În plus, „tuturor li se întâmplă toate deopotrivă: aceeași soartă are cel neprihănit și cel rău, cel bun și curat, ca și cel necurat, cel ce aduce jertfă, ca și cel ce n-aduce jertfă; cel bun ca și cel păcătos, cel ce jură ca și cel ce se teme să jure!” (Eclesiastul 9:3). Toți au bucurii și necazuri, toți au succese și eșecuri, toți au perioade în care se bucură de sănătate și alte perioade în care trec prin boală și, în cele din urmă, toți mor. Într-adevăr, „sub” soare nu pare să fie nici o diferență între aceste două categorii de oameni. Această realitate îi dă mari dureri de cap și de inimă Predicatorului care exclamă: „Iată cel mai mare rău în tot ce se face sub soare, anume că aceeași soartă au toți. De aceea și este plină inima oamenilor de răutate și de aceea este atât de neînțeleasă în inima lor tot timpul cât trăiesc și după aceea? Se duc la cei morți?” (Eclesiastul 9:3). Despre lucrul acesta el a vorbit și data trecută, deci trebuie să l-a supărat rău, dacă îl repetă. Și cred că-l putem înțelege. Cine n-ar dori ca răul și cei răi să fie pedepsiți de fiecare dată, fără excepție pentru faptele lor? Evident lucrul acesta nu se întâmplă, așa că ei încep să creadă că nu vor fi niciodată pedepsiți pentru faptele lor rele. Cel ce trăiește drept nu trăiește neapărat mai mult și mai bine decât cel rău. Și unii și alții vor muri. Chiar dacă în celelalte lucruri ale vieții ei nu sunt egali, în fața morții toți sunt egali, „Căci cine este scutit? Oricine trăiește tot mai trage nădejde, căci un câine viu face mai mult decât un leu mort” (Eclesiastul 9:4). Ciudată zicere! Dar este felul Predicatorului de a spune că atât timp cât cineva trăiește, chiar dacă nu este bogat sau important în ochii oamenilor, precum un leu, el încă mai poate face lucruri, pe când cineva care a murit nu mai poate face nimic, chiar dacă a fost important în ochii oamenilor. Cel viu se mai poate bucura de viață, de familie, de prieteni, de un răsărit sau un apus de soare, de o floare, de verdele pădurii sau al gazonului și multe altele. Cel viu, chiar dacă este comparat cu un câine, un animal disprețuit de evrei, totuși, pentru că este viu, el prețuiește mai mult decât cel care a murit și care în timpul vieții lui a fost falnic și mândru precum un leu. Apoi el își încheie meditația spunând: „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri, dar cei morți nu știu nimic și nu mai au nicio răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită” (Eclesiastul 9:5).

Continuând să observe cu atenție ceea ce se întâmplă „sub soare”, Eclesiastul a constatat ceva contradictoriu și oarecum descurajant și anume că: „nu cei iuți aleargă, că nu cei viteji câștigă războiul, că nu cei înțelepți câștigă pâinea, nici cei pricepuți bogăția, nici cei învățați bunăvoința, ci toate atârnă de vreme și de împrejurări” (Eclesiastul 9:11). Poți fi un tânăr rapid și totuși să ajungi în situații în care rapiditatea să nu-ți

folosească la nimic. Sau ai putea fi un războinic curajos, bine echipat și bine antrenat, dar să fii luat prin surprindere și toată pregătirea și vitejia ta să nu te ajute la nimic. Sau poți fi un mare înțelept și totuși să iei decizii greșite și să nu reușești să-ți câștigi pâinea cea de toate zilele. Sau să fii un om foarte priceput, dar care să-și piardă banii investiți. Sau poți fi un mare învățat și totuși să nu reușești să câștigi bunăvoința oamenilor. Sau poți fi un simplu brutar, care să le câștige și să se bucure de toate cele pierdute de ceilalți. De ce se întâmplă toate aceste lucruri? „*Toate atârnă de vreme și de împrejurări*” spune Eclesiastul. Așa arată lucrurile privite de „sub soare”, dar el știe că în spatele vremurilor și împrejurărilor este Cel care stabilește vremurile și împrejurările așa cum crede El că este mai bine. Vorbitorul știe și ne-a spus-o că „*orice lucru El îl face frumos la vremea lui*” (Eclesiastul 3:11a). Așa că toate acestea se întâmplă pentru ca să ne dăm seama că depindem de Dumnezeu. Oricât am alerga, oricât am lupta, oricâtă înțelepciune am avea, oricâtă pricepere am câștiga, oricât de învățați am fi, continuăm să depindem de Dumnezeu. Iar dacă dobândim lucrurile după care alergăm și pentru care ne luptăm, atunci am face bine să ne amintim de la Cine le-am primit și să ne întoarcem la El cu mulțumire. Orice om care a trăit, trăiește și va trăi pe acest pământ, oricât de talentat ar fi, depinde de Dumnezeu, fie și numai pentru că Dumnezeu „*face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreapți și peste cei nedrepți*” (Matei 5:45b), așa cum spune Domnul Isus, atunci când, la rândul Său, predica poporului. Înțelegând acest lucru, Solomon s-a plecat înaintea lui Dumnezeu în rugăciune.

Pe măsura ce ceasul solar al vieții îi măsoară trecerea, tablourile vieții continuă să se perinde prin mintea Eclesiastului și predica lui devine tot mai interesantă. Pentru a ne vorbi despre valoarea înțelepciunii, el se duce cu gândul la o cetate mică aflată într-o mare cumpănă: „*Am mai văzut următoarea înțelepciune sub soare și mi s-a părut mare. Era o mică cetate, cu puțini oameni în ea și a venit asupra ei un împărat puternic, a împresurat-o și a ridicat mari întărituri împotriva ei*” (Eclesiastul 9:13-14). Ia uite, se mai întâmplă „sub soare” și lucruri bune! Oare de ce a tras el această concluzie? Iar el continuă: „*În ea se afla un om sărac, dar înțelept, care a scăpat cetatea cu înțelepciunea lui. Și nimeni nu se gândise la omul acela sărac*” (Eclesiastul 9:15). Uau! Primul lucru pe care-l învățăm este că înțelepciunea adevărată n-are nici o legătură cu cât ești de bogat sau de sărac. Așa că nu este de mirare că el își continuă predica astfel: „*«Mai bună este înțelepciunea decât tăria!» Totuși, înțelepciunea săracului este disprețuită și nimeni nu-l ascultă*” (Eclesiastul 9:16). Ups! Trebuia el să strecoare și o umbră întunecată în acest tablou frumos! Dar are dreptate, pentru că majoritatea oamenilor își judecă semenii după aparențe, după cât de bine sunt îmbrăcați, după câte realizări au și nu după câtă înțelepciune au. Poate vă mai amintiți cuvintele pe care Dumnezeu i le-a spus lui Samuel: „*Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă*” (1 Samuel 16:7). Noi oamenii suntem atrași de cei care se laudă, care caută să ne atragă privirile, care ne spun vorbe multe și frumoase, care ne distrează și ne fac să ne simțim bine, să ne credem importanți, dar, mai mereu, astfel de oameni nu fac decât să ne vândă gogoși și iluzii pentru ca la final să rămânem cu buza umflată, adică păcăliți și cu așteptările înșelate. De multe ori înțelepciunea nu atrage atenția asupra ei, este liniștită, se ascunde și de aceea ea trebuie căutată. De aceea, înțeleptul Solomon spune: „*Cuvintele înțelepților, ascultate în liniște, sunt mai de preț decât strigătele unuia care stăpânește între nebuni.*” (Eclesiastul 9:17). Ba mai mult, „*înțelepciunea este mai de preț decât sculele de război, dar un singur păcătos nimicește mult bine*” (Eclesiastul 9:18). Înțelepciunea este foarte prețioasă, dar se pare că ea nu face casă bună cu publicitatea zgomotoasă și țipătoare.

APLICAȚIE

Noi, oamenii, ne lăsăm ușor furăți de aparențe. Pentru că un om este sărac, înțelepciunea lui este disprețuită și este nevoie de o situație dramatică, fără ieșire, pentru ca oamenii să-l asculte, spune Solomon. Uneori, într-un ambalaj atrăgător este un produs de slabă calitate, iar, alteori, într-un ambalaj mai tern care nu-ți atrage privirea este ceva foarte bun și de dorit. Zgomotul, culorile intense, sunetele stridente ne atrag atenția, dar, din păcate, nu întotdeauna spre lucrurile cu adevărat valoroase. Ai judecat vreodată pe cineva după cum era îmbrăcat? Sau ai fost disprețuit de alții doar pentru că nu aveai ceea ce aveau ei? Ai fost vreodată păcălit de cineva sau de ceva, care părea foarte atrăgător, dar care s-a dovedit, în cele din urmă, a fi fals și dezagreabil? Sau ai încercat să-i păcălești tu pe alții, să pari așa mai interesant și astfel să le câștigi admirația? E bine să fii atent pentru că nu toate lucrurile sunt ce par a fi! Tu ce fel de om dorești să devii, unul care ascultă în liniște cuvintele înțelepților, sau unul care se ia după zgomotele tuturor nebunilor? Dacă vrei să fii din prima categorie, trebuie să fii atent și să nu te iei după tot ce spun unul și altul. Așa că, atenție mare!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 10

ECLESIAȘTUL 10:1-20

MEMOREAZĂ¹

Eclesiastul 10:18

**Când mâinile sunt
leneșe, se lasă grinda,
și când se lenevesc
mâinile, plouă în casă.**

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 10** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

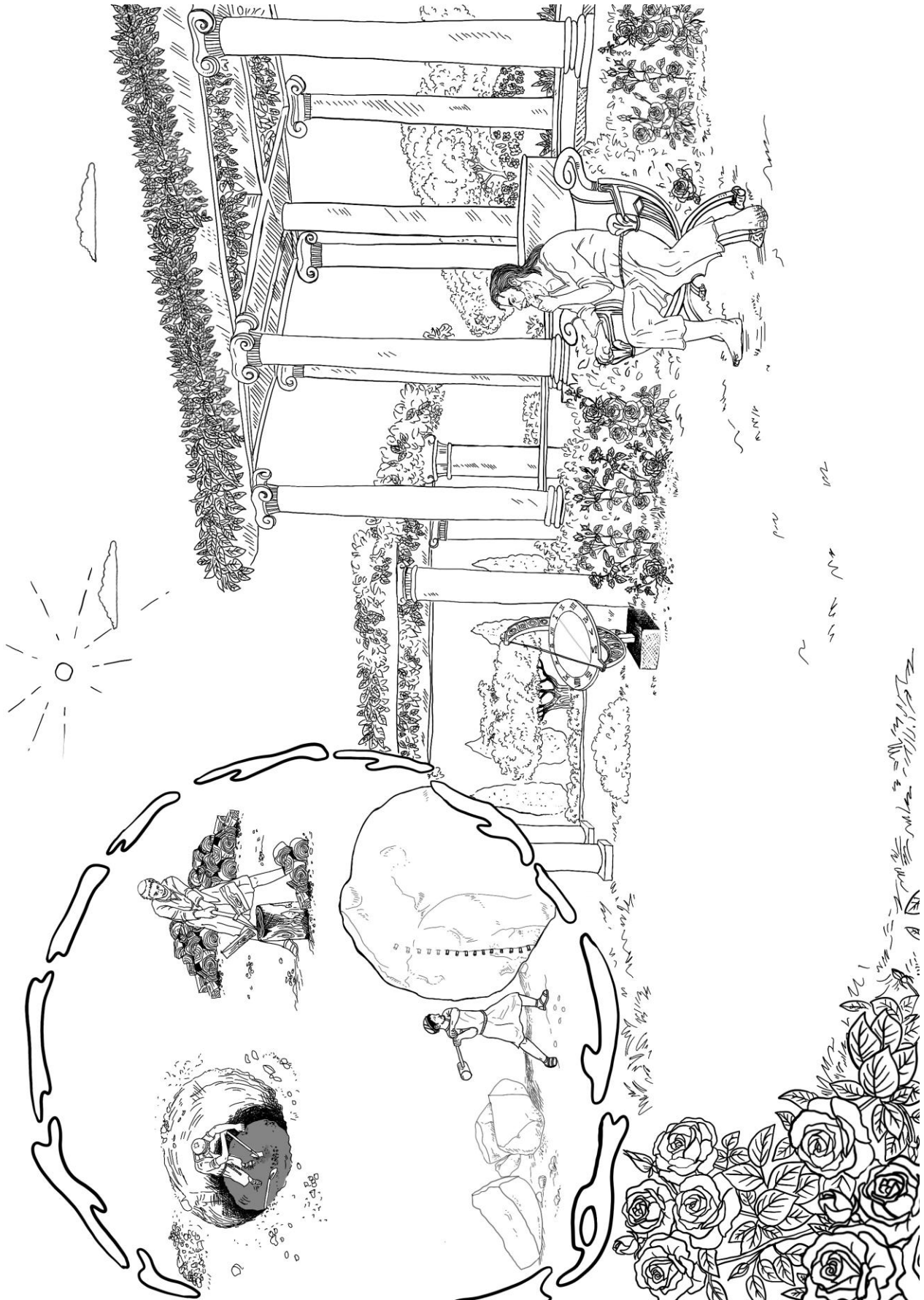

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

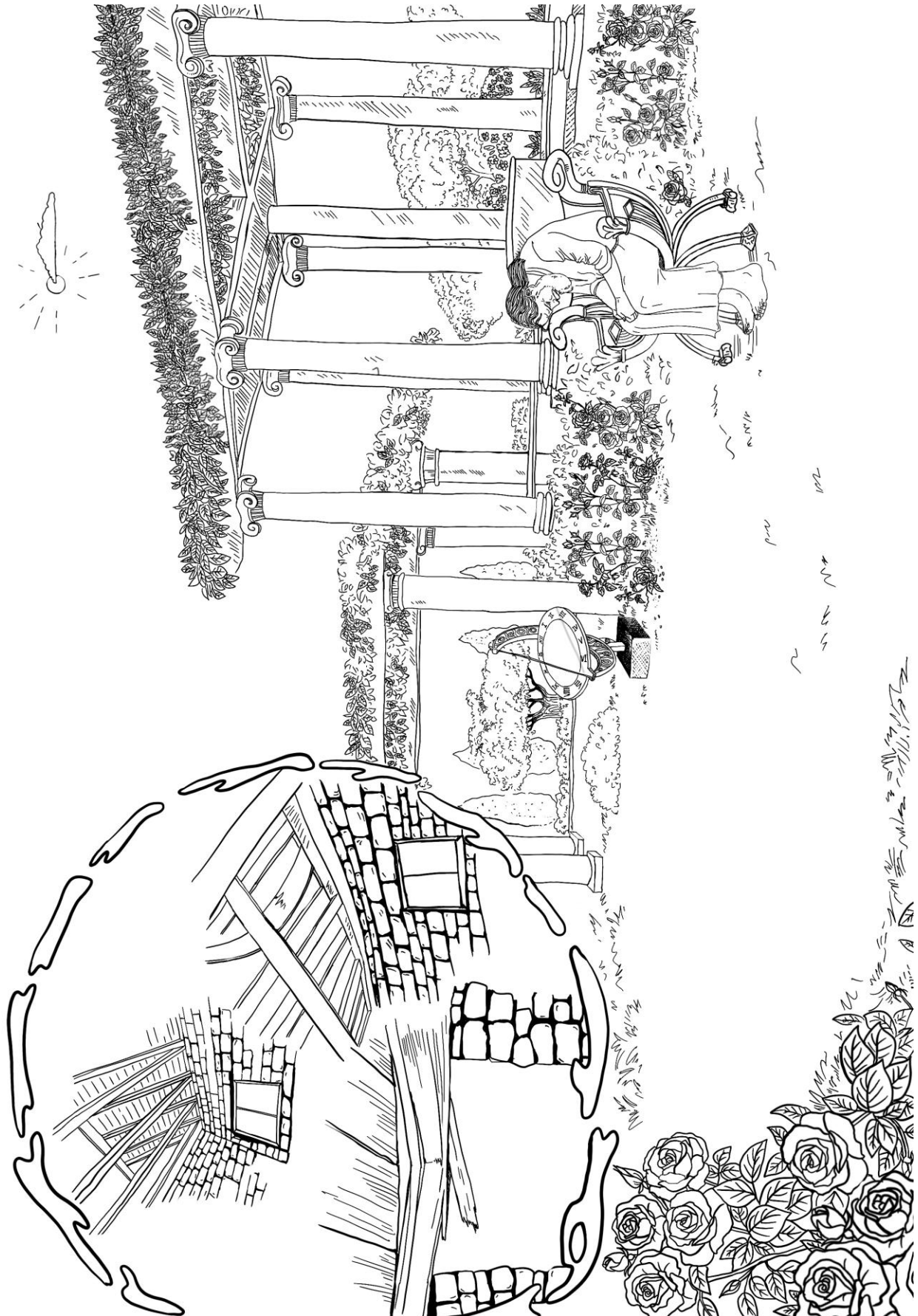

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

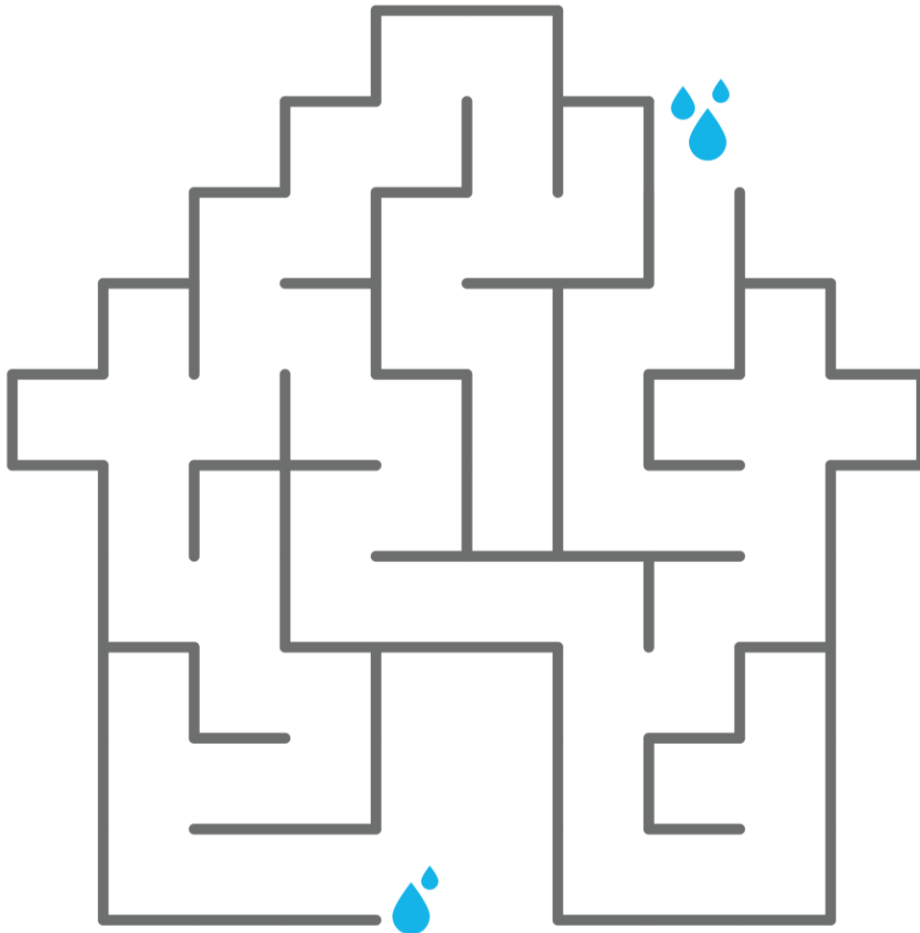

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

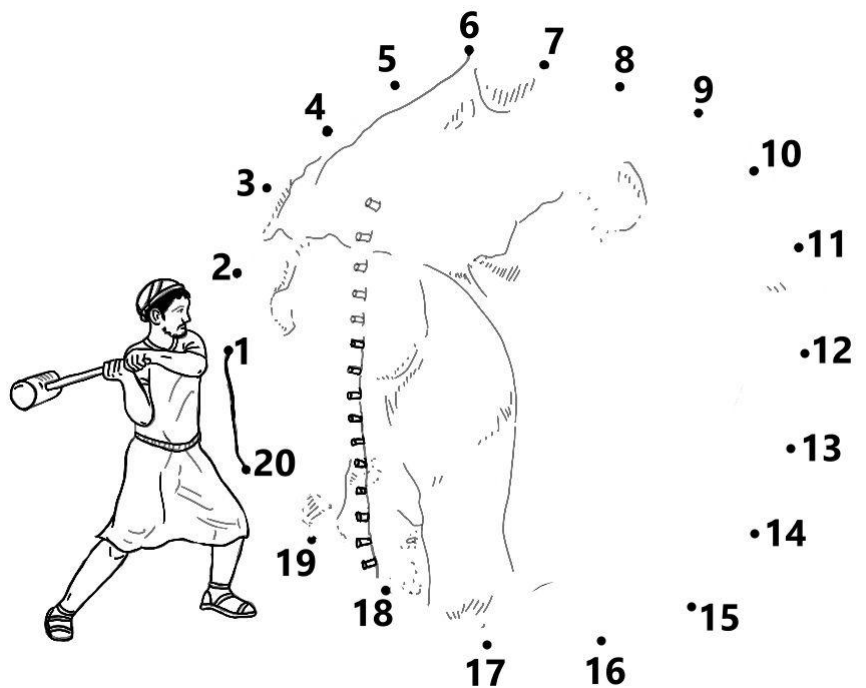

Când mâinile sunt leneșe, se lasă grinda, și când se lenevesc mâinile, plouă în casă. Care este drumul pe care ar trebui să se scurgă ploaia pentru a ajunge în șanț? Cu mâinile tale harnice, desenează și colorează un acoperiș, ca să nu mai intre ploaia în casă.

Unește punctele!

POVESTEA Lecției 10

Eclesiastul 10:1-20

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic, captivant și interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 10

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Eclesiastul 10:18

Când mâinile sunt leneșe, se lasă grinda, și când se lenevesc mâinile, plouă în casă.

Se spune că a învăța din greșelile altora este cel mai înțelept lucru, a învăța din propriile greșeli este un lucru bun, iar a nu învăța nici din propriile greșeli este o mare prostie. Așa că astăzi suntem invitați în curtea interioară a palatului lui Solomon pentru a face cel mai înțelept lucru: să învățăm de el.

Probabil că fiind cald afară, o mulțime de insecte zburau în jurul

lui, printre care și destule muște, așa că el își începe lecția pornind de la ceea ce vedea: „*Muștele moarte strică și cresc untdelemnul negustorului de unsori; tot așa, puțină nebulie biruiește înțelepciunea și slava*” (Eclesiastul 10:1). Oare voi ați auzit de musca de oțet (*Drosophila melanogaster* 🐛)? Poate că n-ați auzit, dar cu siguranță ați văzut-o! Se numește așa pentru că este atrasă de substanțele fermentate, în special de fructe coapte sau de legume în descompunere, de oțet, vin sau alte lichide care pot fermenta, adică se cresc. Peste tot unde sunt astfel de substanțe sau legume și fructe, apar și ele. Îi mai spunem și musculița de oțet pentru că este foarte mică. Acum, dacă ați lăsat un pahar cu suc și în el au căzut câteva musculițe, vă mai vine să beți suc? Nu? Nici mie. Despre așa ceva vorbește și Solomon. După cum câteva musculițe moarte pot strica toată afacerea unui negustor de cosmetice și parfumuri – căci cine ar cumpăra un parfum care are musculițe moarte înăuntru? – tot așa doar puțină nebulie face nefolositoare multă înțelepciune. De altfel, chiar data trecută Eclesiastul și-a încheiat lecția spunând că: „*un singur păcătos nimicește mult bine*” (Eclesiastul 9:18b). Există un proverb care spune că „un prost aruncă o piatră în baltă și zece deștepți se chinuie să o scoată”. Înțelesul lui este acela că răul și prostia se fac ușor, fără mult efort, în schimb ca să repari stricăciunile făcute dintr-o prostie și să faci binele este mult mai greu. Solomon a observat și el lucrul acesta și de aceea spune că „*puțină nebulie*” – nu este nevoie de multă, cam cât o musculiță – „*biruiește înțelepciunea și slava*”. Iar apoi el continuă să mediteze la înțelepciune și nebulie spunând că „*inima înțeleptului este la dreapta lui, iar inima nebunului, la stânga lui. Și pe orice drum ar merge nebunul, peste tot îi lipsește mintea și spune tuturor că este un nebun*” (Eclesiastul 10:2-3). Cel care nicidecum nu vrea să devină înțelept, oricât de mult ar pătimi de pe urma prostiei lui, orice experiență de viață ar avea, pe orice drum ar merge, el nu va învăța niciodată nimic din ceea ce i se întâmplă. El se va încăpățâna să creadă că problema nu este la el, ci la alții. El tot timpul va da vina pentru deciziile lui greșite pe alții, pe împrejurări, pe Dumnezeu, pe orice altceva, dar nu pe el. Și va spune și se va lăuda oricui va dori să-l asculte cât de inteligent este el, cât de proști sunt alții, sau cât de rău i-a mers lui deși nu este om așa de bun și de înțelept ca el. Solomon avea dreptate: *puțină nebulie* – nu este nevoie de multă, cam cât o musculiță – „*biruiește înțelepciunea și slava*”.

Acum gândiți-vă, continuă Solomon, ce se întâmplă dacă un astfel de om ajunge într-o poziție de conducere și are multe responsabilități? Cam cum credeți că merg lucrurile? Oricum, numai bine, nu! Și totuși pe pământ se întâmplă și așa, ceva căci el spunea că: „*Este un rău pe care l-am văzut sub soare, ca o greșală care vine de la cel ce cârmuiește: nebunia este pusă în dregătorii înalte, iar bogații stau în locuri de jos*” (Eclesiastul 10:5-6). Există situații când oamenii ajung într-o poziție, dar fără să merite să ajungă acolo, iar cei care ar merita

sunt dați la o parte. Sau există situații când oamenii se comportă nepotrivit cu situația lor, căci spunea Eclesiastul: „Am văzut robi călări și voievozi mergând pe jos, ca niște robi” (Eclesiastul 10:7). Este foarte clar că lucrurile în lumea aceasta nu se întâmplă așa cum ar trebui. Dar, ar putea întreba cineva, dacă nu se pricep, de ce nu sunt înlăturați? De ce oamenii buni și competenți nu fac ceva pentru a-i răsturna de la putere pe cei răi și care nu se pricep? Iar răspunsul Vorbitorului este surprinzător: „Cine sapă groapa altuia cade el în ea și cine surpă un zid va fi mușcat de un șarpe. Cine sfărâmă pietre este rănit de ele și cine despică lemne este în primejdie” (Eclesiastul 10:8-9). Când oamenii încearcă să facă așa ceva este un risc și anume să plătească chiar ei pentru intenția lor de a face rău altcuiva, de a înlătura pe cineva. A înlătura pe cineva dintr-o poziție pe care nu o merită poate fi o treabă periculoasă care se aseamănă cu activitatea de a sfărâma pietre sau de a crăpa lemne: s-ar putea ca o piatră sau un lemn să sară și să-l lovească peste cap, peste picior sau peste mâini pe cel care muncește la așa ceva. Așa că mare atenție! Solomon știe că atunci „când se tocește fierul și rămâne neascuțit, trebuie să-ți îndoiești puterile; de aceea la izbândă ajungi prin înțelepciune” (Eclesiastul 10:10). Când cineva se apucă de o treabă, orice fel de treabă, trebuie mai întâi să se gândească, să planuiască cum o va duce la bun sfârșit. Pentru că altfel efortul depus s-ar putea să fie de câteva ori mai mare decât ar trebui. Nu zice: „hai că vedem noi cum facem!”, sau „lasă că merge și așa!”, pentru că s-ar putea ca toate acestea într-o zi să se întoarcă împotriva ta și atunci să muncești de două ori mai mult pentru a repara prostia făcută. Prostie ce putea fi evitată dacă te gândeai un pic înainte de a începe lucrul!

După ce a vorbit despre cei care conduc sau sunt așezați în poziții cu autoritate, pe merit sau nu, gândurile lui Solomon s-au îndreptat spre conducătorii țărilor și a rostit următoarele cuvinte: „Vai de tine, țară al cărei împărat este un copil și ai cărei voievozi benchetuesc de dimineață! Ferice de tine, țară al cărei împărat este de neam mare și ai cărei voievozi mănâncă la vremea potrivită, ca să-și întărească puterile, nu ca să se dedea la beție!” (Eclesiastul 10:16-17). Când cineva ajunge să conducă o țară și este lipsit de înțelepciune, lipsit de experiență de viață și mai este și petrecăreț, atunci situația locuitorilor acelei țări va fi din ce în ce mai rea, pentru că un astfel de împărat sau președinte va lua decizii greșite și pentru ele vor plăti toți locuitorii țării aceleia. Dar, când cel care conduce țara, fie că este rege, fie că este președinte sau prim-ministru, este înțelept, educat, responsabil și disciplinat, atunci are toate șansele să ia decizii bune pentru țară și toți locuitorii ei să beneficieze de pe urma lor. Un conducător, orice conducător, fie mic, fie mare, poate fi o binecuvântare sau un blestem pentru cei pe care-i conduce. Iar dacă cel ajuns în poziții înalte este și leneș atunci blestemul este cu atât mai mare. Cu privire la un astfel de om, Învățătorul spunea: „Când mâinile sunt leneșe, se lasă grinda, și când se lenevesc mâinile, plouă în casă” (Eclesiastul 10:18). Pentru ca o casă să se dărâme, nu trebuie să faci nimic. Este suficient să se crape o țigla, să pătrundă apa în podul casei, să se umezească și să putrezească grinzile tavanului. Apoi ele se vor încovoia, iar în cele din urmă se vor rupe și va intra și mai multă apă. Ce prostie! Să vezi că-ți picură în casă și să nu faci nimic! Nu întâmplător cel leneș este pomenit în contextul în care Eclesiastul creează un contrast între omul înțelept și omul nebun. În altă parte, Eclesiastul spunea că „nebulul își încrucișează mâinile și își mănâncă însăși carnea lui” (Eclesiastul 4:5), adică se păgubește el pe el însuși. Leneșul își face singur viața grea, iar apoi tot el se plânge de cât de greu îi este precum greierul din poezia „Balada unui greier mic” de George Topârceanu: „Dar de-acuș s-a isprăvit.../ Cri-cri-cri, / Toamnă gri, / Tare-s mic și necăjit!”. Iar în altă parte, același Solomon spunea că „cine se lenevește este frate cu cel ce nimicește” (Proverbe 18:9). Și dacă ar fi numai atât, dar lenea este poarta pe care diavolul strecoară în viața multor oameni multe alte păcate. Așa că nu fii leneș! Nu amâna lucrurile!

APLICAȚIE

Este interesant că într-un capitol în care se vorbește atât de mult despre nebunie și prostie, spre finalul lui, Eclesiastul îl pomenește și pe leneș. Lenea și prostia sunt surori bune și se înțeleg bine spre paguba celui care și le face prietene. Dar astăzi nu-i mai spunem lene, ci comoditate sau relaxare, nu-i așa? Lenea este expertă în deghizare. Ea se ascunde în spatele amânărilor repetate, a apatiei și plictiselii, a fricii de a nu greși, a vizualizării de divertisment pe diversele rețele sociale, „a scroll-ării” fără scop și fără limită, doar pentru a trece timpul, etc. Tu ești harnic sau leneș? De unde știi că ești harnic? În ce fel se manifestă lenevia la tine? Obișnuiești să amâni lucrurile sau le faci la timp? Când părinții îți spun să-ți aduni jucăriile de prin casă, asculti sau o lași pe mai târziu, sperând că până la urmă le vor strânge ei?

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 11

ECLESIASTUL 11:1-10

MEMOREAZĂ¹

Eclesiastul 11:9

**Bucură-te, tinere, în tinerețea
ta, fii cu inima veselă cât ești
tânăr, umblă pe căile alese de
inima ta și plăcute ochilor tăi,
dar să știi că, pentru toate
acestea, te va chema
Dumnezeu la judecată.**

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 11** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

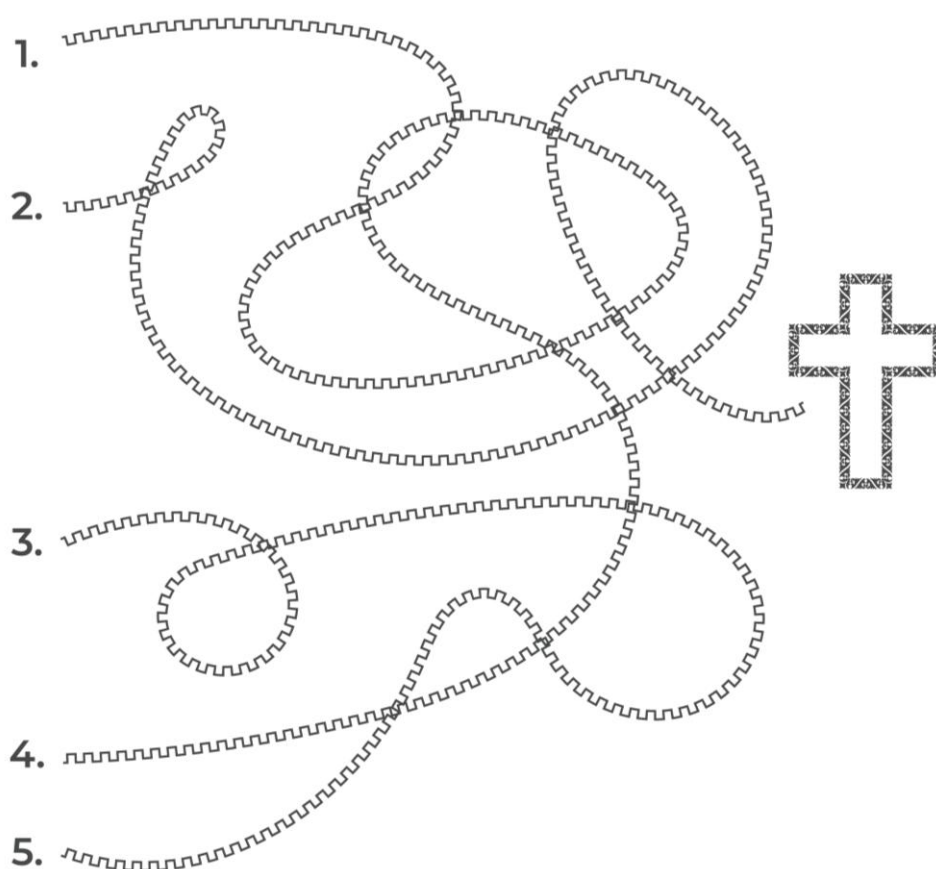

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

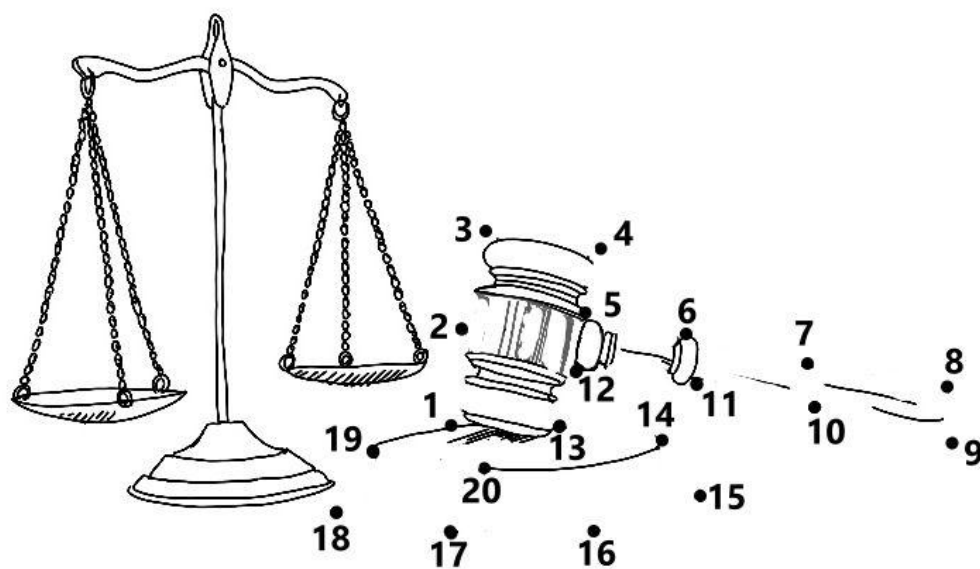

Care este calea cea bună?

Unește punctele!

POVESTEA Lecției 11

Ecclésiastul 11:1-10

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic, captivant și interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 11

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Ecclésiastul 11:9

Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi, dar să știi că, pentru toate acestea, te va chema Dumnezeu la judecată.

Nu știi ce ai mai făcut voi de data trecută când ne-am întâlnit să învățăm de la înțeleptul Solomon, dar el se pare că s-a gândit să meargă în concediu la mare. Și deși este în vacanță, totuși, prin bunăvoința, lui ne primește și astăzi să învățăm de la el.

Ca de obicei, gândurile și cuvintele lui au pornit de la ceea ce-l înconjură. Și când mergi la mare, de ce anume te bucuri cel mai mult? De apă, evident! Așa că Ecclésiastul și-a început lecția astfel:

„Aruncă-ți pâinea pe ape și, după multă vreme, o vei găsi iarăși! Împarte-o în șapte și chiar în opt, căci nu știi ce nenorocire poate da peste pământ” (Ecclésiastul 11:1-2). Dar de ce să ne aruncăm pâinea pe ape? Nu o risipim făcând astfel? Din câte înțelegem, aceste cuvinte înseamnă să dăruiești din ceea ce ai, din ceea ce este cel mai important pentru un om, „pâinea cea de toate zilele”. Este adevărat, să dăruiești altora uneori pare mai degrabă o risipă, dar Vorbitorul spune că va veni și vremea când tu ai nevoie de ajutor și alții vor face față de tine ce ai făcut tu față de alții, căci „după multă vreme o vei găsi iarăși”, spune el. În plus, adaugă el, este bine să împarți ceea ce ai cu cât mai mulți, pentru ca atunci când vine o nenorocire, să poți găsi sprijin și ajutor la rândul tău. Sau oricum, este bine să nu ții într-un singur loc tot ceea ce ai, pentru ca, dacă cumva pierzi ceva, de exemplu ești furat, să nu pierzi chiar totul. Căci, odată întâmplată nenorocirea, nu mai poți repara nimic, pentru că atunci „când se umplu norii de ploaie, o varsă pe pământ. Ori încotro ar cădea copacul, fie spre miazăzi, fie spre miazănoapte, în locul unde cade, acolo rămâne” (Ecclésiastul 11:3). Cu alte cuvinte, sunt lucruri inevitabile în viață, precum norii plini de vapori de apă care la un moment dat vor vărsa ploaia. Și acestea odată întâmplăse, nu mai pot fi schimbate – precum copacul care a căzut și care „în locul unde cade, acolo rămâne”. Așa că fii prevăzător, dăruiește, împarte cu alții, nu-ți ține toate lucrurile importante într-un singur loc! Și în plus, spunea el: „Cine se uită după vânt nu va semăna și cine se uită după nori nu va secera” (Ecclésiastul 11:4). Adică, dacă pentru a face un lucru aștepti cele mai favorabile condiții, vei ajunge să nu-l mai faci niciodată! Pentru că este posibil ca niciodată să nu apară acele condiții. De aceea, fă ce ai de făcut! Căci așa cum nu știi când și cum se poate întâmpla vreun necaz, tot așa nu știi când se poate întâmpla ceva bun, pentru că „cum nu știi care este calea vântului, nici cum se fac oasele în pântecul femeii însărcinate, tot așa nu cunoști nici lucrarea lui Dumnezeu, care le face pe toate” (Ecclésiastul 11:5). Dumnezeu are un fel tainic, ascuns, de a lucra. Noi, oamenii, de multe ori nu înțelegem cum lucrează El, dar putem vedea totuși că El poate aranja lucrurile, poate crea condiții favorabile și poate binecuvânta munca omului.

De aceea, și-a continuat Ecclésiastul predica, „dimineața seamănă-ți sămânța și până seara nu lăsa mâna să-ți se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti: aceasta sau aceea sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune” (Ecclésiastul 11:6). Indiferent de condițiile exterioare, omul trebuie să lucreze în continuare, dar să lucreze cu înțelepciune, tocmai pentru că nu știe ce se va întâmpla în viitor. Dacă ai fi fermier, atunci ar fi bine să semeni

grâu și porumb, dar după ce ai semănat să nu te oprești, ci să continui să plantezi, ceapă poate, dar și alte răsaduri de legume în solarul tău. Iar dacă pe toate acestea le-ai făcut, atunci ar fi bine să plantezi și niște pomi fructiferi. Căci, – cine știe? – dacă grâul nu crește, poate va crește porumbul. Dacă nu crește porumbul, poate se vor face legumele. Iar dacă legumele nu se fac, poate vor rodi pomi. Sau poate, – cine știe? – vor crește toate și vei avea din toate din abundență așa încât să poți dăruia sau vinde și altora. Ceea ce vrea să spună Vorbitorul înțelept este că munca omului, orice fel de muncă, trebuie făcută cu multă înțelepciune, fără să-ți asumi riscuri prea mari, tocmai pentru că nimeni nu știe ce va veni. Și, în plus, munca omului, orice fel de muncă, depinde de binecuvântarea lui Dumnezeu. El poate da mari bogății și tot El poate să sufle totul.

Cu siguranță, omul își dorește să trăiască mult, bucurându-se de tot ceea ce i-a dat Dumnezeu și, de aceea, Eclesiastul și-a continuat șirul gândurilor spunând: *„Dulce este lumina și o plăcere pentru ochi să vadă soarele. Deci, dacă un om trăiește mulți ani, să se bucure în toți anii aceștia și să se gândească ce multe vor fi zilele de întuneric. Tot ce va veni este deșertăciune”* (Eclesiastul 11:7-8). Este interesant că el nu a spus: „Bucură-te și nu te mai gândi la ceea ce va veni, pentru este deșertăciune!”, ci, din contră, el i-a îndemnat pe ascultătorii săi, din toate timpurile, să se gândească la faptul că vor veni și „zilele de întuneric”. Adică să se gândească că vor muri și așa să se bucure de prezentul pe care-l trăiesc. Dumnezeu a creat lumina și pentru ca noi să ne bucurăm de ea, să putem munci și să vedem să umblăm. Dar trebuie să o facem, fără să uităm că nu vom trăi veșnic pe acest pământ, că suntem trecători, așa cum Eclesiastul ne-a mai spus și altă dată. Iar apoi, el a continuat în aceeași notă a bucuriei cumpătate și realiste, de data aceasta, adresându-se direct celor mai tineri ascultători ai săi: *„Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi, dar să știi că, pentru toate acestea, te va chema Dumnezeu la judecată”* (Eclesiastul 11:9). Cu alte cuvinte, El le spune celor tineri că Dumnezeu nu are nimic împotriva bucuriilor vieții de pe acest pământ. El se bucură când noi ne bucurăm. El a creat merele și toate celelalte fructe pentru ca noi să ne bucurăm atunci când mușcăm din ele. El ne-a dat simțul gustului pentru a ne bucura de ceea ce mâncăm. Cum ar fi să simțim doar foame, fără să simțim nici un gust atunci când mâncăm? Dumnezeu nu are nimic împotriva banilor sau a lucrurilor prețioase. El nu spune că banii sunt rădăcina tuturor relelor, ci că *„iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor”* (1 Timotei 6:10a). El însuși se bucură când doi tineri, un băiat și o fată se iubesc, se bucură să se întâlnească și plănuiesc să se căsătorească, pentru că Dumnezeu este Creatorul familiei. Dar, în mijlocul tuturor acestor bucurii, Eclesiastul ne-a spus să nu uităm că există un Judecător care va judeca cu dreptate. El spune lucrul acesta pentru că noi, oamenii, uneori ne bucurăm de lucruri rele. De exemplu, unii oameni se bucură când reușesc să-i păcălească, să-i mintă și să-i fure pe alții. Sau, unii dintre noi, avem tendința să transformăm bucuria de a mânca în lăcomie de mâncare și înfulecăm precum niște lupi flămânzi. Sau, alții transformă bucuria de a avea bani și lucruri prețioase în lăcomie după avere și ei adună și adună, tot mai mult și mai mult, fără să dăruiască și fără să se gândească la ce le folosește tot ceea ce au. Iar alții au transformat bucuria iubirii în desfrâu, destrăbălare și imoralitate. Când facem așa, atunci înseamnă că am uitat că fiecare din noi vom fi judecați și vom da socoteală de toate faptele noastre. Așa că iscusitul Vorbitor își încheie discursul plin de învățături astfel: *„Gonește orice necaz din inima ta și depărtează răul din trupul tău, căci tinerețea și zorile vieții sunt trecătoare”* (Eclesiastul 11:10). Așa că, bucurați-vă de tot și de toate, dar nu transformați bucuriile voastre în păcate!

APLICAȚIE

Adeseori oamenii îl percep pe Dumnezeu ca fiind dușmanul tuturor plăcerilor vieții. Un fel de polițist a cărui singură preocupare este să le pună oamenilor tot felul de limite prin care să-i împiedice să se bucure de viață. Dar adevărul este cu totul altul. Dumnezeu, în calitatea Sa de Creator, ne-a făcut în așa fel încât să putem simți plăcere, bucurie, satisfacție, încântare, entuziasm, amuzament, fascinație, admirație, mulțumire. El ne-a făcut să simțim gusturi, mirosuri, texturi; să vedem o mulțime de nuanțe de culori și forme. Să auzim sunete înalte sau joase, puternice sau abia șoptite, și câte altele. Nu, Dumnezeu nu este dușmanul plăcerilor și bucuriilor omului! Însă El este dușmanul exceselor! Pentru că noi suntem capabili să transformăm foamea în îmbuibare, setea în beție, amuzamentul în bullying, admirația în idolatrie, bucuria de a avea în lăcomie, frumusețea unei melodii în zgomot asurzitor, șoptele în modalități de a ascunde bârfa, ș.a.m.d. Când ți se întâmplă așa ceva, ar trebui într-adevăr să-ți amintești că Dumnezeu te va chema la judecată. Care sunt bucuriile tale? Le-ai transformat vreodată în ceva păcătos?

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 12

ECLESIASTUL 12:1-14

MEMOREAZĂ¹

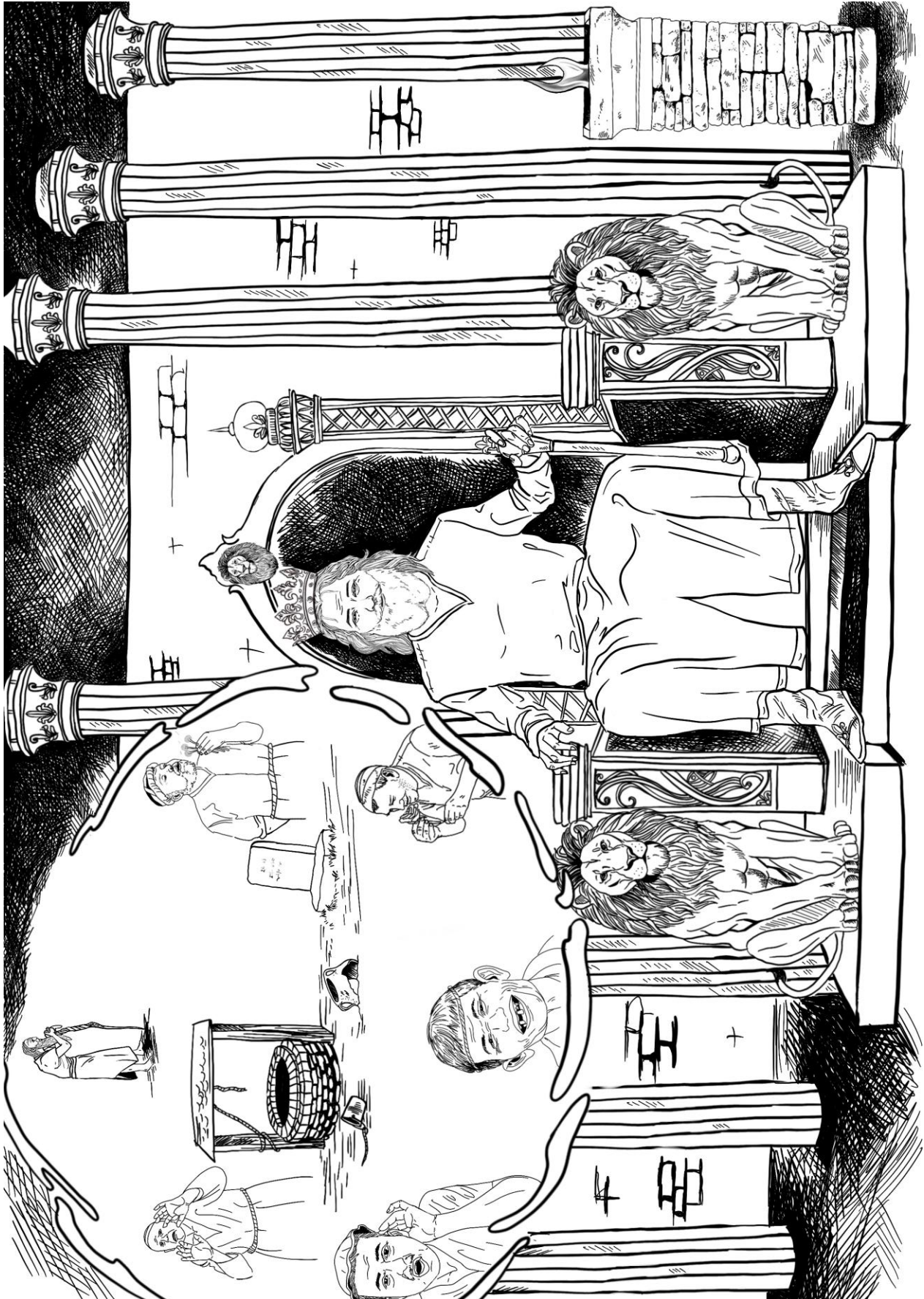
Eclesiastul 12:13-14

**Să ascultăm dar încheierea tuturor
învățăturilor: Teme-te de
Dumnezeu și păzește poruncile
Lui. Aceasta este datoria oricărui
om. Căci Dumnezeu va aduce
orice faptă la judecată, și judecata
aceasta se va face cu privire la tot
ce este ascuns, fie bine, fie rău.**

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 12** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

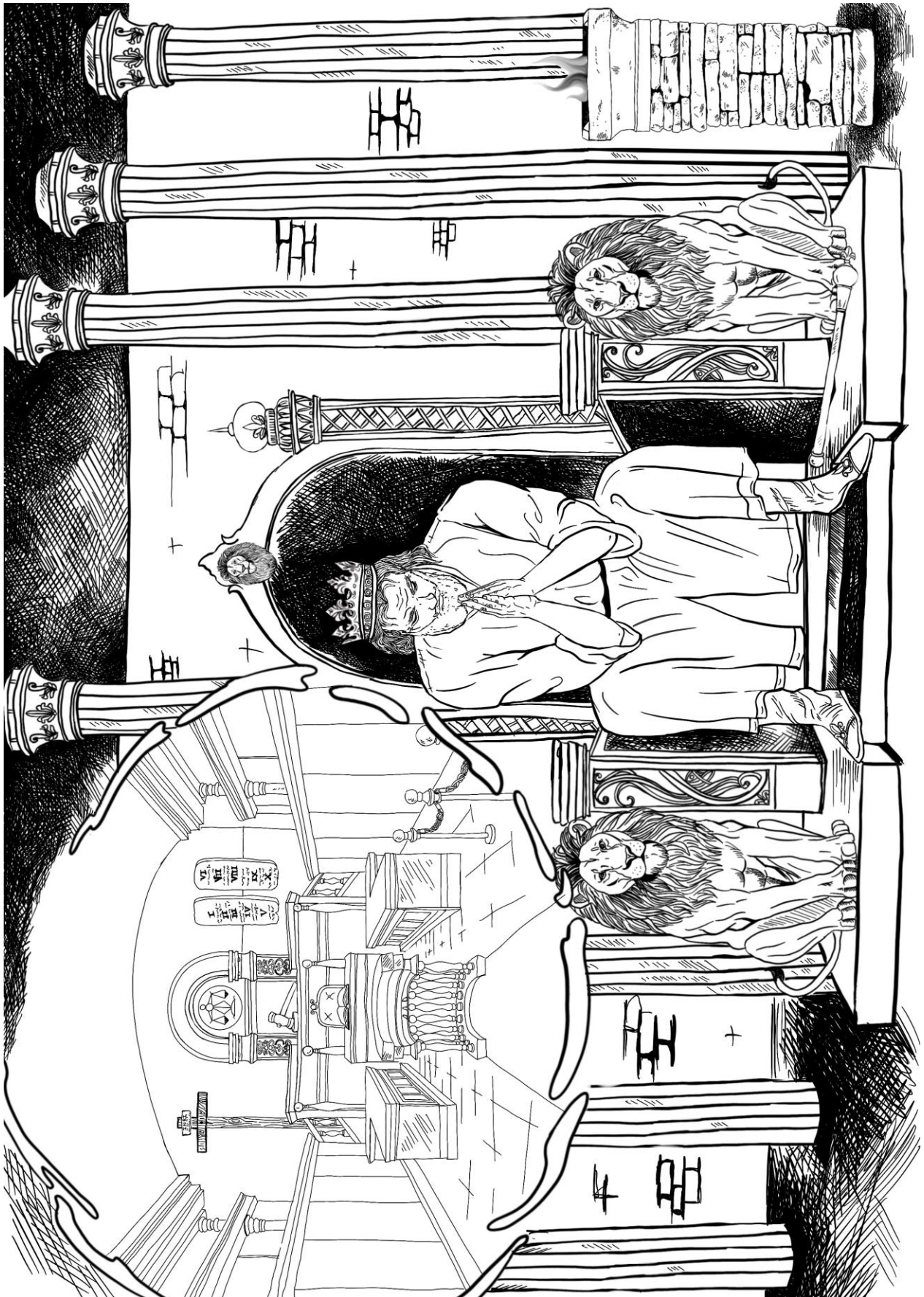

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

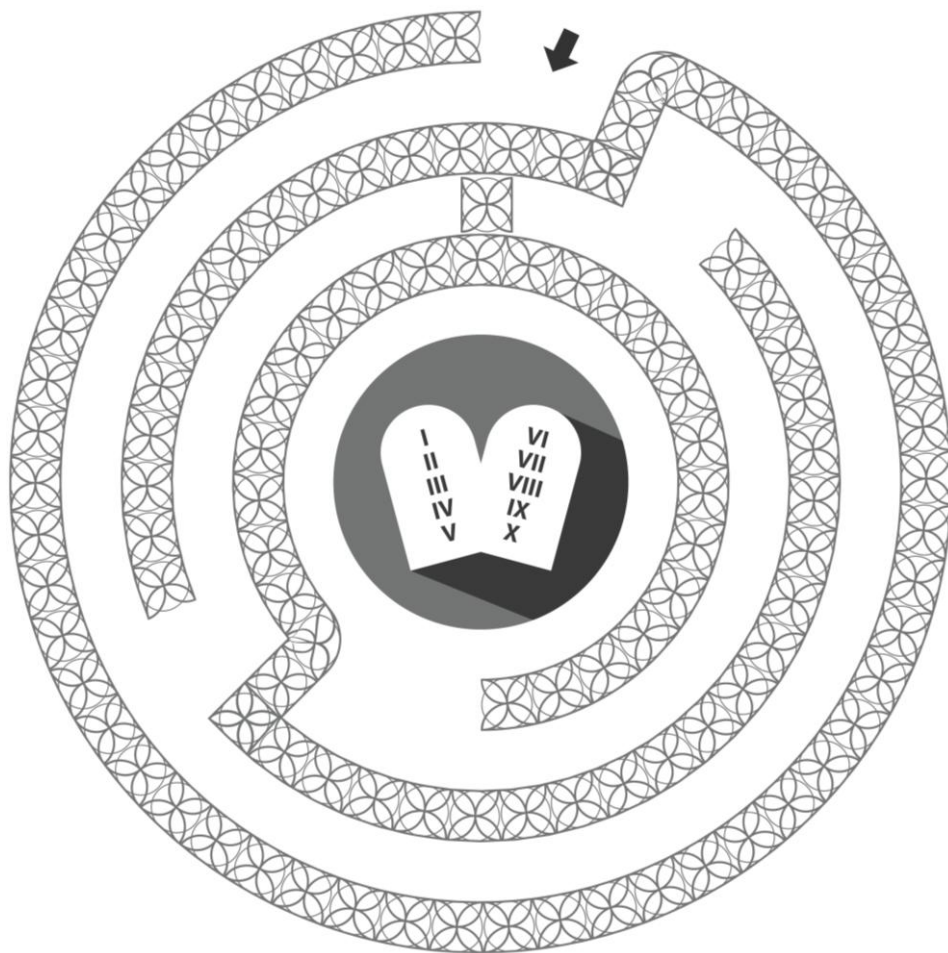

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

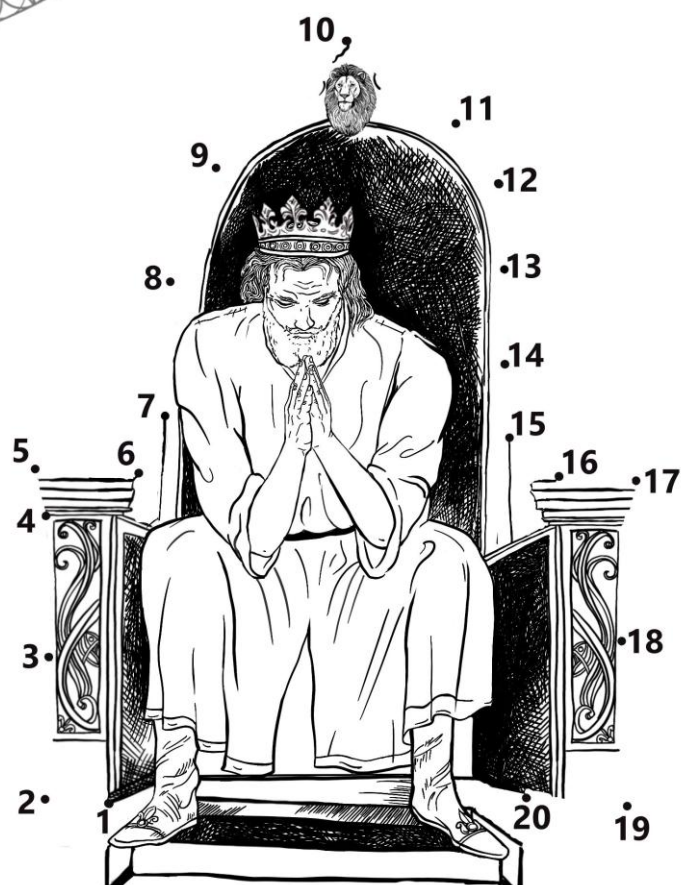

Care este drumul care duce la poruncile Domnului?

Unește punctele!

POVESTEA Lecției 12

Ecclasiastul 12:1-14

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic*, *captivant* și *interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 12

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Ecclasiastul 12:13-14

Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.

somptuoasă, rostite de cineva care stătea pe un tron de fildeș, flancat de doi lei turnați din aur, care era îmbrăcat cu cele mai strălucitoare haine și ținea în mână sceptrul regal! De data aceasta, nici un cuvânt despre realizările și înțelepciunea lui. Din contră, el începe să vorbească despre slăbiciunile care vin odată cu bătrânețea și de care nici el nu era scutit. Tocmai din cauza lor, spunea el, este bine să te gândești la Creatorul tău încă de când ești tânăr și în putere. Dar oare ce probleme apar când ești în vârstă? Probabil mulți din cei ce-l ascultau erau tineri și își puneau această întrebare. Iar el a început să le înșire pe toate: „*până nu încep să tremure paznicii casei și să se încovoie cele tari; până nu se opresc cei ce macină, căci s-au împuținat; până nu se întunecă cei ce se uită pe ferestre; până nu se închid cele două uși dinspre uliță; când huruitul morii slăbește, te scoli la ciripitul unei păsări, glasul tuturor cântărețelor se aude înăbușit*” (Ecclasiastul 12:3-4). Poate ați observat că odată cu înaintarea în vârstă, oamenii merg din ce în ce mai greu și unii se sprijină într-un baston. Viața trece repede precum o floare de pădăie, care astăzi este înflorită, iar mâine este doar un puf purtat de o suflare ușoară. Altor li se încovoie picioarele și le tremură mâinile. Dinții încep să cadă, ochii slăbesc, oamenii vorbesc poticnit și aud mai greu. Iar bătrânul rege Solomon a continuat cu metaforele bătrâneții: „*te temi de orice înălțime și te sperii pe drum; până nu înflorește migdalul cu peri albi și de abia se târăște lăcusta; până nu-ți trec poftetele, căci omul merge spre casa lui cea veșnică, și bocitorii cutreieră ulițele*” (Ecclasiastul 12:5). Câteva trepte pe care altădată le coborau sărind câte două, celor în vârstă li se par foarte înalte și le coboară foarte încet. Se sperie de lucruri pe care altădată nici nu le luau în seamă. Orice problemă cât de mică devine enormă pentru un bătrân, iar dacă reușește să meargă până la magazin i se pare o mare realizare. Iar Vorbitorul nu s-a oprit, ci a continuat: „*până nu se rupe funia de argint, până nu se sfărâmă vasul de aur, până nu se sparge găleata la izvor și până nu se strică roata de la fântână; până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat*” (Ecclasiastul 12:6-7). La vârsta bătrâneții, spunea el, omul se aseamănă cu o fântână părăsită, dar care încă păstrează urmele gloriei de altă dată. Funia, deși de argint, este ruptă, vasul cu care s-a scos apă, deși era din aur, zace spart, iar roata nu se mai învârtă. Și aproape fără să bage cineva de seamă, Ecclasiastul a trecut de la a vorbi despre bătrânețe, la a vorbi despre moarte. Vă mai amintiți din ce este făcut trupul omului? Da, din pământ, așa că atunci când murim trupul nostru va fi îngropat. Dar omul mai are ceva ce a primit de la Dumnezeu, acea „*sufflare de viață*” care se întoarce la Dumnezeu.

Este posibil ca unul din cei care-l ascultau să-l fii întrebat: „Maiestatea Voastră, după o viață atât de prosperă, ce ne puteți spune despre rostul vieții? De ce trăim totuși?”. Iar răspunsul lui a fost dezarmant, aproape descurajator: „*O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Eclesiastul, totul este deșertăciune!*” (Eclesiastul 12:8). Uau! După o astfel de viață să tragi o asemenea concluzie! După ce ai fost împărat, ai construit Templul lui Dumnezeu și propriul palat, ai avut o mulțime de soții, de robi și slujitori, ai avut afaceri de succes și bogății, ți-ai permis tot ce ți-ai dorit, te-ai bucurat de toate plăcerile de „*sub soare*”, ai avut o înțelepciune nemaipomenită, ai fost celebru și te-ai bucurat de pace, să ajungi totuși la concluzia că viața este doar un fum? Doar o dâră de fum, nici măcar un fum gros! Într-o viață de om, cine ar putea avea mai multe decât Regele Solomon? În plus, de-a lungul vieții sale el „*a mai învățat și știința pe popor, a cercetat, a adâncit și a întocmit un mare număr de zicători. Eclesiastul a căutat să afle cuvinte plăcute și să scrie întocmai cuvintele adevărului. Cuvintele înțelepților sunt ca niște bolduri și, strânse la un loc, sunt ca niște cuie bătute, date de un singur stăpân*” (Eclesiastul 12:9-11). El a cercetat așa cum un chimist studiază în laboratorul lui diverse substanțe, a cercetat cerul, stelele și galaxiile, a căutat să măsoare timpul și să afle când este vremea potrivită pentru diverse lucruri. Și nu doar atât, ci el a fost preocupat să-i ajute și pe alții să devină mai înțelepți, să știe mai multe și să ia decizii mai bune. Sfaturile lui nu au fost puține, ci au fost multe precum un mănunchi de cuie bătute unul lângă altul. El a meditat la toate lucrurile pe care le-a studiat și apoi le-a așternut în scris într-o carte pentru a-i ajuta și pe cei care vor trăi după el să fie mai înțelepți. Am putea spune că Solomon le-a scris și pentru noi, cei care trăim astăzi.

Dar pentru că Solomon, ca un om înțelept ce era, știa că „*dacă ai voi să faci o mulțime de cărți, să știi că n-ai mai isprăvi, și multă învățătură obosește trupul*” (Eclesiastul 12:12), el s-a gândit să-și încheie vorbirea. Și îmi imaginez că același tânăr a mai pus o întrebare: „Maiestatea Voastră, dacă lucrurile stau așa cum ați spus, atunci care este cel mai înțelept lucru de făcut în această viață? Solomon i-a răspuns: „*Fiule, [...] să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om*” (Eclesiastul 12:13). Cu alte cuvinte, a te teme de Dumnezeu, adică a-L asculta și a împlini poruncile Lui este cel mai înțelept lucru pe care un om îl are de făcut în scurta lui existență de pe pământ. Ba mai mult, este o datorie, inclusiv a împăratului! Nu este doar ceva folositor și înțelept de făcut, este o obligație. Dar oare de ce?, s-a gândit același tânăr. Iar Eclesiastul i-a răspuns fără să mai aștepte întrebarea: „*Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău*” (Eclesiastul 12:14). Dumnezeu nu este doar Creatorul, de care este bine să ne aducem aminte încă din anii tinereții, ci El este și Judecătorul. Moartea nu este sfârșitul, ci după moarte vine judecata. Viața omului este mai mult decât se poate vedea „*sub soare*”. Domnul Isus spunea că „*vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață, iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată*” (Ioan 5:28-29). Există un „*dincolo de moarte*” care începe cu Învierea tuturor și continuă cu Judecata lui Dumnezeu. Toți ne vom înfățișa înaintea Marelui Judecător și vom sta în boxa acuzațiilor. Legea lui Dumnezeu este procurorul, adică cel care ne va acuza și va scoate în evidență toate păcatele noastre. Și cine va putea scăpa nepedepsit? Nimeni, pentru că toți am păcătuit (Romani 3:23) și nu doar o dată. Dar cu privire la ziua Judecății, Domnul Isus a mai spus: „*Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață*” (Ioan 5:24). Iar în altă parte, El spune: „*Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică*” (Ioan 6:47). Așadar, singura noastră șansă în fața judecății lui Dumnezeu este credința în Domnul Isus Hristos, care a murit pentru păcatele noastre și de aceea noi nu va mai trebui să fim pedepsiți pentru ele, ci vom trăi veșnic în prezența lui Dumnezeu, bucurându-ne El. Drumul spre această bucurie trebuie să-l începem încă de acum: temându-ne de Dumnezeu și ascultându-L.

APLICAȚIE

Eclesiastul își încheie cartea de înțelepciune într-un mod surprinzător. Ce legătură are teama de Dumnezeu cu înțelepciunea? Același Solomon spunea că „*începutul înțelepciunii este frica de Domnul*” (Proverbe 9:10). Începem să fim mai înțelepți atunci când începem să ne temem de Dumnezeu. Teamă nu este incompatibilă cu iubirea de Dumnezeu. Cele două sunt fețe ale aceleiași monede, pentru că eu cred că nu este vorba de teama de pedeapsă, deși nici aceasta nu este de lepădat, ci este vorba de teama de a nu-L supăra. Când iubești pe cineva, te temi să nu-l superi, să nu-l ofensezi, nu-i așa? Dacă lucrul acesta este valabil în relațiile dintre voi și părinții voștri, cu atât mai mult este valabil în relație cu Dumnezeu. Abia când învățăm să ne temem de Dumnezeu – oameni maturi și copii – abia atunci vom deveni înțelepți și vom lua decizii bune pentru viața noastră de pe pământ, dar mai ales pentru viața veșnică.

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

ANEXE

Partituri

PARTITURA 1

Ce a fost va mai fi (Eclesiastul 1:9)

Eclesiastul 1:9

Monica Turtoi

E D C B
 Ce a fost va mai fi__ și ce s-a__ fă - cut__ se va mai fa - ce;
 3 E D C B
 Ce a fost va mai fi__ și ce s-a__ fă - cut__ se va mai fa - ce.
 5 A B E
 Nu es - te ni - mic nou sub soa - re.
 7 A B E
 Nu es - te ni - mic nou sub soa - re.

PARTITURA 2

Și am văzut (Eclesiastul 2:13)

Eclesiastul 2:13

Andrei Ormanji

„Și am vă - zut că în - țe - lep - ciu - nea es - te

cu a - tât mai de fo - los de - cât ne - bu - ni - a, cu cât es - te mai de fo - los _____ lu -

mi - na de - cât în - tu - ne - ri - cul.”

PARTITURA 3**Tot ce face Dumnezeu (Eclesiastul 3:14)**

Eclesiastul 3:14

Monica Turtoi

Am a - juns la cu - no-știn - ța că tot ce fa - ce Dum-ne-zeu

dăi - nu - ie - ște în veci, și la ce - ea ce fa - ce El nu mai

es - te ni - mic de-a-dă - u - gat și ni - mic de scă - zut, și că

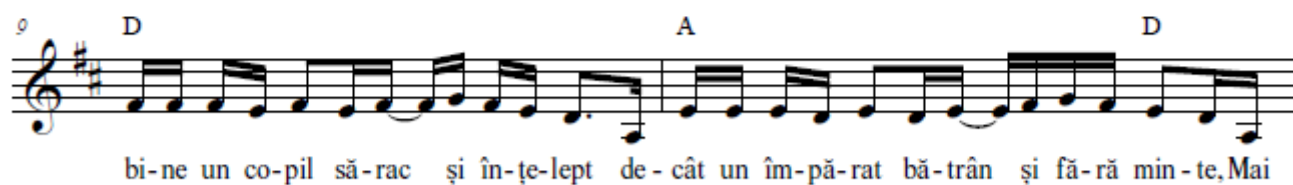
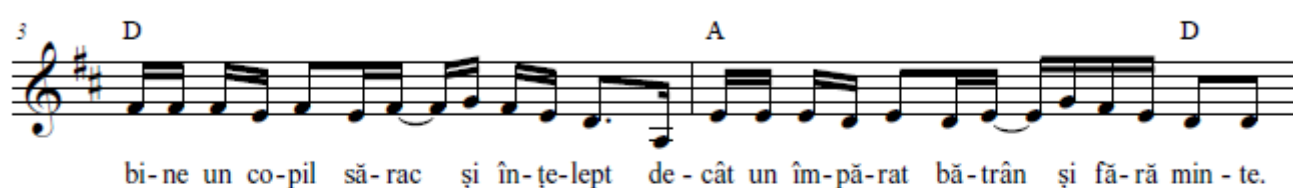
Dum - ne - zeu fa-ce-a-șa pen-tru ca lu-mea să se tea - mă de El. Și că

Dum - ne - zeu fa-ce-a-șa pen-tru ca lu-mea să se tea - mă de El.

PARTITURA 4**Mai bine un copil sărac și înțelept (Eclesiastul 4:13)**

Eclesiastul 4:13

Andrei Ormanji

PARTITURA 5

Nicio juruință (Eclesiastul 5:5)

Eclesiastul 5:5

Monica Turtoi

$\text{♩} = 60$ C

1. Mai bi - ne să nu faci ni - cio ju - ru - in - ță de - cât să faci o ju - ru - in - ță

4 G C C F C Dm G

și să n-o-m-pi-nești. Mai bi-ne să nu faci ni-cio ju-ru-in-ță de - cât să faci o ju-ru-in-ță

8 F⁶/D G C F C G

și să n-o-m-pi-nești. Mai bi-ne, mai bi-ne, de - cât să faci o ju-ru-in-ță

12 G C F C

și să n-o-m-pi-nești. Mai bi - ne, mai bi - ne, de -

15 Dm G F⁶/D G C

cât să faci o ju - ru - in - ță și să n-o-m - pli - nești.

PARTITURA 6

Ce este omul (Eclesiastul 6:10)

Eclesiastul 6:10

Monica Turtoi

Presto ♩ = 120

Em Am Em B⁷ Em B Em

Ce es-te o-mul se cu - noa - ște_ du-pă nu-me-le ca-re i-s-a dat de-mult, ce es-te

5 Em Am Em B⁷ Em B Em Am

o-mul se cu - noa - ște_ du-pă nu-me-le ca-re i-s-a dat de-mult: se ști - e_ că

10 Em B⁷ E Am Em F#

es - te_ din pă - mânt și nu poa - te_ să se ju-de-ce_ cu cel ce es-te mai ta

16 Em/B B Em Am Em B⁷

- re de-cât el. Ce es-te o-mul se cu - noa - ște_ du-pă nu-me-le ca-re i-s-a

21 Em B Em Em Am Em B⁷ Em B Em

dat de-mult, ce es-te o-mul se cu - noa - ște_ du-pă nu-me-le ca-re i-s-a dat de-mult: se

26 Am Em B⁷ E Am Em

ști - e_ că es - te_ din pă - mânt și nu poa - te_ să se ju-de-ce_ cu

32 F# Em/B B Em Am Em

cel ce es - te mai ta - re de-cât el. Ce es-te o-mul se cu - noa - ște_ du-pă

37 B⁷ Em B Em Em Am

nu - me - le ca - re i - s-a dat de - mult, ce es - te o - mul se cu -

40 Em B⁷ Em B Em

noa - ște_ du - pă nu - me - le ca - re i - s-a dat de - mult.

PARTITURA 7

Mai bun (Eclesiastul 7:8)

Eclesiastul 7:8

Ionatan Ștefănescu

$\text{♩} = 80$ C

G/B Am F C G

Mai bun es-te sfâr-și-tul u-nui lu-cru de - cât în-ce - pu - tul lui,

8 F E Am Am/F# D G

mai bi-ne cel bun la su-flet de - cât cel în - gâm - fat, mai

17 F E Am F G C

bi - ne cel bun la su-flet de - cât cel în - gâm - fat.

PARTITURA 8

Totuși, eu știu (Eclesiastul 8:12)

Eclesiastul 8:12

Estera Harasemiuc

♩ = 80

D Bm Em A F#m Bm(add2)

To - tuși_ mă - car că pă - că to - sul fa - ce_ de - o su - tă de ori ră - ul

4 G Em A D Bm Em A

și stă - ru - ieș - te mul - tă vre - me în el, eu știu că fe - ri - ci - rea es - te pen - tru cei

8 F#m Bm Em A D Em A

ce se tem de Dum - ne - zeu și au fri - că_ de El. Fe - ri - ci - rea es - te pen - tru cei

12 F#m Bm Em A D

ce se - n - cred în Dum - ne - zeu și au fri - că_ de El.

PARTITURA 9**Cuvintele înțelepților (Eclesiastul 9:17)**

Eclesiastul 9:17

Andrei Ormanji

„Cu - vin - te - le _____ în - țe - lep - ți - lor, _____ as - cul -

2 ta - te în li - niș - te, _____ sunt mai de preț de - cât _____ stri - gă - te - le _____

4 u - nu - ia ca - re stă - pâ - neș - te în - tre ne - buni.” _____ „Cu -

6 vin - te - le _____ în - țe - lep - ți - lor, as - cul - ta - te în li - niș - te, _____ sunt mai de

8 preț de - cât _____ stri - gă - te - le _____ u - nu - ia ca - re stă - pâ - neș - te în - tre ne - buni.” _____

PARTITURA 10**Când mâinile sunt leneșe (Eclesiastul 10:18)**

Eclesiastul 10:18

Andrei Ormanji

„Când mâi - ni - le sunt le - ne - șe, se la - să grin - da, și

când se le - ne - vesc mâi - ni - le, plo - uă în ca - să.”

PARTITURA 11

Bucură-te tinere (Eclesiastul 11:9)

Eclesiastul 11:9

Estera Harasemiuc

D $\text{♩} = 60$ **G D D A D G D**

Bu-cu-ră-te ti-ne-re_ în ti-ne-re-țea ta,_ fili cu i-ni-ma ve-se-lă_

4 G A D G D D A D G

cât ești tâ-năr, um-blă pe că-i-le_ a-le-se de i-ni-ma ta_ și plă-cu-te o-chi-lor

8 A G A G A F# Bm

tăi, dar_ să știi, dar_ să știi că pen-tru toa-te-a-ces-tea, toa-te-a-ces-tea

13 Em C A D G A

te va_ che-ma Dum-ne zeu la ju-de ca-tă. Bu-cu-ră-te ti-ne-re_ în

16 D A D G D G A D G D

ti-ne-re-țea ta_ filii cu i-ni-ma ve-se-lă_ cât ești tâ-năr, um-blă pe că-i-le_ a

20 D A D G A G

le-se de i-ni-ma ta_ și plă-cu-te o-chi-lor tăi, dar_ să știi, dar_ să

24 A G A F# Bm

știi că pen-tru toa-te-a-ces-tea, toa-te-a-ces-tea

27 Em C A D

te va_ che-ma Dum-ne zeu la ju-de ca-tă.

PARTITURA 12

Teme-te de Dumnezeu (Eclesiastul 12:13-14)

Eclesiastul 12:13-14

Andrei Ormanji

Să as-cul - tăm dar în-che - ie - rea tu - tu - ror_ în-vă - ță -

tu - ri - lor: Să as-cul - tăm dar în-che - ie - rea tu - tu - ror_ în-vă - ță -

tu - ri - lor: Te - me - te_ de Dum-ne - zeu și pă - zeș - te po-run-ci - le Lui.

A - ceas - ta es - te da-to - ri - a ori - că - rui

om. Căci Dum - ne - zeu va a - du - ce ori-ce fap - tă la ju - de -

ca - tă, și ju - de - ca - ta a - ceas-ta se va fa - ce cu pri - vi - re la

tot ce es-te-as-cuns, fi - e bi - ne, fi - e rău. Să as-cul - tăm dar în-che-

ie - rea tu - tu - ror_ în-vă - ță - tu - ri - lor: Să as-cul - tăm dar în-che-

ie - rea tu - tu - ror_ în-vă - ță - tu - ri - lor: Te - me - te_ de Dum-ne -

zeu și pă - zeș - te po-run-ci - le Lui. A - ceas - ta es - te da-to -

ri - a ori - că - rui om.